

Licence No. 14.

17-6-'26

ക്രിസ്തുമസ്സ് ലക്കം

ബാലമിത്രം

പുസ്തകം ഫവ.

ലക്കം ഫര.

വൃശ്ചികം, ധനു ഫലഹവ

മാന്യ പരികാരുടെ ശ്രദ്ധയ്ക്ക്

ഈ മാസികയുടെ പരികാരായിരുന്നു ഇതിന്റെ നടത്തിപ്പിൽ സഹായിച്ചിട്ടുള്ള എല്ലാവരോടും ഞങ്ങൾ കൃതജ്ഞരായിരിക്കുന്നു. ഇപ്പോഴുള്ള കടലാസ്സിന്റെയും മറ്റു സാമാനങ്ങളുടെയും വിലക്കൂടുതൽകൊണ്ട് മാസിക മുൻ പരിസംഖ്യയ്ക്കു നടത്തിക്കൊണ്ടുപോകുന്നതു വളരെ നഷ്ടമാണെന്നിപ്പോൾ പരിസംഖ്യ കൂട്ടാതെ മാസികയുടെ പ്രസിദ്ധീകരണം തുടർന്നുകൊണ്ടുപോകണമെന്ന ഭാരവാഹികൾ നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് മാന്യ പരികാർ തങ്ങൾ അടച്ചിട്ടുള്ള പരിസംഖ്യയുടെ കാലാവധി തീർന്നാലുടനെ ഒരാണ്ടത്തേക്കുള്ള പരിസംഖ്യ മുൻപേ അയച്ചുതന്നു മാസികയുടെ നടത്തിപ്പിൽ സഹായിക്കണമെന്ന നിബ്ബന്ധപൂർവ്വം അപേക്ഷിക്കുന്നു. പരിസംഖ്യയുടെ കാലാവധി തീരുന്ന മാസത്തിൽ ആ മാസത്തെ മാസികയോടുകൂടെ ഒരു മണിയോർഡർഫാറം അടയ്ക്കുകയും അയക്കുന്നതും, മണിയോർഡർപ്രകാരം പണം അയക്കാതെയും മാസിക ആവശ്യമില്ല എന്നുള്ള വിവരം അറിയിക്കാതെയും ഇരിക്കുന്ന പരികാർക്കു പിന്നത്തെ മാസിക വി. പി. ചുമത്തി അയക്കുന്നതുമായിരിക്കും. ഇപ്രകാരമുള്ള എത്രയും കൃത്യമായ പ്രവസ്ഥയോടുകൂടിയല്ലാതെ മേലാൽ മാസികയുടെ പ്രസിദ്ധീകരണം തുടർന്നുകൊണ്ടുപോകണമെന്നു വിചാരിക്കുന്നില്ല.

മേലാൽ ഒന്നിൽ കൂടുതൽ ഒരേ മേൽവിലാസത്തിൽ അയച്ചാലുള്ള സൗജന്യനിരക്കോ, ഏജൻ്റ്മാർക്കുള്ള കമ്മീഷനോ കൊടുക്കുവാൻ യാതൊരു നിപുത്തിയും ഇല്ല എന്നുള്ള വിവരവും അറിയിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

കാലസ്ഥിതിയെ പരിഗണിച്ചു മേൽ വിവരിച്ചപ്രകാരമുള്ള നിഷ്ക്കുന്ന് നടപടികളെ സഹതാപപൂർവ്വം വീക്ഷിച്ചു മാസിക നടത്തിപ്പിൽ സഹകരിച്ചു പ്രവർത്തിക്കണമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു.

പ്രസാധകൻ,
മാനേജർ,
സി. എം. എസ്സ്. പ്രസ്സ്,
കോട്ടയം.

വിഷയവിവരം

	പുറം.		പുറം.
1. ക്രിസ്തുമയത്തി	221	11. പാൻസർസേന	247
2. സൗഭാഗ്യത്തിനുള്ള വഴി	223	12. പട്ടാളപ്പട്ടികൾ	248
3. കന്നിച്ചു പാകണം	224	13. ഇതു സാധിക്കുമോ ?	249
4. വാനവായന	225	14. ബാലപംക്തി—	
5. ഹിന്ദിപാഠമാല	230	തിരുവോണദിവസത്തിലെ ഒരു അനുഭവം	249
6. മറക്കാവതല്ലാത്ത ചില മഹാനാർ	231	15. കവിതാപംക്തി—	
7. ചില ജാലവിദ്യകൾ	234	ഒരു അഭിനയഗാനം	251
8. പണ്ടത്തെ ഒരു ന്യായംനടത്തൽ	235	16. മത്സരപ്പരീക്ഷ	252
9. ഭൂതലിംഗൻ	240	17. കൊച്ചുക്കുഞ്ഞിനു വാഴിക്കാൻ—	
10. ചെറുകഥകൾ—		കുപ്പക്കിയും കാക്കയും	252
(1) റയിക്കൊ കണ്ടുവന്നമേവത	244	18. ബേത്ലഹേമിലെ ശിശു	(കവർ പേജ് 4)
(2) പകരത്തിനുപകരം	246		

ബാലമിത്രം

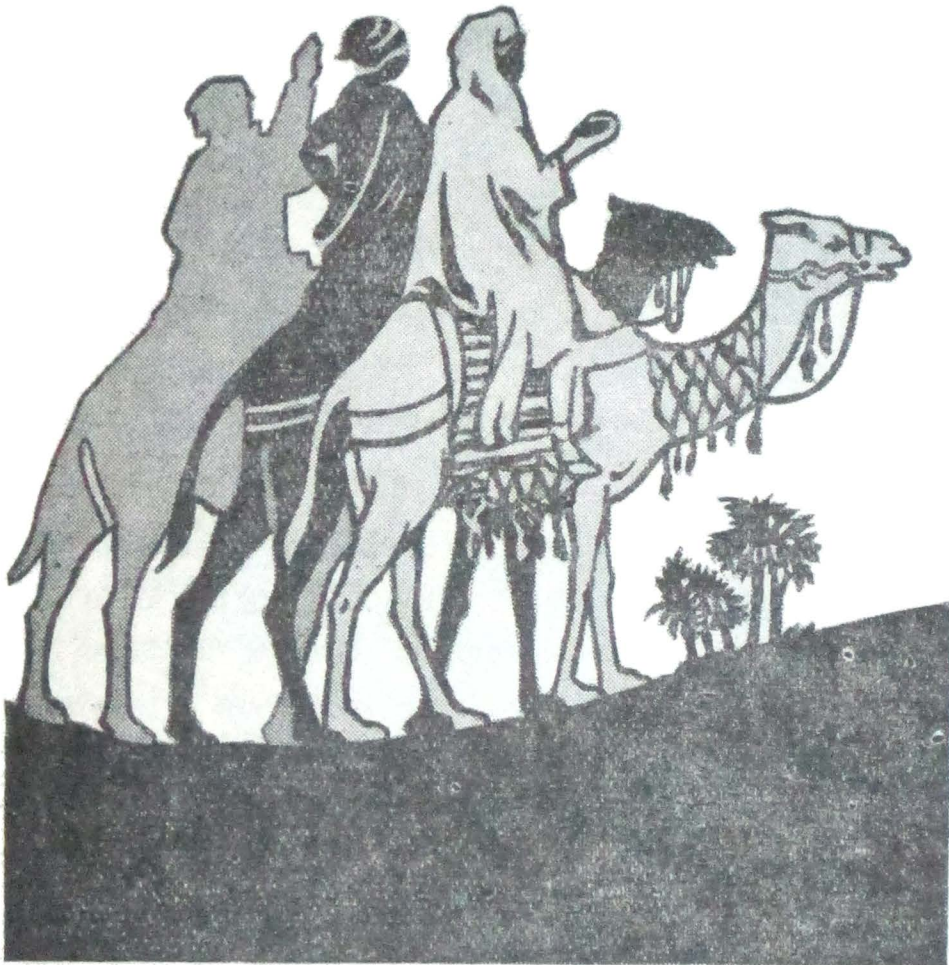
പുസ്തകം ഹവ

വൃത്തികം, ധനു 1118.
നവംബർ, ഡിസംബർ 1942.

ലക്കം ൧൨

ക്രിസ്തു ജയന്തി

ക്രിസ്തുമസ്സ് സ്നേഹിതരും ബന്ധുജനങ്ങളും അന്യോന്യം മംഗളം ആശംസിക്കുന്ന ഉത്സവകാലമായി ലോകത്തിൽ എല്ലായിടത്തും കൊണ്ടാടി വരുന്നു. ബാലമിത്രവും അതിന്റെ ചെറിയ പായനക്കാർക്കു ഏദയപൂപ്പമായ മംഗളാശംസകൾ അയച്ചുകൊള്ളുന്നു. അടുത്ത പുതുവപ്പവും അവർക്കു സൗഭാഗ്യത്തെ പ്രദാനം ചെയ്യട്ടെ.

യഥാർത്ഥമായ സൗഭാഗ്യം നമുക്കു കൈവരുന്നതിനുള്ള മാർഗ്ഗം എന്താണ്? നാം ചെയ്യേണ്ട കൃത്യങ്ങളെല്ലാം ശരിയായി ചെയ്യേങ്കിൽ മാത്രമേ യഥാർത്ഥമായ സന്തോഷം നമുക്കുണ്ടാകൂ. അന്യരോടും നമ്മോടു തന്നെയും നമുക്കുള്ള ധർമ്മത്തെ നാം പാലിക്കുകയും നിഷ്പഹിക്കുകയും ചെയ്യണം. അപ്പോൾ ദൈവത്തോടുള്ള നമ്മുടെ മുകൾ താനേ പാലിക്കപ്പെടുകൊള്ളും.

ഈ പ്രാവശ്യത്തെ ക്രിസ്തുമസ്സ് കാലം പോലെ ഇത്ര വിഷമകരമായ ഒരു കാലം ഇതിനു മുമ്പു ലോകം അഭിമുഖീകരിക്കേണ്ടിവന്നിട്ടില്ലെന്നു തന്നെ പറയാം. ലോകത്തിലെ പ്രമുഖരാജ്യക്കാരെല്ലാംതന്നെ ഒരു മഹാവലിയ യുദ്ധം നടത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അതിന്റെ ദോഷഫലങ്ങൾ പലേ രൂപങ്ങളിൽ ലോകം മുഴുവൻ അനുഭവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

നിപുന്തിയുള്ള പക്ഷം ബന്ധുജനങ്ങൾ ക്രിസ്തുമസ്സ് കാലത്തു ഒന്നിച്ചുകൂടി സന്തോഷിക്കു പതിവാണു്. പക്ഷേ ഈ വഷം അതിനു സൗകര്യമില്ലാത്ത ലക്ഷോപിലക്ഷം ജനങ്ങളുണ്ടു്. യുദ്ധത്തിൽ ഏപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന പടയാളികളും മറ്റു ജോലിക്കാരും മാത്രമല്ല തങ്ങളുടെ വീടുകളിൽനിന്നു ദൂരെ താമസിക്കുന്നതു്. അനേക രാജ്യങ്ങളിൽനിന്നും ജനങ്ങൾ വീടും ഭൂമിയും വിട്ടു അന്യരാജ്യങ്ങളിൽ അഭയാർത്ഥികളായി താമസിക്കുന്നുമുണ്ടു്. ഈ തണുപ്പുകാലത്തു വസുമില്ലാതെയും ഭക്ഷണമില്ലാതെയും തങ്ങളുടെ ഇഷ്ടജനങ്ങളിൽനിന്നു പിരിഞ്ഞും ജീവിക്കുന്ന അനേകായിരം ആളുകൾ യൂറോപ്പു്, ചൈന, മലയാ, ബർമ്മ മുതലായ രാജ്യങ്ങളിൽ ഉണ്ടു്.

നമ്മുടെ രാജ്യത്തും ഭക്ഷ്യപദാർത്ഥങ്ങളുടെ ദൈർഘ്യമുലവും മറ്റും സാധുക്കൾ കുറയൊക്കെ കഷ്ടപ്പെടുന്നുണ്ടു്. പക്ഷേ മറ്റു പല രാജ്യങ്ങളിലെ ജനങ്ങളുടെ പ്രയാസങ്ങളോടു തുലനംചെയ്തു നോക്കിയാൽ നമ്മുടെ പ്രയാസങ്ങൾ നിസ്സാരമാണു്.

പ്രയാസങ്ങളെ ധൈര്യസമേതം അഭിമുഖീകരിക്കുകയും അവയെ കീഴ്പ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യേ

ണ്ടതാണ് നമ്മുടെ ഇപ്പോഴത്തെ പ്രധാനമായ ചുമതല.

യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ പാവനമായ ജീവിതവും ഇതുതന്നെയാണ് നമ്മെ പഠിപ്പിക്കുന്നത്. “ഭയപ്പെടരുത്” എന്നു അദ്ദേഹം ശിഷ്യരോടു വിളം വിളം പറയാറുണ്ടായിരുന്നു.

വിഷമങ്ങളെക്കുറിച്ചു വിചാരിച്ചും ആലോചിച്ചും നാം സമയം കളയാതെ ധൈര്യത്തോടും ഐക്യമത്വത്തോടും അവയെ എതിരിടാൻ തുടങ്ങിയാൽ വിഷമങ്ങളെല്ലാം മാറിത്തരികതന്നെ ചെയ്യും.

ദോഷശൂന്യതയും ദുർബലപ്പെടുകയും നല്ലതും ശക്തിപ്പെടുകയും ചെയ്യുമെന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല. പക്ഷെ അതിനു പേണ്ട ത്യാഗം ധൈര്യവും നാം സഹിക്കേണ്ടതാണ്. നാം കഷ്ടതയോ മരണം തന്നെയുമോ അനുഭവിക്കേണ്ടി വന്നേക്കാം. ക്രിസ്തുദേവനും അങ്ങനെ സഹിക്കേണ്ടി വന്നു. പരിശുദ്ധമായ ജീവിതംകൊണ്ടും ത്യാഗസേവനംകൊണ്ടും ഒടുവിൽ മരണം ആസ്വദിച്ചു ഭഗവാൻ വിജയമാണ് നേടിയത്. ക്രിസ്തു ജയന്തി കൊണ്ടാടുന്ന ഈ കാലത്തു നാം ഈ പാഠം പഠിക്കുകയും അതിനെ നമ്മുടെ ജീവിതകൃത്യങ്ങളിൽ ഉപയോഗിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടതാണ്.

സൗഭാഗ്യത്തിനുള്ള വഴി

ബഞ്ചമിൻ ഫ്രാങ്ക്ലിൻ എന്ന സുപ്രസിദ്ധനായ അമ്മേരിക്കൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിത വിജയത്തിന്റെ കാരണത്തെക്കുറിച്ച് തന്റെ ആത്മകഥയിൽ ഇങ്ങനെ പറയുന്നു.

ഒരു ഉപന്യാസമോ മറ്റൊന്നെങ്കിലുമോ എഴുതുന്നതിനുമുമ്പ് ഒരു പ്ലാൻ ഉണ്ടാക്കേണ്ടതു് അത്യാവശ്യമാണല്ലോ. അതുപോലെതന്നെ വിജയകരമായ ജീവിതം സാധ്യമാകുന്നതിനു ചെറുപ്പത്തിൽതന്നെ ഒരു പ്ലാൻ ഉണ്ടാക്കേണ്ടതാണു്. പതിനാലു വയസ്സു മാത്രം പ്രായമുണ്ടായിരുന്നപ്പോൾ ബഞ്ചമിൻ താഴെക്കുറിക്കുന്ന നിശ്ചയങ്ങൾ ചെയ്തു.

1. ഞാൻ മിതസ്വഭാവം പരിശീലിക്കും. എങ്കിലേ എന്റെ ആവശ്യങ്ങൾക്കായി ചെലവിടാൻ എന്റെ കയ്യിൽ പണമുണ്ടായിരിക്കൂ.
2. സത്യം മാത്രമേ ഞാൻ പറയൂ. എന്റെ കൃത്യങ്ങളിൽ എല്ലാറ്റിലും ആത്മാർത്ഥത ഉണ്ടാകാൻ ഞാൻ ശ്രമിക്കും.
3. അന്യർക്കു് അപകീർത്തി വരുത്തുന്ന വർത്തമാനം ഞാൻ പറഞ്ഞു പറഞ്ഞുകയില്ല.
4. എന്റെ ദുഷ്ടരിചയങ്ങളെ ക്രമേണ മാറ്റി സൽകൃത്യങ്ങൾ ചെയ്തു പരിചയിക്കും.

ഇങ്ങനെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വഭാവം നന്നാക്കാൻ ശ്രമിച്ചപ്പോഴാണു് അതിനു എത്രമാത്രം ശ്രമവും ബുദ്ധിമുട്ടും ആവശ്യമാണെന്നു മനസ്സിലായതു്. ഒരു ദോഷത്തെ അകറ്റാൻ സാധിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ ഉടനെ മറ്റൊന്നു പ്രത്യക്ഷമാകും. ദുഷ്പരിചയങ്ങൾക്കു തന്റെമേൽ എത്രമാത്രം ശക്തിയുണ്ടെന്നുള്ളതും അദ്ദേഹത്തിനു മനസ്സിലായി.

പിന്നീടു് അദ്ദേഹം തന്റെ ശ്രമം ഇങ്ങനെ തുടർന്നു. ഒരു ചെറിയ നോട്ടുപുസ്തകത്തിൽ തനിക്കു സാധിക്കേണ്ടതായ പന്ത്രണ്ടു് സൽഗുണങ്ങളുടെ പേരുകൾ എഴുതി. അവയിൽ ഏതെങ്കിലും ഒന്നിനു എതിരായ ദുർഗുണം തന്നിൽ കാണുമ്പോൾ ആ പേരിന്റെ അടുത്തു ഒരു കുറുത്ത അടയാളം കുറിക്കും. ഓരോ ആഴ്ചയുടെയും അവസാനത്തിൽ ഏതെല്ലാം ദുർഗുണങ്ങളാണു് തന്നെ അടിമപ്പെടുത്തുന്നതു് എന്നു നോട്ടുപുസ്തകത്തിൽ നോക്കിയാൽ അദ്ദേഹത്തിനു് മനസ്സിലാകാം.

ബഞ്ചമിൻ അഹംഭാവിയായെന്നു് ഒരിക്കൽ ഒരു സ്നേഹിതൻ അയാളോടു പറയുകയുണ്ടായി.

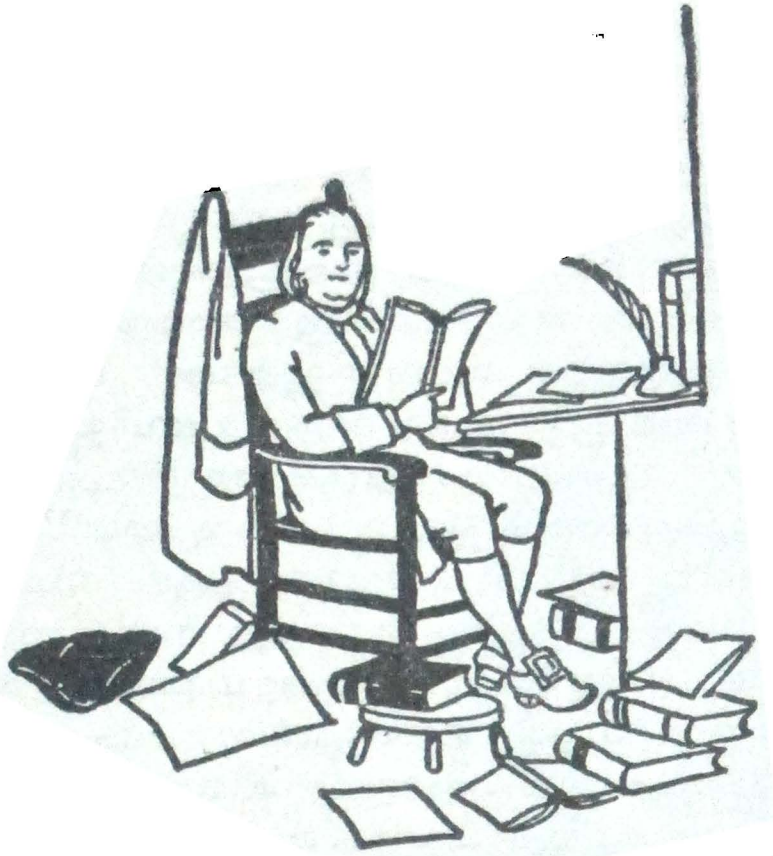
അതിനു് ആ സ്നേഹിതൻ വേണ്ട തെളിവും കാണിച്ചുകൊടുത്തു. അന്നുമുതൽ അനഹങ്കാരം ശീലിക്കാൻ അദ്ദേഹം ശ്രമിച്ചു. അന്യരോടു സംസാരിക്കുമ്പോൾ സ്വന്ത അഭിപ്രായങ്ങൾക്കു മേൽ കൂടുതലും അവ തെറ്റിപ്പറ്റാത്തതാണെന്നുള്ള ഭാവം കൂടാതെ സാസാരിച്ചുതടങ്ങി. മറ്റുള്ളവരുടെ അഭിപ്രായങ്ങളെ നേരെ പണ്ഡിച്ചു പറയാതെ “ഇങ്ങനെയും എനിക്കു തോന്നാറുണ്ടു്,” “മറിച്ചും എന്നോട് ഒരാൾ പറയുകയുണ്ടായി” എന്നിങ്ങനെ ഓരോ മുഖപുരയോടുകൂടി സ്വാഭാപ്രായങ്ങൾ പ്രകാശിപ്പിച്ചു. ഈ സൽഗുണപരിചയംകൊണ്ടു് അന്യർക്കു് അദ്ദേഹത്തോടുള്ള ബഹുമാനം വർദ്ധിച്ചു. ഒരു സമയത്തായ പൊതുജനപ്രവർത്തനമായി അദ്ദേഹം തീരുന്നതിനു അദ്ദേഹത്തെ പ്രാപ്തിപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു.

അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആത്മകഥയിൽ അഹംഭാവത്തെക്കുറിച്ച് ഇങ്ങനെ പറയുന്നു.

“അഹംഭാവത്തെപ്പോലെ ഇത്ര നമ്മോടു പറ്റിച്ചേരുന്ന ദുർഗുണം ഇല്ലതന്നെ. എത്ര ശ്രമിച്ചാലും ഒരു രൂപത്തിലല്ലെങ്കിൽ മറ്റൊരു രൂപത്തിൽ അതു പ്രത്യക്ഷമാകും. ഞാൻ എന്റെ സ്വന്ത ജീവിതകഥ എഴുതുന്ന ഈ അവസരത്തിലും ഞാൻ ഒരുപേട്ടു ആ ദുസ്സ്വഭാവത്തിനു വിധേയനായി തീർന്നിരിക്കാം. ഒരുപേട്ടു് അഹങ്കാരം നീക്കിക്കളഞ്ഞാൽ എന്റെ അനഹങ്കാരത്തെക്കുറിച്ചുള്ള അഹംഭാവമായിരിക്കും പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നത്.”

ബഞ്ചമിൻ ഫ്രാങ്ക്ലിൻ പ്രായമായപ്പോൾ സൗഭാഗ്യവാനായിത്തന്നെ തീർന്നു. പൊതുഗുണത്തിനുവേണ്ടി അനേകം കാർയ്യങ്ങൾ വിജയപൂർവ്വം ചെയ്തു; നല്ല രാജ്യതന്ത്രജ്ഞനായി; നല്ല പ്രാസംഗികനായി.

ചെറുപ്പത്തിലുണ്ടായിരുന്ന ഒരു സ്വഭാവദുഷ്ടതെ ഒരുകാലത്തും പൂർണ്ണമായി മാറുന്നതിനു അദ്ദേഹത്തിനു സാധിച്ചില്ല. തന്റെ കൃത്യങ്ങളിൽ വേണ്ട പണ്ണമുള്ള അടുക്കം ക്രമവും സാധിക്കുന്നതിനു എത്രതന്നെ ശ്രമിച്ചിട്ടും, പ്രായമായിട്ടുപോലും, അദ്ദേഹത്തിനു സാധിച്ചില്ലെന്നു അദ്ദേഹം തന്നെ പറയുന്നു. “കുറെ ഉഴപ്പും അടുക്കില്ലായ്മയും എന്റെ ജീവിതപുതലികളിൽ ഉണ്ടായിക്കൊള്ളട്ടെ. അവ ഇല്ലാതെ ജീവിക്കുന്നതു് എനിക്കു വിഷമമായി തോന്നുന്നു” എന്നു് അദ്ദേഹം ഒരിക്കൽ പറയുകയുണ്ടായി.

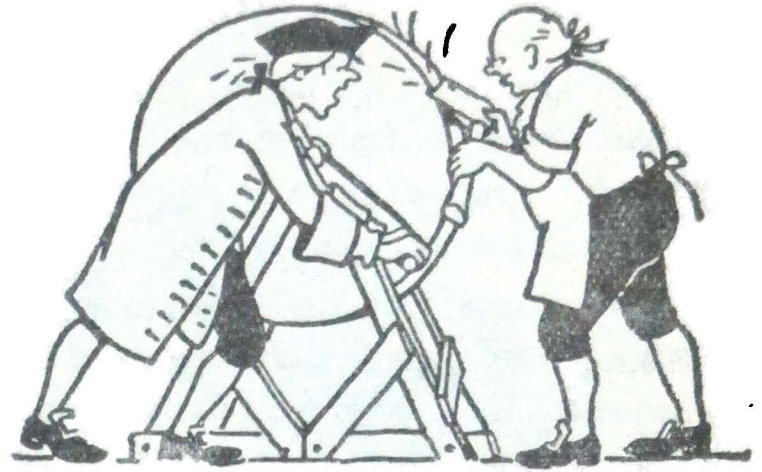

തന്നിൽ ശേഷിച്ചിരുന്ന ഈ ദുർഗുണത്തെക്കുറിച്ച് പറയുമ്പോൾ രസകരമായ ഒരു കഥ അദ്ദേഹം പറയുന്നുണ്ട്.

ഒരിക്കൽ ഒരാൾ ഒരു കോടാലി ചാണയ്ക്കു പിടിച്ചു മുച്ചു കൂട്ടാനായി ഒരു ഇരുമ്പുപണിക്കാരുടെ അടുത്തു കൊണ്ടുവന്നു കൊടുത്തു. “എന്റെ കോടാലിയുടെ വായ്ത്തല മാത്രമല്ല, അതു മുഴുവൻ പെള്ളിപോലെ ശോഭിക്കത്തക്കവണ്ണം ചാണയ്ക്കു പിടിക്കണം” എന്നു പറഞ്ഞു.

“ആകട്ടെ. മുഴുവൻ മിനുക്കി തരാം. താൻ ചുറ്റും പിടിച്ചു തിരിച്ചോട്ടെ. ഞാൻ കോടാലി ചാണയ്ക്കു പിടിച്ചോളാം” എന്നു കൊല്ലൻ മറുപടി പറഞ്ഞു.

കോടാലിയുടെ ഉടമസ്ഥൻ ചാണ കറക്കാനും കൊല്ലൻ കോടാലി ചാണയ്ക്കു പിടിക്കാനും തുടങ്ങി. കുറെ കറക്കിക്കഴിഞ്ഞപ്പോൾ കോടാലിക്കാരൻ പരുങ്ങിത്തുടങ്ങി. അയാൾ പരുങ്ങി. “ഇനിയും ഈ ചുറ്റും കറക്കാൻ കുറെ വീക്ഷമം തോന്നുന്നു. നമുക്കു മതിയാക്കാം.”

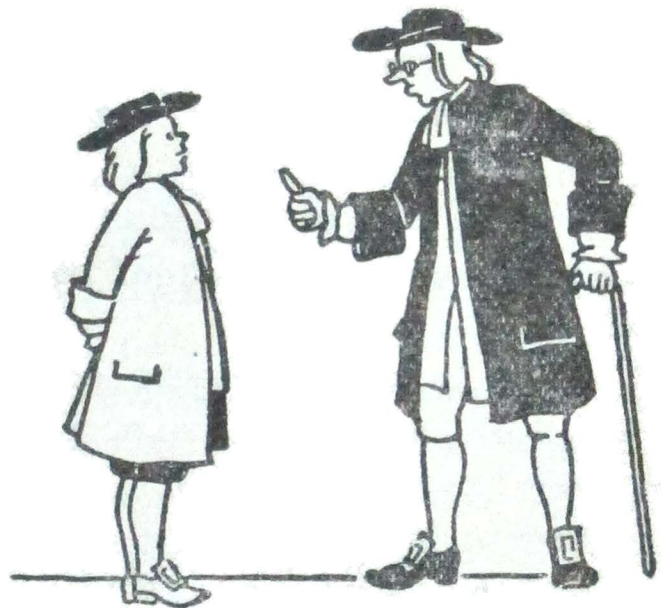

“പോരാ, പോരാ. ചുറ്റും കറക്കിക്കൊള്ളൂ. നമുക്കു കോടാലി മുഴുവൻ മിനുക്കണം. അങ്ങുമിങ്ങും മിനുങ്ങാത്ത ഭാഗങ്ങൾ ഇനിയും ഉണ്ട്” എന്നു കൊല്ലൻ ഉത്തരത്തോടെ മറുപടി പറഞ്ഞു.

“വേണ്ട, വേണ്ട, എന്നിങ്ങനെ അങ്ങുമിങ്ങും മാത്രം മിനുങ്ങിയ കോടാലി മതി. അതാണ് കൂടുതൽ രൂപീകരണമായി തോന്നുന്നത്.”

എന്റെ കൃത്യങ്ങളിലെ ക്രമീകരണത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ ഇതുപോലെ “അങ്ങുമിങ്ങും മാത്രം മിനുങ്ങിയ” ഒരു സ്വഭാവം മതിയെന്നു ഞാൻ വശ്യപ്പെട്ടിരുന്നു. എന്റെ ദുഷ്പരിചയം മാറ്റാൻ അത്രയ്ക്കു വീക്ഷമം തോന്നുന്നു.

ചെറുപ്പത്തിൽതന്നെ നമ്മുടെ ദുഷ്പരിചയങ്ങളേ മാറ്റി സൽപരിചയങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കിക്കൊള്ളേണ്ടത് എത്രയോ ആവശ്യമാണ്!

ഒന്നിച്ചു പാക്കണം

നമ്മുടെ രാജ്യത്തു പലേ ജാതിക്കാരും വർഗ്ഗക്കാരും ജീവിക്കുന്നുണ്ട്. നാം അന്യോന്യം ബഹുമാനിച്ചും സ്നേഹിച്ചും ജീവിക്കുകിലേ രാജ്യത്തിന്റെ പൊതുവായ നന്മയ്ക്കുവേണ്ടി നമുക്കു ഒന്നി

ച്ചു പ്രവർത്തിക്കാൻ കഴിയും.

പള്ളിക്കൂടങ്ങളിൽപോലും ഈ സൽഗുണങ്ങൾ നാം ശീലിക്കേണ്ടത്. ഹിന്ദുക്കൾ, മഹമ്മദീയർ, ക്രിസ്ത്യാനികൾ മുതലായി പലേ വർഗ്ഗ

ങ്ങളിൽപെട്ട കുട്ടികൾ ഒരേ പള്ളിക്കൂടത്തിൽ പഠിക്കുന്നു. പള്ളിക്കൂടങ്ങളിൽ കുട്ടികൾ ഒന്നിച്ചു ചെയ്യേണ്ടതായ പല കാര്യങ്ങളുണ്ട്. കുട്ടികൾക്കായുള്ള ക്ലബ്ബുകൾ, വാദപ്രതിവാദത്തിനുള്ള സംഘങ്ങൾ മുതലായവ യോജിച്ചു പ്രവർത്തിക്കാനുള്ള സ്ഥാനങ്ങളാണ്. പക്ഷേ അവ കളികളെ തമ്മിൽ യോജിപ്പിക്കുന്നതിനു പകരം തമ്മിൽ അകറ്റുന്നവയായിട്ടാണ് പ്രായേണ കണ്ടുവരുന്നത്.

ഇതിന്റെ കാരണം എന്താണ്? “അയാളെപ്പോലെ എനിക്ക് അവകാശമുണ്ട്. അയാൾക്കു കിട്ടുന്ന സൗകര്യങ്ങൾ എല്ലാം എനിക്ക് കിട്ടണം” എന്നിങ്ങനെ കുട്ടികൾ സാധാരണ പറയുന്നതു കേൾക്കാം. ഇതു മറിച്ചൊന്നു പറയാൻ ശീലിച്ചാൽ മതി. “എന്നെപ്പോലെ അയാൾക്കും അവകാശമുണ്ട്. എനിക്ക് കിട്ടുന്ന സൗകര്യങ്ങളെല്ലാം അയാൾക്കും കിട്ടണം.”

“ഫുട്ട്ബാൾ ക്ലബിന്റെ സെക്രട്ടറിയാകാൻ എനിക്ക് അവകാശമുള്ളതുപോലെ അയാൾക്കും അവകാശമുണ്ട്. അയാൾ സെക്രട്ടറിയായി കഴിഞ്ഞെങ്കിൽ അയാൾ തന്നെ ആയിക്കൊള്ളട്ടെ. അയാൾ എന്റെ ജാതിയിലോ, പറ്റത്തിലോ പെട്ട ആളല്ലെങ്കിലും ഈ സ്കൂളിൽ പഠിക്കുകയും ഞാൻ കൊടുക്കുന്നതുപോലെ ഫീസു കൊടുക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ആളല്ലേ?” എന്നിങ്ങനെ വേണം സെക്രട്ടറി ആകാൻ സാധിക്കാത്ത ഒരു കുട്ടി വിചാരിക്കേണ്ടതു്. ഇങ്ങനെ ഏതാനും കാര്യങ്ങളിൽ സഹോദരബുദ്ധി പ്രദർശിപ്പിച്ചു പരിചയിച്ചാൽ അങ്ങനെ ചിന്തിക്കാൻ എളുപ്പം കൂടിക്കൂടി വരും.

പേറാരു കാൽ കുട്ടികൾ ചെറുപ്പത്തിലേ ശീലിക്കേണ്ടതുണ്ട്. അന്യർ ആവശ്യമുള്ള സഹായം നാം ചെയ്യുകൊടുക്കണം.

യേശുക്രിസ്തുവിനോടു് ഒരിക്കൽ ഒരു നിയമ

ശാസ്ത്രജ്ഞൻ ഒരു ചോദ്യം ചോദിച്ചു. “എന്റെ അയൽപക്കക്കാരൻ ആരാണ്?” എന്നായിരുന്നു ചോദ്യം. അതിനു മറുപടിയായി അദ്ദേഹം ഒരു കഥ പറഞ്ഞു. ഒരിക്കൽ സാധുവായ ഒരു യാത്രക്കാരൻ കൊള്ളക്കാരന്റെ കയ്യിൽ അകപ്പെട്ടു. അവർ അയാളെ അടിച്ചു മുറിപ്പെടുത്തി. അയാളുടെ കയ്യിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന പണമൊക്കെ അപഹരിച്ചശേഷം അയാളെ വഴിയിൽ വിട്ടേച്ചുപോയി. പുരോഹിതവർഗ്ഗത്തിൽ പെട്ട ഒരാൾ ആ വഴിയെ പോയി. അയാൾ സാധുവായ വഴിപോക്കനെ കണ്ടിട്ടു ഒഴിഞ്ഞുമാറിപ്പോയി. പക്ഷേ അധഃകൃതവർഗ്ഗത്തിൽ പെട്ട മറ്റൊരാൾ ആ വഴിയെ പോയി. അയാൾ ഈ സാധുവിനെ കണ്ടു അയാളുടെ അടുത്തുചെന്നു അയാൾക്കു വേണ്ട സഹായം ചെയ്തു കൊടുത്തു. അയാളെ കൊണ്ടുപോയി ഒരു വഴിയമ്പലത്തിൽ താമസിപ്പിച്ചു. അയാൾക്കു വേണ്ട ശുശ്രൂഷ ചെയ്തുകൊടുക്കാൻ ഏല്പാടു ചെയ്യിട്ടു പോയി.

ഈ കഥ പറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞശേഷം നമ്മുടെ അദ്ധ്യാപകന്മാർ ചെയ്യാവുന്നതുപോലെ യേശു ആ നിയമപണ്ഡിതനോടു് ഒരു ചോദ്യം ചോദിച്ചു. “കൊള്ളക്കാരന്റെ കയ്യിൽ അകപ്പെട്ട ആൾക്കു സ്നേഹിതനായി തിന്ന് കൂട്ടുകാരൻ ആരാണ്?” പണ്ഡിതൻ കാൽ മനസ്സിലായി. സഹായം ആവശ്യം ഉണ്ടായ ആളെ സഹായിച്ച ആളാണ് യഥാർത്ഥത്തിൽ അയാളുടെ കൂട്ടുകാരനായി തിന്നതു്. നാമും ഇങ്ങനെ തന്നെ ചെയ്യണം. നമ്മുടെ സഹായം ആർക്കു് ആവശ്യമോ അയാൾക്കു നാം സഹായം ചെയ്യുകൊടുക്കണം.

എനിക്ക് അവകാശങ്ങൾതന്നെ മറ്റുള്ളവർക്കും ഉണ്ട്. അന്യരെ സഹായിക്കാൻ എനിക്കാണ് ചുമതല—എന്നിങ്ങനെ വേണം നാം ചിന്തിക്കേണ്ടതു്.

പാനപായന

(ടി. കെ. ജോസഫ്, ബി. എ., എൽ. ടി.)

പാനത്ത്, അതായത് ആകാശത്ത്, ഉള്ളവയെയാണ് പാനപായന. സൂര്യചന്ദ്രന്മാരെയും, ഗ്രഹങ്ങളെയും, നക്ഷത്രങ്ങളെയും, അവയുടെ രാശിക (കൂട്ടങ്ങൾ)യെയും വിരാശികളെയും, ധൂമകേതുക്കളെയും (അഥവാ വാലുനക്ഷ

ത്രങ്ങളെയും), പകർന്നക്ഷത്രങ്ങളെയും (അഥവാ കൊള്ളിമീനുകളെയും) മറ്റും നോക്കിപ്പഠിക്കയാണ്. പാനപായന പുസ്തകപായനയെക്കാൾ പ്രയാസമുള്ള പണിയാണ്. ബാലമിത്രമാസ കാഡിപർ കഴിഞ്ഞ ലക്കത്തിൽ (220-ാം പാ

ത്ത്) പറഞ്ഞുപോലെ രാത്രിയിൽ മുറുത്തിറങ്ങി നിന്നു വാനം വായിക്കാനൊക്ക. സന്ധ്യ കഴിഞ്ഞും പാതിരാത്തും വെളിച്ചിനും മുറുത്തു മഞ്ഞുകൊണ്ടു നില്ക്കേണ്ട പണിയാണു വാനവാ യനം. മുറുത്ത മാത്രം നിന്നാൽ തെക്കും പടക്കും മറ്റു ദിക്കുകളിലും വിദിക്കുകളിലും ഉള്ളവ കാണാൻ ഒക്കാതെ വരും. അതുകൊണ്ട് അടുക്കലോ ദൂരെയോ ഉള്ള മൈതാനത്തോ പാടത്തോ കുന്നപ്പുറത്തോ പോയി നില്ക്കേണ്ടിയും വരും. കിറുക്കുന്നത് ആളുകൾ ആക്ഷേപിക്കയും ചെയ്യും. ഉറക്കമിട്ടപ്പും മഞ്ഞും മഴയും ബുദ്ധിമുട്ടും ആക്ഷേപവും സഹിക്കാൻ ധൈര്യമുള്ളവർക്കേ വാനം വായിക്കാൻ സാധിക്കൂ. അങ്ങനെയുള്ള കുട്ടികൾ വായനക്കാരിൽ നൂറ്റിനൊന്നുതന്നെ കാണുമോ എന്നു സംശയം.

“മാനത്തു നോക്കുവിൻ” എന്നു പറഞ്ഞാണ് 1117 കുംഭമാസത്തിൽ ഞാൻ വാനഗോളങ്ങളെപ്പറ്റിയുള്ള ഈ ലേഖനപരമ്പര (ധനു ലക്കത്തിൽ) തുടങ്ങിയത്. അന്നു മുതൽ (കുംഭം 1-ാം ആഴ്ച മുതൽ) കുറേക്കുട്ടികളെങ്കിലും ആ ലേഖനങ്ങൾ വായിക്കയും വാനം വായിക്കയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്ന് ഈയിടെ ഒരു ദീപ്തയാത്രയിൽ എനിക്കു നേരിട്ടറിവാനിടയായി. കുട്ടികൾ മാത്രമല്ല, പത്തുനാലു വയസ്സു പ്രായമായവരും ബോട്ടിൽവെച്ചും മറുവടങ്ങളിൽ വെച്ചും എന്നോടു നേരിട്ടു ചോദിച്ച് വാനഗോളങ്ങളെപ്പറ്റിയുള്ള സംശയം തീർക്കുകയുണ്ടായി. എന്റെയും ബാലമിത്രാധിപരുടെയും പ്രയത്നം പാഴായില്ലല്ലോ എന്നു ഞാൻ സന്തോഷിച്ചു. ഈ വാർത്ത മാസികാധിപർക്കും തുലോം സന്തോഷകരമായിരിക്കും, സംശയമില്ല.

“വിദ്യാനഗര്യെ ന ഹി രാജമാഗ്നഃ”, അതായത് അറിവെന്നു പേരുള്ള പട്ടണത്തിൽ ചെന്നുപറാൻ രാജപാത (പെരുവഴി) ഇല്ലയേഇല്ല. ഞാൻ ഈ ലേഖനങ്ങളിലെ ഗോളനിലകൾ എഴുതുന്നത് പുസ്തകങ്ങളിൽനിന്നോ മറ്റോ പകർത്തിയല്ല, തർജ്ജമ ചെയ്ത മല്ല. വാനത്തു നേരിട്ടു നോക്കിയാണ് എഴുതുന്നത്. ഈ വയസ്സുകാലത്ത് അതിനായി മുറുത്തിറങ്ങിയിരുന്നാണെഴുതുന്നത്; മഞ്ഞും മഴയും ഏല്ക്കും. സന്ധ്യ കഴിഞ്ഞും വെളിച്ചിനും ചിലപ്പോൾ പാതിരാത്തും എഴുതിയിട്ടുണ്ട്. രാത്രി മൈതാനങ്ങളിൽ പോയി “മിനക്കെടുകയും” ചെയ്യുന്നുണ്ട്. ഈ വിഷയത്തോടൊരു വലിയ താല്പര്യം എങ്ങനെയോ ചെറുപ്പം മുതൽ (നിങ്ങൾ ജനിക്കുന്ന

തിനും മുൻപ്—1910 മുതൽ—ആ ആണ്ടിൽ ഹാലിയുടെ വലിയ വാലുനക്ഷത്രം കാണായതിനു മുൻപ്) എന്നെ ബാധിച്ചതാണ്. ഇന്നും ആ താല്പര്യം നിലനിൽക്കുന്നു.

പഴയ സ്തേഹിതന്മാർ

കഴിഞ്ഞ ആണ്ടു കുംഭത്തിൽ മാനത്തു നാം നോക്കിത്തുടങ്ങി. ഇതു (1118) ആണ്ടു കുംഭം പിറക്കാരായി. ഇന്നു പുശ്ചികം 13-ാംനം. ഇതു ലേഖനം ധനുമാസത്തിൽ നിങ്ങൾക്കു വായിക്കാം. വാനവും അന്നു നല്ലപ്പോലെ വായിക്കാം. എന്തെന്നാൽ അന്നു മാനത്തു മേഘമില്ലായിരിക്കും. ഇതാ, ഞാനെഴുതുമ്പോൾ (രാത്രി 9³⁰ മണിക്ക്) മാനം മൂടിപ്പോയി, മഴയും ചാറുന്നു. മുൻപേ നോക്കിയ ഓർമ്മകൊണ്ടാണ് ഇനി എഴുതുന്നത്; തെറ്റുകയില്ല.

1. ധ്രുവൻ

പഴയ സ്തേഹിതന്മാരിൽ ചിലരെ ആകാശത്ത് സന്ധ്യ കഴിഞ്ഞും വെളിച്ചിനും കാണാം. സന്ധ്യ കഴിഞ്ഞാലുടനേ (ഇപ്പൊഴത്തെ മണി 7¹⁵—8 ന്) നോക്കിയാൽ (ഏകദേശം നേരേ വക്ക്) ധ്രുവനക്ഷത്രം കാണാം. പടക്കെ ചക്രവാതത്തിൽ നിന്ന് എടുത്തു ഡിഗ്രി മുകളിലാണ് തിരുവിതാംകോടുകാർ ധ്രുവനെ കാണുന്നത്. ഉത്തരധ്രുവത്തിൽ ചെന്നു നിന്നാൽ അവനെ തലയ്ക്കു മുകളിൽ (ഉച്ചയിൽ) കാണാം. മദ്ധ്യരേഖയിലുള്ളവർ അവനെ ചക്രവാതത്തിങ്കൽ, തീരെ താഴെ, കാണും. തിരുവിതാംകോടിലുള്ളവർ മദ്ധ്യപരയിൽ നിന്ന് 8—10 ഡിഗ്രി പടക്കാണെന്നറിയാമല്ലോ. തിരുവനന്തപുരം 8 ഡിഗ്രി 50 മിനിട്ടു പടക്കാണ്.

2. കലപ്പ

കഴിഞ്ഞ മേടം—ഇടവം ലക്കം 107-ാം പുറത്തു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു വായിക്കുവിൻ; 105-ാം പുറത്തെ രണ്ടു പടങ്ങളും നോക്കുവിൻ. സപ്തർഷികൾ എന്ന വിരാശിയെപ്പറ്റി 107-ാം പുറത്തു പറഞ്ഞിട്ടില്ലയോ? പടങ്ങളിൽ അതിന്റെ രൂപവും കാണുന്നു (കലപ്പപോലെ). ആ കലപ്പയുടെ കൊഴുവാണല്ലോ ധ്രുവനെ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചുതരുന്നത്.

പത്തു മുപ്പതു വർഷം മുൻപ് ശാസ്ത്രാങ്കോട് വെച്ച് ഒരു അഡ്വാൻസിൽ കാളവണ്ടിയിൽ പോകുമ്പോൾ വഴി തെറ്റിയാറേ ഈ കലപ്പയാണ് എന്നിങ്ങനെ വണ്ടിക്കാരനും പടക്കു കാണി

ചുതന്നത്. അങ്ങനെ സഹായിച്ചില്ലായിരുന്നെങ്കിൽ കവലയിലെ നാലു വഴികളിൽ ഏതിൽക്കൂടെ വണ്ടി വിടണം എന്നു ലക്ഷ കിട്ടാതെ ഞങ്ങൾ കുഴങ്ങിപ്പോയേനേ. മറ്റു വണ്ടിയോ ആയോ അവിടെയെങ്ങും കണ്ടില്ല. ആയിടയ്ക്കു ആ കവലയിൽ കള്ളന്മാർ വണ്ടി തടഞ്ഞു നിർത്തി കവച്ചു നടത്തുകയുണ്ടായെന്നു മനോരമയിൽ കാണുകയും ചെയ്തു. വാനവായനകൊണ്ടു ചില ഗുണപുരുഷന്മാർ മനസ്സിലാക്കണം. വെമ്പനാട്ടുകായലിലെ പള്ളക്കാട് വാനവായനകൊണ്ടു ഗുണമുണ്ട്. കടലോടികൾക്കും ചക്രം ചവിട്ടുന്നവർക്കും ഗുണമുണ്ട്. അവർക്കു പുസ്തകം വായിക്കാനറിയാൻ വയ്യാ എങ്കിലും വാനം വായിക്കാനറിയാം.

3. ചോതി

പഴയ സ്തോഹിതനായ ഗ്രൂപനെക്കണ്ടു. കലപ്പ (സപുഷ്ടികൾ) എവിടെ? പടത്തിലെവിടെ എന്നല്ല, മാനത്തെവിടെ? സന്ധ്യ മുതൽ കുറേ രാച്ചെല്ലുന്നതുവരെ അന്വേഷിച്ചാലും ഈ മാസത്തിൽ കലപ്പ കാണുകയില്ല. ഇപ്പോൾ വെളുപ്പിനാണതു കാണാപ്പുന്നത്. മാനത്തു നോക്കി കണ്ടുപിടിപ്പിൻ. കലപ്പയുടെ പിടി കിഴക്കോട്ടു നീട്ടിയാൽ അർക്താരം (Arcturus), അഥവാ ചോതി കാണാം എന്നു മുൻപേ തന്നെ പഠിച്ചല്ലോ. നല്ല പ്രകാശമുള്ള ആ പഴയ ഇഷ്ടനെയും വെളുപ്പിനെഴുന്നേറ്റു വടക്കു കിഴക്കു (വ-കി) കണ്ടുപിടിച്ചുകൊള്ളുവിൻ. [വടക്കു കിഴക്കു ചുരുക്കി വ-കി എന്നെഴുതാം. വ-പ, തെ-കി, തെ-പ, തെ-വ, കി-പ എന്ന ചുരുക്കരൂപങ്ങളും ഞാനെഴുതും. വടക്കു പടിഞ്ഞാറ്, തെക്കു വടക്ക് എന്നിങ്ങനെ അവയെ തെറ്റു കൂടാതെ നിങ്ങൾക്കു വായിക്കാം].

4. ചിങ്ങം, മകം

കലപ്പ (സപുഷ്ടികൾ) കണ്ടാൽ അതിനു തെക്ക് മുകളിൽ കാണുന്ന നമ്മുടെ ചിങ്ങം രാശിയും അതന്റെ നെയ്യെത്തുള്ള വലിയ മകം നക്ഷത്രവും എളുപ്പം കണ്ടുപിടിക്കാമല്ലോ. (മുൻ ലക്കങ്ങൾ നോക്കുവിൻ). വെളുപ്പിനേ കാണു. ഇപ്പോഴത്തെ പുതിയ 5 മണിയെഴുന്നേറ്റാൽ മതി. നാട്ടു സമയം അപ്പോൾ എന്നായി!—അതായത് സൂര്യസമയം. 5-ൽ നിന്ന് 1 മണിക്കൂറും 22 മിനിറ്റും കുറയ്ക്കണം: ശിഷ്ടം 4-38. പുതുമണി 5-ന് നാട്ടു മണി 4 അടിച്ചു 38 മിനിറ്റായിരിക്കുമ്പോൾ ഉള്ളു.

ചിങ്ങക്കൊള്ളികൾ

തുലാം 29—പുഷ്ടികം 1 [നവംബർ 14—15]-ൽ അധരാത്രി കഴിഞ്ഞ് ചിങ്ങം രാശിയിലോട്ടു നോക്കിയവർക്ക് ചിങ്ങത്തിന്റെ തലയിൽ ഒരു സ്ഥാനത്തുനിന്നു നാലു വഴിക്കോട്ടും കുറേ കൊള്ളിമീനുകൾ പറയുന്നതു കാണാമായിരുന്നു. ചിങ്ങക്കൊള്ളികൾ എന്ന് ഇവയ്ക്കു പേരിടാം. ഇംഗ്ലീഷിൽ Leonids, അല്ലെങ്കിൽ Leonid meteors. ഇങ്ങനെ കൊള്ളിമീനുകൾ പുറപ്പെടുന്നതായിത്തോന്നുന്ന കേന്ദ്രസ്ഥാനത്തിനു മീൻ കൂടം എന്നു പേരിടാം. ഇംഗ്ലീഷിൽ radiant point.

1833-ലും 1855-ലും 1857-ലും നവംബർമാസ മദ്ധ്യത്തിൽ ചിങ്ങത്തിന്റെ തലയിലെ മീൻ കൂടത്തിൽനിന്നു കൊള്ളിമീനുകൾ ധാരാളം പറഞ്ഞു. വെടിക്കെട്ടിലെ കുഴിപ്പുറു പോലെ ഭംഗിയേറിയ പാച്ചിൽ പണ്ടു ചിലപ്പോൾ കാണാമായിരുന്നു. 1899-ൽ ചിങ്ങത്തിന്റെ തലയിൽനിന്നു പകലോ രാത്രിയോ കുഴിപ്പു പുറപ്പെട്ടേയില്ല. അതിൽ പിന്നെ ആ മീൻകൂടത്തിൽനിന്നു വലിയ പാച്ചിലുണ്ടായിട്ടുമില്ല. ആ ചിങ്ങക്കുഴിപ്പു നശിക്കാറായി എന്നു വിചാരിക്കാം. ഇതയാണ്ടിലും (1942 നവംബർ 14—15) അധികം കണ്ടില്ല.

1951 നവംബറിലെ ചിങ്ങക്കുഴിപ്പു മനോഹരമായിരുന്നു. ഭൂമിയിൽ പല ദിക്കുകളിൽ ഉള്ളവർ അന്നു കണ്ടു കൊള്ളിമീനുകളുടെ എണ്ണം 2,585 ആയിരുന്നു. വേറേ വളരെയെണ്ണം കാണാതെപോയെന്നും വിചാരിക്കണം. കൊള്ളിമീനുകൾ (ഇവ സാക്ഷാൽ നക്ഷത്രങ്ങളല്ല, ധൂമകേതുവിലെ കല്ലുകൾമാണ്) മാത്രമല്ല 15—20 (പത്തിരപത്) തീക്കുറികളും (fireballs) അന്നു കാണായി. വളരെ ഭംഗിയുള്ള കാഴ്ചയായിരുന്നു. ഒരു കുറു ചിങ്ങത്തിലെ മകം നക്ഷത്രത്തിൽനിന്നു പാഞ്ഞുവന്ന് അവിട്ടു പൊട്ടുന്നതു പോലെ പൊട്ടി. പല നിറങ്ങൾ കണ്ടില്ലെങ്കിലും, പൊട്ടിയ ഇടം മുതൽ ഒരു തീത്താര വാലു പോലെ 5 മിനിറ്റു നേരം നീണ്ടു കിടന്നു. പിന്നെ ആ വാല് ഒരു മുതലക്കുഞ്ഞിന്റെ രൂപത്തിൽ കാണായി. വേറൊരു തീക്കുറി ഒരു പാമ്പുപോലെ കീഴോട്ടിഴഞ്ഞുവന്നു. അതിന് ഏകദേശം 10 ഡിഗ്രി നീളമുണ്ടായിരുന്നു.

ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രത്തിൽ നിളം ഡിഗ്രിക്കണക്കിൽ പറയും. (ഭൂമിശാസ്ത്രത്തിലും അങ്ങനെ പറയുമെന്നറിയാമല്ലോ). മുഴക്കോലെന്നു പേരുള്ള 3

നക്ഷത്രം ചേർന്ന് വരി നിങ്ങൾക്കറിയാമല്ലോ. അതിന്റെ നീളം 3 ഡിഗ്രിയാണ് എന്നോർത്തുകൊള്ളണം. അതു നമ്മുടെ നാടൻകണക്കിന് ഒരു കോലായി ($=2\frac{1}{2}$ അടി $= 30$ ഇഞ്ച് $= 24$ അംഗുലം). ചന്ദ്രന്റെയും സൂര്യന്റെയും വ്യാസം (വിട്ടാ, വീതി) ഏകദേശം അര ഡിഗ്രിയായിട്ടാണു നാം കാണുന്നതെന്നും ഓർത്തുകൊള്ളണം. ചക്രവാളത്തിനടുത്തു നില്ക്കുമ്പോൾ അവയ്ക്കു വ്യാസം അര ഡിഗ്രിയിൽ വളരെ കൂടുതലായിത്തോന്നുമെന്നറിയാമല്ലോ.

മിഥുനക്കൊള്ളികൾ

ചിങ്ങംരാശിയിലെ കൊള്ളിമീൻ കൂടത്തിൽ (radiant point) നിന്നു പുറപ്പെടുന്ന കുഴിപ്പു വിനെക്കാൾ ഭംഗിയേറിയ ഒരു കൊള്ളിമീൻചാട്ടം മിഥുനംരാശിയിൽനിന്ന് പൃശ്വികമാസത്തിൽ കാണാം. പൃശ്വികം 25-ാംനു മുതൽ 29-ാംനുവരെ നോക്കിക്കൊള്ളണം. കുറേ കൊള്ളിമീനുകൾ പറയുന്നതെങ്കിലും കാണാം. പാതിരായോടടുത്താണ് കൂടുതൽ കാണാവുന്നത്. ഇപ്പോൾ പാതിരായ്ക്കു മുൻപുതന്നെ മിഥുനംരാശിയിലെ പ്രകാശമേറിയ ജോടി ആയ കാസ്റ്ററും പോളക്സും കിഴക്കുനിന്നുദിച്ചു പൊങ്ങും. അതുകൊണ്ടു മുൻപുപറഞ്ഞ തീയതികളിൽ അധ്വരാത്രിയ്ക്കു മുൻപുമുതൽ കിഴക്കോട്ടു നോക്കിക്കൊള്ളണം. ഇപ്പോഴത്തെ പുതുമണിക്കണക്കിനു രാത്രി 12 മണി കഴിഞ്ഞു പാതിരായാകു എന്നും, പകൽ 12 മണി കഴിഞ്ഞു “ഉച്ച” (അതായത് സൂര്യൻ തലയ്ക്കുമേൽ) ആകു എന്നും ഓർത്തുകൊള്ളണം.

5, 5. കാത്തിക, രോഹിണി

പഴയ മാനമിത്രങ്ങളിൽ കാത്തികയും രോഹിണിയും കൂടെ ഇപ്പോൾ സന്ധ്യയ്ക്കു കാണാം. കാത്തിക “കോഴിയും കുഞ്ഞുങ്ങളും” പോലുള്ള ഒരു ചെറിയ നക്ഷത്രക്കൂട്ടമാണെന്നു പഠിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. കാത്തികയെ വീണ്ടും കണ്ടു സന്തോഷിപ്പിൻ. ഏകദേശം ഉച്ചിട്ടു കിഴക്കു കാണാം. കാത്തികയ്ക്കു കിഴക്കാണ് പഴയ ഒരു മിത്രമായ രോഹിണി. അതൊരു വലിയ ചുവന്ന നക്ഷത്രം.

7, 8. ശനി, വ്യാഴം

അതിന്റെ അടുക്കൽ വലിയ ഒരു ഗോളം കാണുന്നു. അതു നക്ഷത്രമല്ല, പഴയ ഇഷ്ടനായ ശനി (Saturn) എന്ന ചുവന്ന ഗ്രഹമാണ്. അതിനും കിഴക്ക് മൂന്നു വലിയ പ്രകാശികൾ കാണുന്നു. അവയിൽ ഒന്നു വ്യാഴം എന്ന നീലനിറമുള്ള

വലിയ ഗ്രഹമാണ്. മറ്റൊരു രണ്ടു മിഥുനം രാശിയിലെ കാസ്റ്റർ, പോളക്സ് എന്ന നക്ഷത്രങ്ങളാണ്. ഇവയും പൂപ്പുസ്സേഹിതന്മാർ. വ്യാഴം ഇപ്പോൾ മിഥുനം രാശിയിലാകുന്നു. വെളുപ്പിനു മിഥുനം രാശിയും വ്യാഴവും മിഥുനക്കൊള്ളികളും ഉച്ചിട്ടു പടിഞ്ഞാറു കാണാം. നോക്കുവിൻ.

ചിങ്ങം രാശിയും വെളുപ്പിനു കാണാമെന്ന മുൻപേ പറഞ്ഞല്ലോ. കലപ്പയും വെളുപ്പിനു കാണാം. ധ്രുവനെ രാത്രി മുഴുവൻ കാണാം. അവൻ നമുക്ക് ഉദിക്കുകയോ അസ്തമിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നില്ല. കുഴപ്പം ഓടിയുണ്ടെങ്കിൽ അവനെ പകലും കാണാം.

9, 10. ചൊവ്വ, വെള്ളി

ശനിയെയും വ്യാഴത്തെയും കണ്ടു. പഴയ സ്സേഹിതന്മാരായ ചൊവ്വയും വെള്ളിയും എവിടെ? വെളുപ്പിനു കിഴക്കോട്ടു നോക്കിയാൽ ചിങ്ങവും കന്നിയും കഴിഞ്ഞു കിഴക്കുള്ള തുലാംരാശിയിൽ സൂര്യന് ഇപ്പോഴായി (കിഴക്കായി) ചൊവ്വ ചുവന്നു പ്രകാശിക്കുന്നതു കാണാം. ചൊവ്വ എന്നതിന്റെ അർത്ഥം ചുവന്നത് (ചെവുന്നത്) എന്നാണ്. തമിഴിൽ ചെപ്പായ്.

വെള്ളിയെ (ശുക്രനെ) പെരുമിനായിട്ടു വെളുപ്പിനു കണ്ടുകൊണ്ടിരുന്നു. ഇപ്പോൾ അവനെ വെളുപ്പിനും കാണുന്നില്ല, അന്തിക്കും കാണുന്നില്ല. ചത്തുപോയോ? ഇല്ല, അവൻ സൂര്യനോടടുത്തു ചെന്നപ്പോൾ അവന്റെ ശോഭ സൂര്യശോഭയിൽ ഒളിച്ചുപോയി. നവംബർ 15-ാംനു (വൃശ്ചികം 1) അവൻ സൂര്യന്റെ ഒപ്പം ചെന്നു നിന്നു. പിന്നെയും കിഴക്കോട്ടു നീങ്ങിനീങ്ങിപ്പോകുന്നു. ഈ ലക്കം മാസിക കിട്ടുമ്പോഴത്തേക്ക് വെള്ളി അന്തിമിനായിട്ട് (evening star) പടിഞ്ഞാറു കാണാറാകും. പഴയപാഠം ഇത്രയും ഓർത്താൽ മതി.

പഞ്ചപാണ്ഡവരും പാഞ്ചാലിയും

ഇനി പുതിയ പാഠം തുടങ്ങാം. ഈ ലക്കം കിട്ടിയിട്ട് സന്ധ്യയ്ക്കു വടക്കോട്ടു തിരിഞ്ഞ് ധ്രുവനെ നോക്കിക്കൊണ്ടു നില്ക്കണം. അപ്പോൾ ഉച്ചിയിൽനിന്നു ധ്രുവനിപോലുള്ള ലയിനിനു കരെ പടിഞ്ഞാറുമാറി ഇംഗ്ലീഷിലെ M അപ്പം വലിച്ചു നിവിർത്തുപോലെയുള്ള ഒരു നക്ഷത്രക്കൂട്ടം (വിരാശി) കാണാം. രണ്ടു മാറു നീളമേ അതിനുളളൂ. അഞ്ചു നക്ഷത്രങ്ങൾ ചേർന്നാണ് ആ M ഉണ്ടായിരിക്കുന്നത്. അഞ്ചിനും പുറമേ ആറാമ

തൊരു ചെറിയ നക്ഷത്രവും ആ കൂട്ടത്തിലുണ്ട്. അതാണു പാണ്ഡവന്മാരുടെ പത്നിയായ പാണ്ഡുലി. മറ്റൊരു നക്ഷത്രങ്ങളെയും പഞ്ചപാണ്ഡവരായ യുധിഷ്ഠിരൻ, ഭീമൻ, അർജ്ജുനൻ, നകുലൻ, സഹദേവൻ എന്നിവരാണ്. ചേട്ടൻ മുതൽ കൊച്ചനുജൻവരെ പലിപ്പം കുറഞ്ഞുകുറഞ്ഞു കാണുന്നു. ഈ വിരാശിക്ക് നാടൻപേരില്ല. പഞ്ചപാണ്ഡവർ എന്ന പേരു ഞാനിട്ടതാണ്. ഇംഗ്ലീഷിൽ കാസിയൊപ്പിയാരാണിയുടെ കസേര (Cassiopeia's chair) എന്നാണ് പേരിട്ടിരിക്കുന്നത്. ഒരു മടക്കുകസേരയാണെന്ന് ഉറപ്പിച്ചുകൊള്ളണം. റാണി അതേൽ എങ്ങനെ ഇരിക്കും, എങ്ങനെ കിടക്കും എന്നു പേരിട്ടപേർ അറിയാവൂ! ഞാനിട്ട പേരു കൊള്ളുകയില്ലെങ്കിൽ നിങ്ങൾ പേരെങ്കിലും പേരു കൊടുത്തുകൊള്ളൂവിൻ. കഴിഞ്ഞ മേടം-ഇടവം ലക്കം 1൮5-ാം പുറത്തെ 2-ാം പട്ടത്തിൽ 5 എന്നക്കുമുള്ള വിരാശിയാണ് പഞ്ചപാണ്ഡവന്മാർ. കസേര എന്ന പേര് അവിടെ പലത്തുവശത്തു കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്.

പഞ്ചപാണ്ഡവന്മാരുടെ പേരു മുറയ്ക്കാൻ ഒരു ശ്ലോകം ഉണ്ടാക്കിത്തരാം.

യുധിഷ്ഠിരൻ, മഹാഭീമൻ,
അർജ്ജുനൻ, നകുലൻ, തഥാ
സഹദേവനുമെന്നെവർ ;
പത്നി പാണ്ഡുലിയെന്നവൾ.

“യുധിഭീമാർജ്ജുനകുദേവൻ” എന്നോർത്താലും മതി.

ഈ ഐഹർ ചേന്ന് നക്ഷത്രരാശിയിൽ കറേപ്പേരും പാണ്ഡുലിയും ആകാശഗംഗയിലാണ്. നോക്കി മനസ്സിലാക്കിക്കൊൾവിൻ. ആകാശഗംഗ എഴുപ്പം കണ്ടുപിടിക്കാമല്ലോ. സപ്തഷികൾക്കു മിക്കവാറും എതിരേയാണു പഞ്ചപാണ്ഡവർ. അതുകൊണ്ട് അവരും ധ്രുവനെ കാണിച്ചുതരും. എങ്ങനെയെന്നു നിങ്ങൾതന്നെ കണ്ടുപിടിച്ചുകൊള്ളണം. ഒത്തില്ലെങ്കിൽ പിന്നെ പറ്റഞ്ഞുതരാം.

നാല്ക്കാലി

പാണ്ഡവരിൽ യുധിഷ്ഠിരൻ, ഭീമൻ (1—2) എന്നിവരെയോജിപ്പിക്കുന്ന നേർവര തെക്കോട്ടു വളരെ നീട്ടി കൊണ്ടുപോയാൽ നാലു പലിയ നക്ഷത്രങ്ങൾ നാലു മൂലയ്ക്കും നില്ക്കുന്ന ഒരു പലിയ ചതുരത്തിൽ ആ വര എത്തും. ആ ചതുരമാണ് നാല്ക്കാലി. ഇതും ഞാനിട്ട പേരാണ്. ഇംഗ്ലീഷിൽ ഇതിന്റെ പേര് Square of Pega-

SUS (പെഗാസസ് എന്ന കുതിരയുടെ ചതുരം) എന്നാണ്. ഈ നാല്ക്കാലിയും (അല്ലെങ്കിൽ ചതുരവും) എഴുപ്പം കണ്ടുപിടിക്കാം. ചതുരത്തിന്റെ ഓരോ വശത്തിനും ഏകദേശം രണ്ടര മാർ നീളമുണ്ട്. പെള്ളത്തിൽ കുത്തിനാട്ടി കേറിനിന്നു പല വിശാൻ നാല്ക്കാലി എന്നു പേരുള്ള ഒരുതരം പീഠ ഉപയോഗിക്കുന്നതു നിങ്ങൾ കണ്ടു കാണുമല്ലോ. ആ നാല്ക്കാലിയാണ് ഞാനുദ്ദേശിക്കുന്നത്. ഭിത്തിയേൽ പെള്ളയിടാനും പെള്ളയടിക്കാനും അത്തരം നാല്ക്കാലി ഉപയോഗിക്കുമല്ലോ.

പുതുമീൻ

പുതുതായി ഒരു മീൻ, അതായതു നക്ഷത്രം പൂശുകയും ആദ്യം ആകാശത്തു കാണായി, ഇപ്പോഴും ശോഭിക്കുന്നു. ഇനി കുറേ മാസത്തേക്കുകൂടെ ശോഭിച്ചശേഷം ഏറിത്തടങ്ങിപ്പോകും. ആ പുതിയ നക്ഷത്രം (നവഭം, നവതാരം) എവിടെയെന്നു പറയാം. പെട്ടുപ്പിൻ നോക്കണം. (പ്രാധൻ) വേട്ടൻ എന്നു പേരുള്ള പലിയപലിയ സിറിയസിനെ തെ—പ (തെക്കുപടിഞ്ഞാറു) കാണാം. ആ വേട്ടൻ നക്ഷത്രം പെരുനായ് എന്ന വിരാശിയിലാണെന്നറിയാമല്ലോ. വേട്ടൻ താഴെ നായുടെ മുതുകത്തു രണ്ടു നക്ഷത്രങ്ങളല്ലോ. അവയെ യോജിപ്പിക്കുന്ന വര നായുടെ പുറകിലോട്ടു മൂന്നു മാർ നീട്ടിയാൽ തമ്മിൽ 5 ഡിഗ്രി അകലമുള്ള രണ്ടു നക്ഷത്രങ്ങളുടെ ഇടയ്ക്കത്തും. അവയിൽ മുകളിലത്തേതാണ് ഇന്ത്യയിലെ ഉദിച്ച പുതിയ നക്ഷത്രം. അതിനെ കൂടെക്കൂടെ നോക്കിക്കൊള്ളൂവിൻ. എന്ന് അതു കാണാതാകും എന്നു കണ്ടുപിടിക്കണം.

പുതുനക്ഷത്രങ്ങൾ ആകാശത്തുദിക്കയും മായുകയും ചെയ്യാറുണ്ട്. കാണാൻ പശ്ചാതിരുന്ന ഒരു നക്ഷത്രം പെട്ടെന്നു പൊട്ടി ചൂട്ടു പിടിച്ചു വാതകങ്ങളാകുമ്പോൾ ആണ് ഒരു പുതിയ നക്ഷത്രമായി നാം അതിനെ കാണുന്നത്. ആ വാതകങ്ങൾ തണുക്കുമ്പോൾ പുതുമീൻ കാണാതാകും. തീരെ നശിച്ചുപോമോ എന്നു നിശ്ചയിച്ചു.

ബെബിളിലെ പുതിയനിയമത്തിൽ ചേട്ടു ക്രിസ്തുവിന്റെ ജനനസമയത്തു കണ്ട പുതിയ നക്ഷത്രത്തെപ്പറ്റി പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. ഒരു നക്ഷത്രംതന്നെ രണ്ടു പ്രാവശ്യം കണ്ടതായിട്ടു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അത് മേല്പറഞ്ഞതരം പുതുമീൻ (നോവാ—nova—എന്നിംഗ്ലീഷിൽ) അല്ലെന്നാണ് ഇന്നത്തെ വിജ്ഞാൻ പറയുന്നത്. എന്താ

യിരുന്നെന്നു സൂക്ഷ്മമായി പറയാനും അവർക്കു നിവൃത്തിയില്ല. ഒന്നാമതു കണ്ട “ക്രിസ്തുനക്ഷത്രം” ബി. സി. 6-ൽ (ക്രിസ്തു എ. ഡി. 1-ൽ അല്ല, അതിനു നാലഞ്ചു വർഷം മുൻപാണു ജനിച്ചത്) ഉണ്ടായ ചൊവ്വാ പൂർവ്വ ശനി യോഗം ആയിരുന്നെന്നു ചിലർ പറയുന്നു. രണ്ടാമതു പ്രത്യക്ഷമായി കിഴക്കിലെ വിഭാഗമാക്കു ശിശുവായ യേശുവിങ്കുപോട്ടു വഴികാണിച്ചത് അതുതന്നെ രമായ ഏതോ ഒരു ദിവ്യപ്രകാശമായിരുന്നു എന്നു ചിലർ പറയുന്നു. അതു വാസ്തവമായിരിക്കാം. അതുതന്നെവിതം നയിച്ചു അതുതന്നെയെവിടത്തൽ ഉയിർത്തെഴുന്നേറ്റു ആ ദിവ്യന്റെ ജനനത്തിൽ ഒരു അതുതന്നെപ്രകാശം കാണായത് അതുതന്നെല്ല.

അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജനനസമയത്ത് പ്രകാശമേറിയ മൂന്നു ഗ്രഹങ്ങൾ മുൻപു പറഞ്ഞ പോലെ അടുത്തടുത്തു നിന്നു എന്നു പറഞ്ഞാൽ

നില്ല. യേശുവിന്റെ ജനനവും ഗ്രഹയോഗവും തമ്മിൽ സംബന്ധത്തിനു ന്യായമില്ല. എന്തെന്നാൽ ഗ്രഹങ്ങൾ അങ്ങനെ നില്ക്കുന്നതുകൊണ്ട് ഒരുവന്റെ ജനനത്തിനോ ജീവിതത്തിനോ വിശിഷ്ടതയുണ്ടാകുമെന്നു കണിയാനാകാമെന്നും പറയുമെങ്കിലും അതിനു ശാസ്ത്രീയമായ തെളിവില്ല. ഞാൻ അതു വിശ്വസിക്കുന്നില്ല.

സംജ്ഞകൾ

Leonids : ചിങ്ങക്കൊള്ളികൾ
Fireball : തീക്കുറി
Diameter : വ്യാസം, വിട്ടം
Cassiopeia's chair : പഞ്ചപാഞ്ച പർവ്വതം
Square of Pegasus : നാല്കാലി
Nova : പ്രകാശമീൻ, നവതാരം, നവഭംഗം
Radiant Point : കൊള്ളിമീൻകൂടം
Geminids : മിഥുനക്കൊള്ളികൾ

ഹിന്ദി പാഠമാല

(വൈക്കം എൻ. എസ്സ്. പ്രൈ, രാ. ഭാ. വിശാരദ്)

പാഠം ൧൦.

വർഗ്ഗ് മെ കോൻ ഹൈ ?
ബഞ്ച് പർ ക്യാ ഹൈ ?
രാം കാ ഭായി |
രാം കീ ബഹിൻ |
രാം കെ കുത്തേ | ഈ വാചകരൂപങ്ങളിൽ
മെ, പർ, കാ, കീ, കെ എന്നീ പ്രത്യയങ്ങൾ പഠിച്ചു.
മറ്റു ചില പ്രത്യയങ്ങളുടെ പ്രയോഗങ്ങൾ കൂടി അഭ്യസിക്കാം.

കേ ലിയെ | ആയിക്കൊണ്ടു,
കേ വാസു | വേണ്ടി.

യഹ് കിതാബ് രാം കേലിയെ ഹൈ |
ഈ പുസ്തകം രാമനു വേണ്ടിയാണ്.
വഹ് കേലാ ജോസഫ് കേ വാസു ഹൈ |
ആ പഴം ജോസഫിനായിട്ടാണ്.
യഹ് തസീർ സീ താ കേലിയെ ഹൈ |
ഈ പടം സീതക്കായിക്കൊണ്ടാണ്.

യെ അച്ഛി അച്ഛി കിതാബെം തങ്കമ്മാ കേ വാസു ഹൈ. |

ഈ നല്ല നല്ല പുസ്തകങ്ങൾ തങ്കമ്മയ്ക്കായി കൊണ്ടാണ്.

ഇ ആജ് ലീലാ കേലിയെ ഏക് ആം ലാ |
നീ ഇന്ന് ലീലയ്ക്കു വേണ്ടി ഒരു മാമ്പഴം കൊണ്ടുവ.

ഇം കഭീജാ കേലിയെ യഹ് പുസ്തക് മത് ഭോ |
നിങ്ങൾ കഭീജയ്ക്കു് ഈ പുസ്തകം കൊടുക്കരുതു്.

ആപ് ആജ് കേലിയെ വർഗ്ഗ് മെ ബൈറിയെ |
അങ്ങ് ഇന്നത്തേക്ക് ക്ലാസ്സിൽ ഇരുന്നാലും.

ഭാരത് കേ വാസു കാം കരോ |
ഭാരതത്തിന്നായിട്ട് ജോലി ചെയ്യുക.
സെ= കാട്, ത്, നിന്ന്, കൊണ്ട്, കാൽ, മുതൽ.

രാം സെ മത് ബോൽ |
രാമനോട് സംസാരിക്കരുതു്

ജോസഫ് സെ ഹിന്ദി രാമായൺ ലാവോ |
ജോസഫിനോട് ഹിന്ദി രാമായണം (വാങ്ങി) കൊണ്ടുവരിക.

അദ്ധ്യാപക്ജീ സെ മത് സ്വഗഡ് |
അദ്ധ്യാപകനോട് മത്സരിക്കരുതു്.

ഭായി സേ പുഷോ |
സഹോദരനോട് ചോദിക്കു്.

ഏർ സെ ക്ക് റ്റുഡ് ലാവോ |
വിട്ടിൽനിന്ന് കുറച്ചു പാൽ കൊണ്ടുവര.

മന്ദിർ സെ ഏൽ ലായിയെ |
അമ്പലത്തിൽനിന്നും പുസ്തകം കൊണ്ടുവന്നാലും.

കിതാബ് സേ ആംഖ് മത് ലേ |
പുസ്തകത്തിൽനിന്ന് കണ്ണെടുക്കാതെ.
സ്വാതന്ത്ര്യ് സെ പീക്കെ മത് ചൽ |

സമാതന്ത്ര്യത്തിൽനിന്ന് പിറകോട്ട് പോകരുത്.
 പീഠൈ=പുറകിൽ.
 ഭയം=ഭയം.
 ഭയം സെമത് ജാവോ |
 ഭയം കൊണ്ട് പോകരുത്.
 ആമ്പോം സെ ദേവ് |
 കണ്ണുകൾകൊണ്ട് നോക്കൂ.
 പീതൽ സെ കരോ |
 പിച്ഛുകൊണ്ടുണ്ടാക്കൂ.
 മാമാ ഭായി സെ ബഡാ ഹൈ |
 അമ്മാവൻ സഹോദരനേക്കാൾ വലിയവനാണ്.
 ഭാരത് രാമായൺ സെ ബഡീ കിതാബ് ഹൈ |
 ഭാരതം രാമായണത്തേക്കാൾ വലിയ പുസ്തകം ആണ്.

കോ=ന്ന്, നെ (എ)
 രാം കോ മാറോ |
 രാമനെ അടിക്കൂ.
 യഹ് കിതാബ് കൂണ്ണു കോദോ |
 ഈ പുസ്തകം കൂണ്ണു കൊടുക്കൂ.
 ആമ്പാൻ പർ താരെ കോദേവ് |
 ആകാശത്തിൽ നക്ഷത്രങ്ങളെ നോക്കൂ.
 യാദ് കർ=കാമ്മിയ്ക്കൂ.
 ഈശ്വർ കോ യാദ് കർ |
 ഈശ്വരനെ കാമ്മിക്കൂ.
 പാമാ കോ മത് ഭൂൽ |
 ഈശ്വരനെ മറക്കരുത്.
 ആജ് തിരുവനന്തപുരം കോ ജാവോ |
 ഇന്ന് തിരുവനന്തപുരത്തിനു പോകൂ.
 കൽ കാശീ കോ ജാവോ |
 നാളെ കാശിക്കു പോകൂ.
 ആനന്ദ കോ മത് ഭൂൽ |
 ആനന്ദത്തെ മറക്കരുത്.
 തക്=വരെ.

കോട്ടയം തക് ജാവോ |
 കോട്ടയം വരെ പോകുക.
 ഭസവാം പാർ തക് പശോ |
 പത്താമത്തേ പാഠം വരെ പഠിക്കൂ.
 ശനിവാർ തക് കാം കരോ |
 ശനിയായ്ക്കുവരെ ജോലി ചെയ്യൂ. |
 കൽകത്താ സെ ആഗ്രാ തക് ദൈവോ |
 കൽകത്തയിൽനിന്ന് ആഗ്രാ വരെ കാട്ടുക.
 രാമായൺ സെ ഖുറാൻ തക് സീഖോ |
 രാമായണം മുതൽ കൊറാൻ വരെ പഠിക്കുക.
 ആജ് സെ പരസോം തക് പ്രാർത്ഥനാകർ |
 ഇന്ന് മുതൽ മറന്നാൽ വരെ പ്രാർത്ഥിക്കൂ.
 വൈക്കം മെ ഭസ് ദിൻ തക് രഹോ |
 വൈക്കത്ത് പത്തു ദിവസം വരെ താമസിക്കൂ.

ഒരേ പ്രത്യയത്തിനു പല അർത്ഥത്തിലും പ്രയോഗമു
 ജ്ജിനാൽ ആദ്യമായും പ്രയോഗത്തിൽ വിചാരം തോ
 ന്നാവുന്നതാണ്. എന്നാൽ പരിശീലനംകൊണ്ട് അ
 ര്ത്ഥവ്യത്യാസങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയും. സന്ദർഭം
 അനുസരിച്ചു പരിഭാഷയിൽ ആവശ്യമുള്ള മലയാളപദം
 ഉപയോഗിച്ചുകൊള്ളേണ്ടതാകുന്നു. ഉത്തരേന്ത്യൻ ഭാ
 ഷയിലെ പദങ്ങളുടെ നാനാർത്ഥംകൊണ്ട് അവയുടെ
 ശരിയായ മലയാളതർജ്ജമ ആ ഭാഷ ഗുഹഭാഷയായി ഉ
 പയോഗിക്കുന്നവരിൽ നിന്നും കേൾക്കുന്നതു രസാവഹ
 മോ പരിഹാസകരമോ ആയിത്തോന്നാവുന്നതാണ്.
 ആ മാതിരി ഉപയോഗങ്ങൾ ക്രിയാപദങ്ങളുടെ വളർച്ച
 യിൽ പഠിക്കുവാൻ കഴിയും.

അദ്ധ്യായം 10.

1.

ഈ പാഠത്തിൽ ഉള്ള ഹിന്ദീ വാചകങ്ങളും മലയാള
 വാചകങ്ങളും പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം എടുത്തെഴുതി അവ
 യെ പരസ്പരം തർജ്ജമ ചെയ്യുക. പരിഭാഷ ശരിയോ
 എന്ന് ഒത്തു നോക്കുക.

മറക്കാവതല്ലാത്ത ചില മഹാനാർ അഥവാ ആഫ്രിക്കാഭൂഖണ്ഡം കണ്ടുപിടിച്ചവർ

പി. കെ. വറുഗീസ് ബി. എ., ബി. എൽ.

പുഷ്പകാലംമുതൽക്കുതന്നെ ആഫ്രിക്കാഭൂഖണ്ഡ
 ണ്ണെപ്പറ്റി മനുഷ്യർ അറിഞ്ഞിരുന്നു എങ്കിലും അ
 തിന്റെ ഉൾഭാഗം കണ്ടുപിടിക്കപ്പെട്ടതു അടുത്ത
 കാലത്തു മാത്രമാണ്. ആഫ്രിക്കയെപ്പറ്റി പാ
 കയാണെങ്കിൽ അതു ഹാനിബാളിന്റെയും, ടോ
 ഉമിയുടെയും ക്രിയോപാട്രായുടെയും, ജനദേശമാ
 ണ്. ആഫ്രിക്കയിലെ ഇന്റജിപ്റ്റേഷൻ പുഷ്പ

കാലംമുതൽക്കുതന്നെ പരിഷ്കാരത്തിൽ വളരെ
 ഉയർന്ന സ്ഥാനത്തെ പ്രാപിച്ചിരുന്നു. അവിട
 ണ്ണെ പിരമിഡുകൾ ലോകപ്രസിദ്ധങ്ങളാണ്.
 എന്നാൽ ഇന്റജിപ്റ്റേഷൻഫറോമാരാൽ തന്നെ അ
 വരുടെ സാമ്രാജ്യത്തിനു തെക്കുള്ള രാജ്യവിഭാഗ
 ണ്കൾ കണ്ടുപിടിക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചതായി കാണ
 ന്നില്ല.

ബി. സി. 500-ാമാണ്ടിടയ്ക്കു ജീവിച്ചിരുന്ന “നിവോ” എന്ന ഈജിപ്റ്റൻ ചക്രവർത്തി ആഫ്രിക്കാ ഭൂഖണ്ഡത്തിന്റെ തീരപ്രദേശങ്ങൾ കണ്ടുപിടിക്കുവാൻ ഒരു സംഘം കപ്പലുകാരെ നിയോഗിച്ചു. അന്നത്തേക്കാലത്തു സമുദ്രസഞ്ചാരത്തിൽ മുന്നണിയിൽനിന്നു ഫിനീഷ്യൻ നാവികരേയാണു ഈ കൃത്യനിഷ്ഠതയെത്തിയെടുത്തത്. ഒരുപക്ഷേ അവരായിരിക്കണം ശലോമോൻ നിർമ്മിച്ച യരൂശലേം ദേവാലയത്തിനു വേണ്ട സ്വർണ്ണം ആഫ്രിക്കയിലെവിടെനിന്നോ കൊണ്ടുവന്നത്. അതിനുശേഷം 21 നൂറ്റാണ്ടുകൾ കഴിഞ്ഞു. ഇതിനിടയ്ക്കു കൊളമ്പസു ധീരമായ ഒരു പയ്യടനം നടത്തി അമേരിക്ക കണ്ടുപിടിച്ചു. എന്നിട്ടും ആഫ്രിക്കയുടെ തീരപ്രദേശങ്ങൾ കണ്ടുപിടിക്കുവാൻ ബി. സി. 500-ൽ തുടങ്ങി പുത്തിയാക്കാതിരുന്ന ശ്രമം ആവർത്തിക്കപ്പെട്ടില്ല.

ഇതിനു ചില കാരണങ്ങളുണ്ട്. ഒന്നാമത്, ആഫ്രിക്കയുടെ വടക്കു കിടക്കുന്ന സഹാറാമരുഭൂമി അതുവഴി ആരെയും എടുപ്പത്തിൽ തെക്കോട്ടു കടത്തിവിടുമായിരുന്നില്ല. രണ്ടാമത്, ആഫ്രിക്കയുടെ പടിഞ്ഞാറും കിഴക്കുമുള്ള തീരപ്രദേശങ്ങൾ നാവികർ കപ്പൽ അടുപ്പിക്കുന്നതിനു സൗകര്യമുള്ളവയല്ല. കൂടാതെ ഭയങ്കരങ്ങളായ വന്യമൃഗങ്ങളും മനുഷ്യാധിവാസയോഗ്യമല്ലാത്ത വൻകാടുകളും മലമ്പനി മുതലായ വ്യാധികൾ ഉണ്ടാക്കുന്ന ജന്തുക്കളും അവിടങ്ങളിൽ അനവധി ഉണ്ട്. ഇതിനൊക്കെയും മേലായി ആഫ്രിക്കാ എല്ലാവിധ മനുവാദങ്ങളുടെയും, ആഭിചാരകർമ്മങ്ങളുടെയും ഇരിപ്പിടമാണെന്നു അക്കാലത്തെ നാവികർ ഒരു വിചാരവുമുണ്ടായിരുന്നു.

ആഫ്രിക്കാഭൂഖണ്ഡം കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിനു പോയിട്ടുള്ളവരെ രണ്ടു വിഭാഗക്കാരായി തിരിക്കാം. ഒന്നാമത്തെ കൂട്ടർ അടിമക്കച്ചവടത്തിനു ആഫ്രിക്കയിൽ പോകുന്ന യൂറോപ്യന്മാരായിരുന്നു. യൂറോപ്യൻരാജ്യക്കാരിൽ അടിമപ്പാപാരം മുഖ്യമായി ചെയ്യുവന്നിരുന്നവർ പോർട്ടുഗീസുകാരും, സ്പെയിൻകാരുമായിരുന്നു. ആഫ്രിക്കൻനീഗ്രോകളെയാണു അടിമകളായി പിടിച്ചുകൊണ്ടുപോകുന്നത്. ആഫ്രിക്കയിൽനിന്നും അമേരിക്കയിലെ ബ്രസീലിലേക്കുമാത്രം ആണ്ടുതോറും 100000 അടിമകളെ വീതം 17-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ കടത്തിക്കൊണ്ടുപോകാറുണ്ടായിരുന്നു. ഈ അടിമകളിൽ ഓരോരുത്തരും ബ്രസീലിലെ പുത്യാസപ്പെട്ട ശിതോഷ്ണസ്ഥിതിയിൽ 7 വർഷത്തിൽ അധികം ജീവിക്കുമായിരുന്നില്ല. ഇംഗ്ലണ്ടുകാർ ഊതും ഒറ്റ

ശതാബ്ദംകൊണ്ടു 30 ലക്ഷം അടിമകളെ ആഫ്രിക്കയിൽനിന്നും അമേരിക്കയിലേക്കു കൊണ്ടുപോയിട്ടുണ്ട്. യാത്രാക്ലേശംകൊണ്ടു ഇംഗ്ലീഷുകപ്പലുകളിൽ കിടന്നു മരിച്ചു അറുപതിനാലു ലക്ഷത്തിൽ ഏറിയപ്പെട്ടവരായി ഉദ്ദേശം ‘2’ ലക്ഷത്തിൽ അൻപതിനായിരം (2½ ലക്ഷം) അടിമകൾ ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നു കണക്കാക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അമേരിക്കയിൽ ഇപ്പോൾ ലക്ഷക്കണക്കിനു കാണപ്പെടുന്ന നീഗ്രോകൾ അടിമകളായി ആഫ്രിക്കയിൽനിന്നും കൊണ്ടുപോകപ്പെട്ടവരുടെ സന്താനങ്ങളാണ്.

ആഫ്രിക്കയിൽ ചെന്നെത്തുന്ന രണ്ടാമത്തെ വിഭാഗക്കാർ മിഷ്യനറിമാരായിരുന്നു. അവർ ആഫ്രിക്കൻ നീഗ്രോകളെ ക്രിസ്തുമതാവലംബികളാക്കുവാൻ പോകുന്നവരാണ്. പക്ഷേ അടിമപ്പാപാരികളെന്നു തെറ്റിദ്ധരിച്ചു പല മിഷ്യനറിമാരെയും ആഫ്രിക്കൻ ജാതികൾ ഉപദ്രവിക്കുകയും കൊല്ലുകയും ചെയ്യുവന്നിരുന്നു. വെങ്കുക്കാരോടു വളരെക്കാലത്തേക്കു ആഫ്രിക്കൻ നീഗ്രോകൾക്കു കഠിനമായ വൈരാഗ്യം ഉണ്ടായിരുന്നു.

അന്ധകാരഭൂഖണ്ഡമായ ആഫ്രിക്കയുടെ അന്തർഭാഗങ്ങൾ കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിനു പ്രധാനമായി ശ്രമിച്ചവരുടെ കൂട്ടത്തിൽ ആദ്യമായി നാം കാണുന്നതു നോട്ട് ലണ്ടുകാരനായ ജോൺ ബ്രൂസിനെയെയാണ്. ഇദ്ദേഹം 1730-ൽ സ്റ്റേർലിംഗ് ഹാറിൽ ഭൂജാതംചെയ്തു. നയിൽനദിയുടെ ഉത്ഭവസ്ഥാനം കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിനാണു ഇദ്ദേഹം ശ്രമിച്ചത്. അബിസിനിയൻരാജ്യത്തെപ്പറ്റി ലോകം കൂടുതലായി അറിഞ്ഞതു ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ പരിശ്രമഫലമായിട്ടാണ്. അബിസിനിയർ വിശ്വസിക്കുന്നതു അവരുടെ രാജാക്കന്മാർ ശലോമോന്റെയും ശബാ രാജ്ഞിയുടെയും സന്താനങ്ങളാണെന്നാണ്. അബിസിനിയർ ജോൺ ബ്രൂസിനോടു ആദ്യമാദ്യം വളരെ ക്രൂരമായി പ്രവർത്തിച്ചുവെങ്കിലും, അദ്ദേഹം ഒടുവിൽ അവരുടെ ബഹുമാനവും സ്നേഹവും സമ്പാദിച്ചു. തോക്കുകൊണ്ടു പക്ഷിമൃഗാദികളെ വെടിവെച്ചുകൊല്ലുന്ന രീതി ആദ്യമായി അബിസിനിയർ കണ്ടതു ജോൺ ബ്രൂസിൻ്റെന്നുമായിരുന്നു. ജോൺ ബ്രൂസി നയിൽനദിവഴി തെക്കോട്ടു യാത്രചെയ്തു (Blue Nile) നീലനയിൽ കണ്ടുപിടിച്ചു. തന്റെ അന്വേഷണഫലങ്ങളെപ്പറ്റി അദ്ദേഹം എഴുതിവെച്ച രേഖകളാണു പിൻക്കാലത്തെ കണ്ടുപിടിത്തക്കാർക്കു സഹായകരമായി പരിണമിച്ചത്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാലശേഷം പലരും

ആഫ്രിക്കാഭൂഖണ്ഡം കണ്ടുപിടിക്കുവാൻ പരിശ്രമങ്ങൾ ചെയ്തു. അങ്ങനെയുള്ളവർക്കു ജോൺ ബ്രൂസു ഒരു പ്രചോദനാകാരണമായിരുന്നു.

ആഫ്രിക്കൻ കണ്ടുപിടിത്തക്കാരിൽ അടുത്തതായി നമ്മുടെ ശ്രദ്ധയിൽപ്പെടുന്നത് “മങ്ഗോ പാക്ക്” എന്ന ദേശമാണ്. ഇദ്ദേഹവും മറ്റും ട്വണ്ടുകാരനായിരുന്നു. അദ്ദേഹം ഇംഗ്ലീഷുകിത്യാസമ്പ്രദായങ്ങളെല്ലാം പഠിച്ച ഒരു നല്ല ഡോക്ടറായി. അതിനുശേഷം അദ്ദേഹം ആഫ്രിക്കാദേശത്തിന്റെ കണ്ടുപിടിപ്പിപ്പിച്ചിട്ടില്ലാത്ത ഭാഗങ്ങൾ അന്വേഷിച്ചു പുറപ്പെട്ടു. ആഫ്രിക്കയിലെ ഭാഷ അദ്ദേഹം പഠിച്ചു. അദ്ദേഹം ആഫ്രിക്കയിലെ നൈജർനദിയുടെ ഉത്ഭവവും പതനവും കണ്ടുപിടിക്കുവാനാണ് ശ്രമിച്ചത്. ഈ യാത്രങ്ങളിൽ അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിട്ടുള്ള കഷ്ടതകൾ അനവധിയായിരുന്നു. അവിടത്തെ ഒരു ജാതിത്തലവൻ അദ്ദേഹത്തെ കാരാഗൃഹത്തിലടച്ചു. അതിൽനിന്നും അദ്ദേഹം രക്ഷപെട്ടു. അദ്ദേഹത്തിനു കഠിനമായ രോഗം പിടിപെട്ടു. നടക്കുവാൻപോലും പാടില്ലാതെ അവശതയിലായി. എങ്കിലും താൻ ഓരോ സമയത്തും എഴുതിവന്ന സ്ഥലവിവരങ്ങളെല്ലാം ഒരു നിധിപോലെ അദ്ദേഹം സൂക്ഷിച്ചു. ഒടുവിൽ രോഗംകൊണ്ടു അവശനായ അദ്ദേഹത്തെ ഒരു അടിമപ്രാപാരി കടൽത്തീരത്തേക്കു കൊണ്ടുവന്നു. ഒരുവിധത്തിൽ അദ്ദേഹം യന്റെ ജന്മദേശമായ സ്കോട്ട്ലണ്ടിൽ എത്തിച്ചേർന്നു. പിക്ലാലം സുഖമായി ആദ്ദേഹത്തിനു അവിടെ താമസിക്കാമായിരുന്നു. എന്നാൽ വീണ്ടും അറിയപ്പെടാത്ത ദേശങ്ങൾ കണ്ടുപിടിച്ചു മനുഷ്യലോകത്തിനു വിജ്ഞാനം പ്രദാനംചെയ്യാൻ അദ്ദേഹം ആഫ്രിക്കയിലേക്കു പോയി. നയിജർനദീതീരത്തോടടുത്തുള്ള “റിംബക്ട്” “സൺസാൻഡിഗ്” എന്നീ സ്ഥാനങ്ങൾ അദ്ദേഹം കണ്ടുപിടിച്ചു. രോഗവും, കഷ്ടപ്പാടും അദ്ദേഹത്തേയും കൂട്ടരേയും ബാധിച്ചു. കൂടെയുണ്ടായിരുന്ന 45 പേരിൽ 7 പേർ മാത്രമേ മരണത്തിന്റെ പാലിൽനിന്നും രക്ഷപെട്ടുള്ളൂ. ധീരനായ അദ്ദേഹം നിരാശാഭരിതനായില്ല. മുൻപോട്ടുതന്നെ അദ്ദേഹം യാത്രചെയ്തു. അങ്ങനെ അദ്ദേഹം ബസ്സാ എന്ന സ്ഥാനത്തു ചെന്നെത്തി. അവിടെവെച്ചു ഒരു നീഗ്രോത്തലവൻ അദ്ദേഹത്തെ എത്തിത്തു. മറ്റു ഗത്യന്തരമില്ലാതെ അദ്ദേഹം താൻ ഏറ്റവും സ്നേഹിച്ച നൈജർനദിയിൽ ചാടി മരിച്ചു എന്നാണ് പറയപ്പെടുന്നത്.

അടുത്തതായി നാം കാണുന്നത് റോബർട്ടുമോഫാർട്ട് എന്ന ദേശത്താണ്. മോഫാർട്ട് ആഫ്രിക്കയിൽ പോയതു ഭൂവിഭാഗങ്ങൾ കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിനല്ലായിരുന്നു അദ്ദേഹം ക്രിസ്തീയമാതൃം പ്രചരിപ്പിക്കുവാൻ ആഫ്രിക്കയിലേക്കു പോയി. ആഫ്രിക്കയിലുള്ള അപരിഷ്കൃതരായ നീഗ്രോകളെയും ഈശ്വരൻ സ്നേഹിക്കുന്നുണ്ടെന്നും അവരെ ഈശ്വരഭക്തിയിലേക്കും വിശ്വാസത്തിലേക്കും നയിക്കേണ്ടതു തന്റെ ചുമതലയാണെന്നും മോഫാർട്ട് വിശ്വസിച്ചു. മോഫാർട്ട് ആഫ്രിക്കയുടെ തെക്കേഭാഗത്തുനിന്നും സഞ്ചരിച്ച ‘നമക്വാലണ്ടിൽ’ (The great Namaqualand) വന്നു. അവിടെ കറുമാൻ എന്ന പ്രദേശത്തു അദ്ദേഹം താമസിച്ചു. അവിടെ ഒരു മിഷ്യനറിസങ്കേതം ഉണ്ടാക്കി അദ്ദേഹം സഞ്ചരിച്ച പ്രദേശങ്ങളെപ്പറ്റിയുള്ള ശരിയായ വിവരണം ഇംഗ്ലണ്ടിലെ രാജകീയഭൂമിശാസ്ത്രസമിതിക്കു അദ്ദേഹം അയച്ചുകൊടുത്തു.

റോബർട്ട് മോഫാർട്ടിന്റെ വേലകളെപ്പറ്റി കേട്ടു ആഫ്രിക്കയിലേക്കു പോകുവാൻ തീരുമാനിച്ച ഒരു യുവാവായിരുന്നു ഡേവിഡു ലിവിംഗ്സ്റ്റൺ. ഇദ്ദേഹം ചെറുപ്പത്തിൽ ഒരു നെയ്ത്തുശാലയിലെ ജോലിക്കാരനായിരുന്നു. ജോലിക്കിടയിൽപോലും പലതരം പുസ്തകങ്ങൾ വായിച്ചു അദ്ദേഹം അറിവു സമ്പാദിക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചു. നിരന്തരമായ അധ്വാനത്തിന്റെ ഫലമായി അദ്ദേഹം ഒരു ഡോക്ടറായിത്തീർന്നു. 1841-ാം വർഷം തന്റെ 28-ാമത്തെ വയസ്സിൽ ഒരു മിഷ്യനറിഡോക്ടറായി ലിവിംഗ്സ്റ്റൺ ആഫ്രിക്കയിൽ ചെന്നെത്തി. മോഫാർട്ട് പോയതുപോലെ കേപ്പ് ടൌൺ വഴിയായിരുന്നു അദ്ദേഹം പോയതു്. ആഫ്രിക്കയിൽവെച്ചു മോഫാർട്ടിന്റെ മകളായ മേരിമോഫാർട്ടിനെ അദ്ദേഹം വിവാഹം ചെയ്തു. ഈ ദമ്പതികളുടെ ചരിത്രം സന്തോഷസന്താപസമ്മിശ്രവും സംഭവബഹുലവുമായിരുന്നു. അവർ ആദ്യമാദ്യം മിഷ്യനറിവേലയിൽ ജാഗരൂകരായിരുന്നു. ആഫ്രിക്കയുടെ തെക്കേഭാഗത്തുനിന്നു അവർ വടക്കോട്ടു യാത്രയടന്നു. അവരുടെ യാത്രയിൽ എൻഗാമി (Lake Ngami) തടാകം അവർ കണ്ടുപിടിച്ചു. ആഫ്രിക്കയുടെ കിഴക്കേതീരത്തുനിന്നും പടിഞ്ഞാറേതീരത്തു ചെന്നെത്തുന്നതിനാണ് ലിവിംഗ്സ്റ്റൺ ശ്രമിച്ചത്. ഈ യാത്ര അപകടസംപൂർണ്ണമായിരുന്നു. മലമ്പനി, ദുഷ്കൂലങ്ങൾ, ഭയങ്കരരണ്യങ്ങൾ, ഭൂതന്മാരായ കിരാതജാതികൾ, രോ

ഗം, വഴിയിലെ ഭുജങ്ങൾ ഇവയെല്ലാം അദ്ദേഹത്തിനു തരണം ചെയ്യേണ്ടതുണ്ടായിരുന്നു. എങ്കിലും മനസ്സു ക്ഷീണിക്കാതെ അദ്ദേഹം യാത്ര ചെയ്തതന്നെ ചെയ്തു. ഒടുവിൽ 4 പങ്ക്തെ പ്രയാസമേറിയ പരിശ്രമങ്ങളുടെ ഫലമായി അദ്ദേഹം ആഫ്രിക്കയുടെ കിഴക്കൻതീരത്തുനിന്നു പടിഞ്ഞാറൻതീരത്തു ചെന്നെത്തി. താൻ ഇടപെട്ട ആഫ്രിക്കൻ നിവാസികളെ തന്റെ ഹിതാനുരൂപതകളാക്കിത്തീർത്തുകൊണ്ടു ദൂരദൈവം അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വഭാവത്തിനുണ്ടായിരുന്നു. ഈ യാത്രയ്ക്കിടയിലാണ് സാംബസിനദിയിലെ വിക്ടോറിയായെക്കണ്ടുചെന്നതും അദ്ദേഹം കണ്ടുപിടിച്ചത്. ആഫ്രിക്കയുടെ അന്തർഭാഗം കണ്ടുപിടിക്കുവാൻ മറ്റാരെയുംകാൾ കൂടുതൽ ബദ്ധപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ലിവിംഗ്സ്റ്റനാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സുധീരമായ യാത്രാവിവരങ്ങൾ വർണ്ണിക്കുവാൻ ഒരു വലിയ ഗ്രന്ഥംതന്നെ വേണ്ടിവന്നു. ഷർവാ, നയാസാ എന്നീ തടാകങ്ങളും, സാംബസി, ഷയാർ, റോപുമാ തുടങ്ങിയുള്ള നദികളും അദ്ദേഹത്താൽ കണ്ടുപിടിക്കപ്പെട്ടവയാണ്. കോംഗോ നദിയുടെ തീരംവരെ അദ്ദേഹം ചെന്നു. പക്ഷേ അതു നയിൽനദിയാണെന്നാണ് അദ്ദേഹം കരുതിയത്. ഒടുവിൽ ലിവിംഗ്സ്റ്റൺ യാത്രചെയ്ത ഇലാലാ എന്ന സ്ഥലത്തു വന്നു. അവിടെവെച്ചു അദ്ദേഹം മരിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മൃതശരീരം ഇംഗ്ലണ്ടിൽ കൊണ്ടുവന്നു. 1874 ഏപ്രിൽമാസത്തിൽ വെസ്റ്റ്മിനിസ്റ്റർ ആബിയിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മൃതശരീരം ആഡംബരസമേതം സംസ്കരിച്ചു.

പട്ടണക്കാലമായി യാതൊന്നും അറിയാനില്ലാതിരുന്ന ലിവിംഗ്സ്റ്റന്റെ വിവരം അറിയുന്നതിനു ഇംഗ്ലണ്ടിലെ ലിവിംഗ്സ്റ്റന്റെ സ്നേഹിതന്മാർ ഒരു യുവാവിനെ അയച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പേരാണ് ഹെൻറിമോർട്ടൺ സ്റ്റാൻലി. സ്റ്റാൻലി 1871 ജനുവരിയിൽ ആഫ്രിക്കയിലെ സാൻസിബാറിൽ കപ്പലിറങ്ങി അവിടെനിന്നും വടക്കോട്ടു യാത്രചെയ്തു അദ്ദേഹം ലിവിംഗ്സ്റ്റനെ കണ്ടുപിടിച്ചു. പിന്നെ കുറെക്കാലം ലിവിംഗ്സ്റ്റനും സ്റ്റാൻലിയുംകൂടി ഒന്നിച്ചു സഞ്ചരിച്ചു. ഇവരുടെ ഒന്നിച്ചുള്ള യാത്രയിലാണ് ലേക്ക് "റാൻഗനിക്കാ" കണ്ടുപിടിച്ചത്. അതിനുശേഷം ഈ രണ്ടുപേരും പിരിഞ്ഞു സഞ്ചരിച്ചു. സ്റ്റാൻലി "കോംഗോ" നദിയെപ്പറ്റിയുള്ള വിവരങ്ങൾ അറിവാനാണ് പ്രയത്നിച്ചത്. ഇദ്ദേഹം ആണു ലോകത്തുള്ള നദികളിൽവെച്ചു കൂടുതൽ വെളും കടലിലേക്കു വിസർജ്ജിക്കുന്ന കോംഗോനദിയെപ്പറ്റിയുള്ള വിവരവിവരങ്ങൾ ലോകസമക്ഷം പ്രദർശിപ്പിച്ചത്.

ആഫ്രിക്കാഖണ്ഡം കണ്ടുപിടിക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചവർ ഈ മുകളിൽ പറഞ്ഞവരെ കൂടാതെ വേറെയും അനേകർ ഉണ്ട്. അവരിൽ "എമർപാഷ്", (1840-1892) "സർ റിച്ചാഡ് ബ്രാൻസിംഗ് ഷർട്ടൺ", "ജോൺ ഹാറിംഗ് ബേക്കർ" "ജോസഫ് ആഗസ്റ്റസ് ഗ്രാൻറ്" "സർ സാമുവേൽ ബേക്കർ" എന്നിവരുടെ പേരുകൾ വിശേഷാൽ സ്മരണീയങ്ങളാണ്. ആഫ്രിക്കൻതീരങ്ങളിൽനിന്നും വളരെ ദൂരെ പാർത്തിരുന്നവരും, ആഫ്രിക്കയുമായി വിശേഷവിധിയായി യാതൊരു ബന്ധവും ഇല്ലാത്തവരും ആയ ഈ മഹാത്മാർ ആയുസ്സു മുഴുവൻ വിനിയോഗിച്ചു ഇത്രമാത്രം കഷ്ടതകൾ അനുഭവിച്ചു യാത്രചെയ്ത എന്തു സാധ്യത്തെക്കരുതിയാണ്? മനുഷ്യസമുദായത്തിനു വിജ്ഞാനലബ്ധി വരുത്തുന്നതിലേക്കല്ലായിരുന്നോ അവർ പാടുകൾ പെട്ടത്? അവരുടെ നിരന്തരമായ അദ്ധ്വാനവും ത്യാഗവും നിസ്തുലമെന്നല്ലാതെ എന്തുപായമുണ്ട്. വിജ്ഞാനലബ്ധിക്കായുള്ള പ്രതിഫലമേജ്ജാരഹിതമായ അദ്ധ്വാനമാണെന്നും അധിവസിക്കുന്ന ലോകത്തെ ഇത്രമാത്രം ഉന്നതവും, ആസ്വാദ്യതരവുമാക്കിത്തീർത്തിട്ടുള്ളത്. ത്യാഗാത്മകമായ സേവനമാണു ലോകത്തിനു ആവശ്യമായിട്ടുള്ളത്. മഹാത്മാരുടെ ചരിത്രം നമ്മെ പഠിപ്പിക്കുന്നതു അതുമാത്രമാണ്.

ആഫ്രിക്കാഖണ്ഡം കണ്ടുപിടിക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചവർ ഈ മുകളിൽ പറഞ്ഞവരെ കൂടാതെ വേറെയും അനേകർ ഉണ്ട്. അവരിൽ "എമർപാഷ്", (1840-1892) "സർ റിച്ചാഡ് ബ്രാൻസിംഗ് ഷർട്ടൺ", "ജോൺ ഹാറിംഗ് ബേക്കർ" "ജോസഫ് ആഗസ്റ്റസ് ഗ്രാൻറ്" "സർ സാമുവേൽ ബേക്കർ" എന്നിവരുടെ പേരുകൾ വിശേഷാൽ സ്മരണീയങ്ങളാണ്. ആഫ്രിക്കൻതീരങ്ങളിൽനിന്നും വളരെ ദൂരെ പാർത്തിരുന്നവരും, ആഫ്രിക്കയുമായി വിശേഷവിധിയായി യാതൊരു ബന്ധവും ഇല്ലാത്തവരും ആയ ഈ മഹാത്മാർ ആയുസ്സു മുഴുവൻ വിനിയോഗിച്ചു ഇത്രമാത്രം കഷ്ടതകൾ അനുഭവിച്ചു യാത്രചെയ്ത എന്തു സാധ്യത്തെക്കരുതിയാണ്? മനുഷ്യസമുദായത്തിനു വിജ്ഞാനലബ്ധി വരുത്തുന്നതിലേക്കല്ലായിരുന്നോ അവർ പാടുകൾ പെട്ടത്? അവരുടെ നിരന്തരമായ അദ്ധ്വാനവും ത്യാഗവും നിസ്തുലമെന്നല്ലാതെ എന്തുപായമുണ്ട്. വിജ്ഞാനലബ്ധിക്കായുള്ള പ്രതിഫലമേജ്ജാരഹിതമായ അദ്ധ്വാനമാണെന്നും അധിവസിക്കുന്ന ലോകത്തെ ഇത്രമാത്രം ഉന്നതവും, ആസ്വാദ്യതരവുമാക്കിത്തീർത്തിട്ടുള്ളത്. ത്യാഗാത്മകമായ സേവനമാണു ലോകത്തിനു ആവശ്യമായിട്ടുള്ളത്. മഹാത്മാരുടെ ചരിത്രം നമ്മെ പഠിപ്പിക്കുന്നതു അതുമാത്രമാണ്.

ചില ജാലവിദ്യകൾ

(ആർ. മാധവപ്പെട്ട, തുറവൂർ)

12. കണ്ണുകെട്ടിയുള്ള ഒരു ചീട്ടുവിദ്യ

നിങ്ങളുടെ കണ്ണുകെട്ടി നിൽക്കിയിരിക്കുമ്പോൾ, നിങ്ങളുടെ കൈയിലിരിക്കുന്ന ഒരു ചീട്ടുക

ത്തിൽനിന്നു സ്നേഹിതൻ തൊട്ടുകാണിക്കുന്ന ചീട്ടു ഏതെന്നു പറയുവാൻ നിങ്ങൾക്കു കഴിയുമോ? ഇല്ലെന്നായിരിക്കും നിങ്ങൾ പറയുവാൻ ഭാവി

ക്കുന്നത്. ഒരു ചെറിയ സൂത്രംകൊണ്ടു ഇതു സാധിക്കാം.

ആദ്യമായി ഒരു ചീട്ടുകുത്തേടുത്ത് നന്നായി കശക്കുക. അന്നന്തരം ഏറ്റവും അടിയിലിരിക്കുന്ന ചീട്ടേതെന്നു നോക്കി ചീട്ടുകുത്ത് ഇടതുകൈയിൽ പയ്ക്കുക. ഇടതുകൈയിലെ പെരുവിരൽ ചീട്ടുകുത്തിന്റെ ഒരരികിലും നടുവിരൽ മറ്റൊര അരികിലും ആയി പരത്തക്കു വിധത്തിൽ വേണം ചീട്ടുകുത്തു പിടിക്കുവാൻ. അടിച്ചിട്ടിന്റെ അടിയിൽ പലതുകൈയിലെ തള്ളവിരൽ നില്ക്കണം. അടിച്ചിട്ടു കൂട്ടത്തിൽനിന്നും പെട്ടെന്നു നിക്കുവാൻ സാധിക്കത്തക്ക വിധത്തിൽ അല്പം തെന്നിച്ചു നിത്തുകയും വേണം. ഇത്രയുമായാൽ ഏകദേശം ഒരുക്കങ്ങൾ പൂർത്തിയായതായി ഗണിക്കാം.

പല്ല കൈലേസോമറ്റോ കൊണ്ടു് ആരെങ്കിലും നിങ്ങളുടെ കണ്ണുകൾ നന്നായി കെട്ടിക്കളയട്ടെ. അന്നന്തരം ചീട്ടുകുത്തിന്റെ മുകൾഭാഗത്തു നിന്നു് ഓരോ ചീട്ടായി പലതുകൈ നടുവിരൽ കൊണ്ടു പുറകോട്ടു നീക്കുക. സ്നേഹിതൻ ഒരു ചീട്ടു നിർദ്ദേശിക്കുന്നതുവരെ അപ്രകാരം ചെയ്യുകൊള്ളണം. അങ്ങനെ ഒന്നു നിർദ്ദേശിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ അതുവരെയുള്ള മുകളിലത്തെ ഭാഗം പലതുകൈയിലും ബാക്കിയുള്ളതു് ഇടതുകൈയിലും ആയി പരത്തക്കുവിധത്തിൽ രണ്ടായി തിരിക്കുക. അങ്ങനെ തിരിക്കുന്ന അവസരത്തിൽ പലതുകൈ തള്ളവിരൽകൊണ്ടു്, ഏറ്റവും അടിയിലായിരിപ്പുള്ള ചീട്ടിനെ തെന്നിച്ചു മുകളിലത്തെ പകുതിയിൽ അടിയിലായി പരത്തക്കുവിധത്തിൽ കൂട്ടി

ച്ചേർത്തുകൊള്ളണം. ഇതെത്രയും കൈവേഗതയിലും ആക്കും സംശയം തോന്നാത്ത വിധത്തിലും സാധിച്ചുകൊള്ളേണ്ടതാണു്. ഇത്രയും കഴിഞ്ഞു പലതുകൈയിലെ അടുക്കിൽ ഏറ്റവും അടിയിലായി നില്ക്കുന്ന ചീട്ടു സ്നേഹിതനെയും സദസ്യരെയും കാണിക്കുക.

അന്നന്തരം എല്ലാ ചീട്ടുകളും കൂട്ടിച്ചേർത്തു ചീട്ടുകുത്ത് സ്നേഹിതന്റെ പക്കൽ കൊടുക്കാം. അയാൾ തൃപ്തിയാവോളം അതിനെ കശക്കിക്കൊള്ളട്ടെ. അതു കഴിഞ്ഞു ചീട്ടുകുത്തു തിരിച്ചു പാങ്ങിക്കൊള്ളാം. അങ്ങനെ ചീട്ടുകുത്തു കൈയിൽ കിട്ടിയതിനുശേഷം അതു അങ്ങോട്ടുമിങ്ങോട്ടും മറിച്ചുംതിരിച്ചും നോക്കുകയും, ധ്യാനിക്കുകയോ പ്രാർത്ഥിക്കുകയോ ഒക്കെ ചെയ്യുന്നതായി ഭാവിക്കുകയും ചെയ്യുകഴിഞ്ഞു ചീട്ടിന്റെ പേർ പറയുക. നിങ്ങൾ ആദ്യം അടിച്ചിട്ടായി കണ്ട ചീട്ടാണു് സദസ്യർ കാണുകയുണ്ടായതെന്നുള്ളതു് അറിയാമല്ലോ. ആ സ്ഥിതിക്കു ചീട്ടിന്റെ പേർ പറയുവാൻ നിങ്ങൾക്കു യാതൊരു വിഷമവും ഉണ്ടാകുകയില്ല. എങ്കിലും, കണ്ണു കെട്ടിനില്ക്കുന്ന ആ അവസരത്തിലും നിങ്ങൾ ഇത്ര കൃത്യമായി പറയുന്നതു കേൾക്കുമ്പോൾ സദസ്യർ അന്ധാളിക്കുതന്നെ ചെയ്യും.

തള്ളവിരൽകൊണ്ടു് അടിച്ചിട്ടു തെന്നിച്ചു ചേർക്കുന്ന അവസരത്തിൽ അതോടുകൂടുന്ന ഒന്നോ രണ്ടോ ചീട്ടുകൾകൂടി മാറിപ്പോയാലും അപകടമൊന്നും സംഭവിക്കുവാനില്ല. പക്ഷെ, അങ്ങനെ തെന്നിച്ചു ചേർക്കുന്ന കാര്യം ആരും അറിയുവാൻ ഇടയാകരുതു്.

പണ്ടത്തെ ഒരു ന്യായംനടത്തൽ

അനേക ശതവർഷങ്ങൾക്കു മുമ്പു് ബാബിലോൺരാജ്യത്തു 'ഹമുറബി' എന്നു പേരായ ഒരു രാജാവുണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹം ജനങ്ങളുടെ രക്ഷയ്ക്കുവേണ്ടി അനേകം നിയമങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കി. ആ നിയമങ്ങൾ ശരിയായി നടപ്പിൽ വരുത്തുന്നതിനു അദ്ദേഹം ഉത്സുകനുമായിരുന്നു.

അക്കാലത്തും ആറുകളിൽ അണ കെട്ടി കൃഷി ആവശ്യങ്ങൾക്കു പെള്ളം കൊടുക്കുന്ന ഏപ്പാടു നടപ്പുണ്ടായിരുന്നു. ചിലപ്പോൾ ചില കൃഷിക്കാർ തങ്ങളുടെ അയൽപക്കക്കാരെക്കുറിച്ചു വേണ്ടവണ്ണം ചിന്തയില്ലാതെ തങ്ങളുടെ പെള്ളച്ചാലുകൾ തുറന്നുപെച്ചുകൂലയാറുണ്ടായിരുന്നു. അങ്ങനെ ചെയ്യുമ്പോൾ ചിലർക്കു പെള്ളം കിട്ടാതെ വ

രികയും വേറെ ചില കൃഷിക്കാർക്കു തങ്ങളുടെ വയലിൽ പെള്ളം കൂടുതൽ കയറി ഒഴുകുന്നതുനിമിത്തം കൃഷി നഷ്ടപ്പെടുകയും ചെയ്യുക പതിവായിരുന്നു. ഇങ്ങനെ പരാതിരിക്കാനായി രാജാവു ചില നിയമങ്ങളുണ്ടാക്കി. ഈ നിയമങ്ങളുടെ പ്രവർത്തനം സംബന്ധിച്ചുള്ള ഒരു കഥയാണു് അടിയിൽ വിവരിക്കുന്നതു്.

ഒരു ദിവസം രാവിലെ ആപ്പർ എന്നു പേരുള്ള യുവാവായ ഒരു വക്കിൽ കച്ചേരിയിൽ പോകുകയായിരുന്നു. തലേ രാത്രി ഏകദേശം പാതിരാത്രിവരെ ഉണർന്നിരുന്നു അയാൾ ഒരു പ്രത്യേക കേസു പഠിച്ചു. ആ കാലത്തു കടലാസിനു പകരം കളിമണ്ണുകൊണ്ടുണ്ടാക്കിയ ഇഷ്ടികകളാ

൯ എഴുതാൻ ഉപയോഗിച്ചുപറഞ്ഞത്. ആപ്പർ അനേകം ഇഷ്ടികളെക്കുറിച്ചും മറ്റും തിരിച്ചു ആ രാത്രി വായിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

ആപ്പർ സമർത്ഥനായ ഒരു പക്ഷിയിന്റെയടുത്തു ജോലി പഠിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. പ്രായമുള്ള ആ പക്ഷിയിന്റെ പേര് സാർബത് എന്നായിരുന്നു.

ആപ്പർ കച്ചേരിയിൽ ചെന്നപ്പോൾ സാർബത് അവിടെ പണിയിരുന്നില്ല. അതുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം കച്ചേരിയുടെ ഒരു ഭാഗത്തു സൂക്ഷിച്ചിരുന്ന ചില ഇഷ്ടികളെക്കുറിച്ചും എടുത്തു വായിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. കൃഷിക്കു വെള്ളം വിട്ടുകൊടുക്കുന്നതു സംബന്ധിച്ച നിയമങ്ങളാണ് അയാൾ പ്രത്യേകമായി വായിച്ചത്.

കുറച്ചു കഴിഞ്ഞു, സാർബത് അവിടെ ചെന്നു. പക്ഷെ അത്യാവശ്യമായ പേരെ ചില ജോലികൾക്കു പോകേണ്ടതുകൊണ്ട് അന്നു തന്നെ കച്ചേരിയിൽ താമസിച്ചു കേസു നടത്തുന്നതിനു സെക്രട്ടറിയുടെയും അന്നത്തെ കേസു ആപ്പർ തന്നെ നടത്തണമെന്നും അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു. അന്നു വിസ്മയിക്കുന്നതു കേസു രാജാവിന്റെ പുതിയ നിയമങ്ങൾ നടപ്പായതിന്റെ ശേഷമുള്ള ആദ്യത്തെ കേസാണെന്നും അതു ശരിയായി നടത്താൻ കഴിയുന്നതും ശ്രമിക്കണമെന്നും പറഞ്ഞിട്ടു അദ്ദേഹം പോയി.

അന്നത്തെ കേസിലെ പ്രതി സാധുവായ ഒരു കൃഷിക്കാരനായിരുന്നു. അയാളുടെ മേൽ കുറും സ്ഥാപിച്ചു വിധിയുണ്ടാകുന്നപക്ഷം വാദികൾ ആവശ്യപ്പെടുന്ന നഷ്ടം കൊടുക്കാൻ അയാൾക്കു ശേഷിയില്ല. അതുകൊണ്ട് അയാളുടെ പയൽ വില്ലേണ്ടിവന്നേക്കും. ഒരുപേരു ആ സാധു തന്നെ അടിമയായി തീർക്കണമിടയുണ്ട്. എന്നെല്ലാം പറഞ്ഞിട്ടാണ് സാർബത് പോയത്. “കഴിയുന്നതും നോക്കാം” എന്നു മാത്രം ആപ്പർ അദ്ദേഹത്തോടു മറുപടി പറഞ്ഞു.

സാർബത് പോയിക്കഴിഞ്ഞശേഷം ആപ്പർ എഴുന്നേറ്റു ചുറ്റും നോക്കി. സാധുവായ പ്രതി ദൂരെ നില്ക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അയാളുടെ അടുത്തു രണ്ടു പാറാക്കാരും നില്ക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. കുറെക്കൂടി അകലെ വാദികളും നിന്നിരുന്നു. പ്രതി തന്റെ വെള്ളച്ചാൽ രാത്രിയിൽ തുറന്നുവെച്ച വാദികളുടെ പയലിൽ വെള്ളം കയറ്റി കൃഷി നശിപ്പിച്ചു എന്നായിരുന്നു ‘അന്യായം’.

ആപ്പർ പ്രതിയുടെ അടുത്തു ചെന്നു അല്പനേരം അയാളോടു സംസാരിച്ചു. പ്രതിയുടെ

അയൽപക്കക്കാരായ ഏതാനും കൃഷിക്കാരും അവിടെ പണിയിരുന്നു. അവരോടും ആപ്പർ സംസാരിച്ചു. ആ കുട്ടത്തിൽ സാമാന്യം മറയന്നായ ഒരു യുവാവിനെ അദ്ദേഹം കണ്ടു. അയാളോടും അല്പനേരം സംസാരിച്ചു. അയാൾ ഓരോന്നു പറഞ്ഞു കൂട്ടത്തിൽ അയാളുടെ വിവാഹം അടുത്തിരിക്കുന്നു എന്നും വിവാഹസമ്മാനമായി ഒരു പയലും ഒരു അടിമയും അയാൾക്കു ലഭിക്കുവാൻ പോകുന്നു എന്നും പറയുകയുണ്ടായി. ആപ്പർ ഇതയാൾ പറഞ്ഞതു ശ്രദ്ധിച്ചുകേട്ടു. അയാൾ കേസിലെ ഒരു സാക്ഷിയായ നാൻ-നവിന്റെ പുത്രനാണെന്നും മനസ്സിലാക്കി.

അല്പം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ കോടതിമുറിയുടെ പ്രധാന വാതിൽ തുറന്നു. അപ്പോൾ കാഹളം ഘോഷവും പടയാളികളുടെ ആയുധങ്ങളുടെ കിലുകില ശബ്ദവും കേൾക്കപ്പെട്ടു. ആദ്യമായി കുറെ പട്ടാളക്കാർ അകത്തു പ്രവേശിച്ചു. അവരിൽ ഒരാൾ മുന്പോട്ടു വന്നു ഇങ്ങനെ വിളിച്ചുപറഞ്ഞു. “ബാബിലോൺ സാമ്രാജ്യത്തിന്റെ അധിപനും മഹാനുമായ ഹമുറബിരാജാവ് എഴുന്നള്ളുന്നു. എല്ലാവരും മുട്ടുകുത്തി തിരുമേനിയെ സ്വാഗതം ചെയ്യവിൻ.”

രാജാവു പടയാളികളുടെ മദ്ധ്യത്തിൽക്കൂടി നടന്നുവന്നു അദ്ദേഹത്തിനു വേണ്ടി ഒരുക്കിയിരുന്ന സിംഹാസനത്തിൽ ഇരുന്നു. എല്ലാവരും മുട്ടി നേൽ നിന്നു തല കുനിച്ചു രാജാവിനെ വന്ദിച്ചു. രണ്ടു ന്യായാധിപന്മാർ രാജാവിന്റെ ഇടത്തും വലത്തുമായി ഇരുന്നു. മുൻപേ വിളിച്ചു പറഞ്ഞ പടയാളി വീണ്ടും പറഞ്ഞു.

“പന്നുകൂടിയിരിക്കുന്ന ന്യായാധിപന്മാരും മറ്റും മഹാജനങ്ങളുടേ, നമ്മുടെ രാജാവും മഹാശക്തിമാനുമായ ഹമുറബി തിരുമനസ്സുകൊണ്ട് അവിടുത്തെ സാന്നിധ്യത്തെ നമിക്കു നൽകുന്നതിനു പ്രസാദിച്ചിരിക്കുന്നു. തിരുമനസ്സുകൊണ്ട് ഏല്പെടുത്തിയിരിക്കുന്ന പുതിയ നിയമങ്ങൾ നടപ്പിൽ വരുത്തുന്നതിൽ പല്ലു വിഷമങ്ങളും ഉണ്ടെങ്കിൽ അവയെ നേരിട്ടു കണ്ടു മനസ്സിലാക്കുന്നതിനായിട്ടാണ് തിരുമനസ്സുകൊണ്ട് എഴുന്നള്ളിയിരിക്കുന്നത്. കോടതിയുടെ ജോലി തുടങ്ങിയാലും.”

ഒരു ന്യായാധിപൻ പറഞ്ഞു. “ഗുമസ്തൻ! പ്രതിയായ ഹാരായുടെ പേരിൽ ചുമത്തിയിരിക്കുന്ന കുറും എന്താണ്? അന്യായം വായിക്കൂ.”

ഗുരുവൻ ഒരു ഇഷ്ടിക കയ്യിലെടുത്തു ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു.

“പ്രതിയായ ഹാരാ അയാളുടെ പയലിന്റെ ചിറ മുറിച്ചുപച്ച ഒരു രാത്രി മുഴുവൻ വെളം അതിലേക്കു കയറി. ആ പയൽ നിറഞ്ഞിട്ടു വെളം അടുത്ത മൂന്നു പയലുകളിലേക്കു കയറി. ആ പയലുകളിലുണ്ടായിരുന്ന കുരുട്ടിക്കാട്ടി നിശ്ശേഷം നശിച്ചുപോയി.” ഇതായിരുന്നു ഹാരായുടെ പേരിലുള്ള കഥ.

അന്യായത്തിൽ ഒപ്പിട്ടിരുന്ന മൂന്നു പാദികളുടെ പേർ പറഞ്ഞപ്പോൾ അവർ ഓരോരുത്തർ മുന്പോട്ടു കയറി വന്നു നിന്നു. അന്യായം സത്യമാണെന്നും തങ്ങളുടെ പയലുകളിൽ വെളം കയറിയതുകൊണ്ടു പലിയ നഷ്ടമുണ്ടെന്നും സത്യം ചെയ്യ മൊഴികൊടുത്തു.

ആൾ കേവലം യുവാവായിരുന്നു. അയാളുടെ നിയമപഠനം പൂർത്തിയാക്കിയ ശേഷം ആദ്യമായിട്ടാണ് കോടതിയിൽ ഒരു കേസു നടത്താനായിട്ടു വന്നത്. പോരെങ്കിൽ രാജാപു തന്നെയും കോടതിയിൽ എഴുന്നള്ളിയിട്ടുണ്ട്. ആൾ നിരസംസാരിക്കാനും കേസു നടത്താനും അല്പം പരുങ്ങൽ ഇല്ലാതെയിരുന്നില്ല. എങ്കിലും ആയാൾ ധൈര്യം അവലംബിച്ചു പാദികളോടു ഓരോ ചോദ്യം ചോദിച്ചു. പാദികളാകട്ടെ തങ്ങളുടെ പയലുകളിൽ ആവശ്യത്തിലധികം വെളം കയറിയെന്നും കൃഷി അശേഷം നശിച്ചുപോയി എന്നും വീണ്ടും വീണ്ടും പറഞ്ഞു. ഓരോ ഇനത്തിൽ ഓരോരുത്തരും എന്തു നഷ്ടംപിതമുണ്ടെന്നു വിവരിച്ചു. ഗുരുവൻ കണക്കെഴുതി കൂട്ടിയപ്പോൾ നഷ്ടം എല്ലാംകൂടി ആറു പെള്ളി പരുമെന്നു കണക്കാക്കി. തുക്കം കുറിച്ചിട്ടുള്ളതും രാജാവിന്റെ മുദ്രയുള്ളതുമായ പെള്ളിക്കുട്ടകളാണ് അന്നു നാണയങ്ങളായി ഉപയോഗിച്ചിരുന്നത്.

പിന്നീട് നാൻ-നു എന്നയാളിനെ സാക്ഷിയായി വിസ്മരിച്ചു. അയാൾ ഇങ്ങനെ മൊഴികൊടുത്തു. “ഞാൻ ഒരു ദിവസം രാവിലെ എന്റെ കൃഷിത്തോട്ടം നന്നായ്ക്കാനായി ചെന്നപ്പോൾ തോട്ടിൽ വെളംനന്നാ താണു കിടക്കുന്നതായി കണ്ടു. എന്റെ പയലിന്റെ ചിറ മുറിച്ചു പച്ചിട്ടും അതിലേക്കു വെളം കയറിയില്ല. ഇതിന്റെ കാരണം എന്താണെന്നു അന്വേഷിച്ചു നോക്കിയപ്പോൾ ഹാരായുടെ തോട്ടത്തിലേക്കുള്ള പെള്ളിച്ചാൽ തുറന്നുകിടക്കുന്നതായി കണ്ടു. വെളം കയറി ഹാരായുടെ പയൽ നിറഞ്ഞു ക

വിഞ്ഞൊഴുകി അതിനടുത്തുള്ള പാദികളുടെ കണ്ടങ്ങളിലേക്കു ഒഴുകിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ഞാൻ ഉടനെ ചിറകെട്ടി. പക്ഷെ അപ്പോഴേക്കു പാദികളുടെ നിലങ്ങളിൽ വെളം നിറഞ്ഞിരുന്നു.”

ഈ പറഞ്ഞതെല്ലാം രാജാപു ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം കേട്ടു. അതു ആൾ മനസ്സിലാക്കുകയും ചെയ്തു.

പിന്നീട് പ്രതിയായ ഹാരായെ വിളിച്ചു നിർത്തി, അയാൾക്കു എന്തെങ്കിലും സമാധാനം പറയാനുണ്ടോ എന്ന് ചോദിച്ചു. അയാൾ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:

“എന്റെ പയലിലേക്കുള്ള ചാലു ഞാൻ തുറന്നുപച്ചിട്ടില്ല. ഞാൻ തലേ ദിവസം പൈക്കുന്നേരം ചിറ കെട്ടിയിട്ടാണ് വിട്ടിട്ടു പോയത്. ഞാൻ വെളം കയറി എന്റെ കൃഷി തന്നെ നശിപ്പിക്കുന്നതെന്തിനാണ്? എന്റെ ശത്രുക്കളാണെങ്കിലും രാത്രിയിൽ ചാൽ തുറന്നുപച്ചതായിരിക്കണം.”

ഈ കേട്ടു പാദികളിൽ ഒരാൾ പറഞ്ഞു. “വെളം കയറി വിട്ടതു ആരെങ്കിലുമൊക്കട്ടെ, ഞങ്ങൾക്കുണ്ടായിട്ടുള്ള നഷ്ടം ഞങ്ങൾക്കു കിട്ടിയേ മതിയാകൂ. ഹാരായുടെ പയൽ പിററിട്ടു അതിന്റെ വില ഞങ്ങൾക്കു കിട്ടണം. നിയമം അങ്ങനെയാണല്ലോ.”

ന്യായാധിപന്മാരിൽ ഒന്നാമൻ ചോദിച്ചു. “ഹാരായുടെ പയലിനു എന്തു വില കിട്ടും?”

കുറേനേരത്തേക്കു ആരും മറുപടി പറഞ്ഞില്ല. പിന്നീട് നാൻ-നു പറഞ്ഞു. “ഞാൻ അഞ്ചു പെള്ളി കൊടുക്കാം.”

ജഡ്ജിമാർ രണ്ടുപേരും തമ്മിൽ എന്തോ യെല്ലാം സംസാരിച്ചു. അതിന്റെ ശേഷം ഒരാൾ പറഞ്ഞു.

“അതു പോരല്ലോ. നഷ്ടം എല്ലാം കൂടി ആറു പെള്ളി വരും, ഈ പയലിനു കുറേക്കൂടി വില കൊടുക്കാൻ ആരെങ്കിലും തയ്യാറുണ്ടോ?”

അതിനു മറുപടിയായി പാദികളിൽ ഒരാൾ പറഞ്ഞു. “ആ പയലിനു അഞ്ചു പെള്ളി തന്നെ വില കിട്ടുകയില്ല. നാൻ-നവിന്റെ പയലിനോടു അടുത്തായതുകൊണ്ടാണ് അതിനു അയാൾ ഇത്രയും തന്നെ വില പറയുന്നത്. ഞാൻ ആണെങ്കിൽ ഇത്രയും തന്നെ അതിനു വില പറകയില്ല.”

ന്യായാധിപന്മാർ തമ്മിൽ ആലോചിച്ചതിന്റെ ശേഷം ഒരാൾ പറഞ്ഞു. “അഞ്ചു പെള്ളിയിൽ കൂടുതലാണ് നഷ്ടം ഉണ്ടായിട്ടുള്ളത്. ഒരു പെള്ളി കൂടെ ഉണ്ടാകണം. ഹാരായിക്കു

വേറെ സ്വത്തില്ലാത്തതുകൊണ്ട് അയാളെ ഒരു അടിമയായി വിൽക്കുകയേ നിവൃത്തിയുള്ളൂ. അയാൾക്കു എന്തു വില കൊടുക്കാം? ആക്കെങ്കിലും വേണമെങ്കിൽ പറയുക.”

“പയസ്സുനാണ്. ശരിയായിട്ടു ജോലി ചെയ്യാൻ ശേഷിയില്ല. എങ്കിലും ഞാൻ ഒരു പെള്ളി തരാം” എന്നു നാൻ-നു പറഞ്ഞു.

ന്യായാധിപന്മാർ രണ്ടാളും കൂടി വീണ്ടും കുറെ നേരം സംസാരിച്ചു. അതിന്റെ ശേഷം അവരിൽ പ്രായംകൂടിയ ആൾ ഇങ്ങനെ വിധി പ്രസ്താവിച്ചു:

“നമ്മുടെ മഹാരാജാവു തിരുമനസ്സിലെ പുതിയനിയമം അനുസരിച്ചു ഇവിടെ നിൽക്കുന്ന ഹാറാ എന്ന കൃഷിക്കാരുടെ പയൽ അഞ്ചു പെള്ളിക്കു വില്ലെന്നും, അയാളെ തന്നെ ഒരു പെള്ളിക്കു വിൽക്കണമെന്നും തീച്ചയായിരിക്കുന്നു. ഈ തുക വീതം അനുസരിച്ചു നഷ്ടം സഹിച്ചവർക്കു പിരിച്ചുകൊടുക്കണമെന്നും ഞങ്ങൾ വിധിച്ചിരിക്കുന്നു.”

അതിന്റെ ശേഷം അദ്ദേഹം ആപ്പറിന്റെ നേരെ തിരിഞ്ഞു, “നിങ്ങളുടെ കക്ഷിയുടെ രക്ഷയ്ക്കുവേണ്ടി നിങ്ങൾക്കു എന്തെങ്കിലും പറയാനുണ്ടെങ്കിൽ പറയാം” എന്നു പറഞ്ഞു.

ആപ്പർ മുമ്പോട്ടു മാറിനിന്നു. രാജാവിന്റെ കണ്ണുകൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മേൽ പതിച്ചു. ആപ്പറിനു അപ്പം വിഷമം തോന്നാതിരുന്നില്ല. എങ്കിലും ധൈര്യം അവലംബിച്ചു അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു. “എനിക്കു നാൻ-നുവന്നോടു ചില ചോദ്യങ്ങൾ ചോദിക്കാനുണ്ട്.”

നാൻ-നുവിനു യുവാവിന്റെ വാക്കുകൾ അത്ഭുതമായില്ല. എങ്കിലും ആപ്പറിന്റെ ചോദ്യങ്ങൾക്കു മറുപടി പറയാതിരിക്കാൻ സാധിച്ചില്ല. അവർ തമ്മിൽ താഴെപ്പറയുന്ന സംഭാഷണം നടന്നു.

“ആറു പെള്ളി പയലാറും ഹാറായ്ക്കും കൂടെ കൊടുക്കാമെന്നല്ലേ പറയുന്നത്? ആകട്ടെ ആ തുക തന്റെ കൈവശമുണ്ടോ?”

“ഉപ്പ്, ഉപ്പ്,” എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടു നാൻ-നു കയ്യിലുണ്ടായിരുന്ന ഒരു തോൽസഞ്ചി അഴിച്ചു അതിൽനിന്നു ആറു പെള്ളിക്കുട്ടകൾ പുറത്തേക്കു എടുത്തു. അവയിന്മേൽ അവയുടെ തൂക്കം കുറിച്ചിരുന്നു. രാജാവിന്റെ മുദ്രയും അവയിന്മേൽ ഉണ്ടായിരുന്നു.

“ഈ പണം നിങ്ങൾക്കു എവിടെനിന്നു കിട്ടി? കൃഷിക്കാർ ഇത്രയും പണവും കൊണ്ടു സാധാരണ നടക്കാറില്ലല്ലോ.”

“ഞാൻ ഷാലം എന്ന പണക്കച്ചവടക്കാരനോടു എന്റെ പയൽ പണയം എഴുതിക്കൊടുത്തു വാങ്ങിച്ചതാണ്.”

“എന്നാണ് താൻ ഈ തുക കടം വാങ്ങിയത്?”

“ഈ മാസം ഒന്നാം തീയതി.”

“ഹാറായുടെ പെള്ളിച്ചാൽ തുറന്നു കിടന്നതിനു ആറു ദിവസം മുമ്പു അല്ലേ? എന്തിനാണ് അത് ഈ പണം കടം വാങ്ങിയത്? അന്നു ഈ പയൽ വാങ്ങാൻ സൈതകുടും ഉണ്ടായിരുന്നില്ലല്ലോ.”

“എന്റെ പുത്രന്റെ വിവാഹം അടുത്തുവരുന്നു. അപന്റെ ചേക്കു ഒരു പയൽ വാങ്ങാനാണ് ഇതു വാങ്ങിയത്.”

“ഹാറായുടെ പയൽ തന്നെ വാങ്ങാനല്ലേ ഇങ്ങനെ പണം കടംവാങ്ങിയത്?”

“അതേ, അങ്ങനെതന്നെ.”

“ഹാറായുടെ പയൽ തന്റെതിനോടു തൊട്ടു കിടക്കുന്നതുകൊണ്ടല്ലേ അതു വാങ്ങണമെന്നുദ്ദേശിച്ചത്?”

“അതേ, എന്താ അതു കുറ്റമാണോ? അയാൾ ന്യായമായ വിലക്കു വിറ്റാൽ അതു വാങ്ങണമെന്നു തന്നെ ഞാൻ നിശ്ചയിച്ചു.”

“വിവാഹസമ്മാനമായി ഒരു പയലും ഒരു അടിമയും തന്റെ മകനു വാങ്ങിക്കൊടുക്കാമെന്നു താൻ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടെന്നു തന്റെ മകൻ എന്നോടു പറഞ്ഞല്ലോ.”

“എന്റെ മകൻ മഹാ മായനാണ്. വാങ്ങാൻ സാധിച്ചെങ്കിൽ കൊടുക്കാമെന്നു മാത്രമേ ഞാൻ അവനോടു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളൂ.”

“ഇപ്പോൾ താൻ കൂത്രം ആറു പെള്ളിയുംകൊണ്ടാണു കോടതിയിൽ ഹാജരായിരിക്കുന്നത്. ഈ തുകതന്നെയാണു തന്റെ കൂട്ടുകാരായ വാദികൾക്കു നഷ്ടം കിട്ടണമെന്നു പറയുന്നത്! അതും അതുതമായിരിക്കുന്നു. നിങ്ങൾ എല്ലാവരും മുമ്പു കൂടി ആലോചിച്ചു നിശ്ചയിച്ചിരുന്നതാണോ ഈ തുക?”

“അല്ല, ഒരിക്കലുമല്ല.”

നാൻ-നു ന്യായാധിപന്മാരുടെ നേരെ നോക്കിക്കൊണ്ടു ക്ഷോഭത്തോടെ പറഞ്ഞു. “കോടതിയിൽനിന്നു ഭയപായി ന്യായമായ ഒരു തീച്ചയെ യുതാണല്ലോ. പിന്നെ എന്തിനാണ്, ഈ മീശ കിളിക്കാത്ത യുവാവു എന്നോടു ഇങ്ങനെയൊക്കെ ചോദിക്കുന്നത്?”

ആപ്പർ ഹാറായോടു മുമ്പോട്ടു കയറിനിൽക്കാൻ പറഞ്ഞു. അയാളോടു ചോദിച്ചു. “അ

ബുദ്ധിമുട്ടുള്ള ഈ നിലം വിൽക്കുകയില്ലെന്നു താൻ നാൻ-നാവിനോടു പറഞ്ഞുവോ?

“ഉപ്പ്, ഞാൻ പറഞ്ഞു. ഒരു വിലയ്ക്കും എന്റെ വയൽ കൊടുക്കുകയില്ലെന്നു പറഞ്ഞതാണ്.”

“എന്തുകൊണ്ട്?”

“ഈ വയൽ പണ്ടുപണ്ടേയുള്ള എന്റെ കുടുംബസ്വത്താണ്. എന്റെ അച്ഛനും മുത്തച്ഛനും അത് അനുഭവിച്ചതാണ്. അതു വിറ്റുപണം കിട്ടിയിട്ടു എന്നിങ്ങനെയൊരു ആപശ്ചര്യം ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. വിറ്റാൽ കൃഷി ചെയ്യുന്നതിനു പാറിയ വയലും എന്നിങ്ങനെ വേറെയില്ല.”

“താൻ വയൽ വിൽക്കുകയില്ലെന്നു പറഞ്ഞപ്പോൾ നാൻ-നാ എന്തു മറുപടി പറഞ്ഞു?”

“നീ വിൽക്കുന്നതിനു നിർബന്ധിതനാകുന്നുണ്ടോ?” എന്നു പറഞ്ഞു.

“തന്റെ വയലിലേക്കു വെള്ളം കയറ്റുന്ന ചാൽ അന്യായത്തിൽ പറയുന്ന ദിപസം താൻ തുറന്നിട്ടിരുന്നുവോ?”

“ഇല്ല, ഞാൻ തുറന്നിട്ടില്ല. എന്റെ വയലിൽ വെള്ളം കയറ്റി എന്റെ സ്വന്തം കൃഷി തന്നെ നശിപ്പിക്കത്തക്ക ബുദ്ധിമുട്ടുവന്നാണോ ഞാൻ?”

“അതു കള്ളമാണ്” എന്നു അപ്പം ഉയർന്ന സ്വരത്തിൽ പറഞ്ഞുകൊണ്ടു നാൻ-നാവിന്റെ പുത്രൻ മുൻപോട്ടു കയറിനിന്നു.

“താൻ അതു എങ്ങനെ അറിഞ്ഞു?” എന്നു പെട്ടെന്നു ആഷർ അയാളോടു ചോദിച്ചു.

“നിലാവു തെളിഞ്ഞപ്പോൾ ഞാൻ ആ പഴി പോയി. അപ്പോഴും ചാൽ തുറന്നു കിടക്കുകയായിരുന്നു. വെള്ളം ഒഴുകുന്ന ശബ്ദം ഞാൻ കേട്ടു. ഞാൻ സൂക്ഷിച്ചു നോക്കിയപ്പോൾ വെള്ള ചാൽ തുറന്നുവെച്ചിരിക്കുന്നതായി കണ്ടു” എന്നു അയാൾ പറഞ്ഞു.

“എന്നിട്ടു താൻ അതടച്ചില്ലേ? തന്റെ അയൽപക്കക്കാരന്റെ വയലിലേക്കു വെള്ളം ഒഴുകി അയാളുടെ കൃഷി നഷ്ടപ്പെടുന്നതു കണ്ടിട്ടു താൻ ചാലടച്ചില്ല. ഉപ്പോ?” എന്നു ആഷർ ആ യുവാവിനോടു ചോദിച്ചു.

അതിനു അയാൾ മറുപടി പറഞ്ഞു. “ഇല്ല. ഞാൻ അടച്ചില്ല. അന്ത്യമുടേ വയലുകളിലേക്കുള്ള ചാലുകൾ അടയ്ക്കുകയോ, തുറക്കുകയോ ചെയ്യുന്നതു എന്റെ ജോലിയാണോ? ഓരോരുത്തൻ അവനവന്റെ കാഴ്ച നോക്കണം.”

ആഷർ രാജാവിന്റെ നേരെ തിരിഞ്ഞു അദ്ദേഹത്തെ നമസ്കരിച്ചുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു. “കിഴക്കൻരാജ്യങ്ങളുടെ അധിപനായ മഹാപ്രഭോ! അവിടുത്തെ ദാസനായ അടിയൻ ഒരു യുവാവായ അഭിഭാഷകൻ മാത്രമാണ്. അടിയൻ താഴ്മയായി ഒരു അഭിപ്രായം ഉണർത്തിച്ചുകൊള്ളട്ടെ. തുറന്നുകിടക്കുന്ന ഒരു ചാലിൽ കൂടി വെള്ളം ഒഴുകി ആരുടെ എങ്കിലും കൃഷി നഷ്ടപ്പെടുന്നതു ആരെങ്കിലും കണ്ടിട്ടു ആ ചാൽ അടയ്ക്കാതെ പോയാൽ ചാൽ തുറന്നിട്ടു ഓരോരോപ്പം അയാളും കുറ്റക്കാരൻ ആകുന്നു എന്നു ഒരു നിയമം കൂടി തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു ഉണ്ടാക്കേണ്ടതാണ്.”

രാജാവു ഇങ്ങനെ പ്രസ്താവിച്ചു: “ആഷർ, താൻ പറയുന്നതു എന്നിങ്ങനെ നല്ലവണ്ണം മനസ്സിലായി. താൻ പറഞ്ഞപിധത്തിൽ ഒരു നിയമം കൂടി നാം നടപ്പിൽ വരുത്തിയിരിക്കുന്നു. ഗുമസ്തന്മാർ അതു എഴുതി എടുക്കട്ടെ. രാജ്യത്തെ എല്ലാ സ്ത്രീയാധിപന്മാരെയും ആ നിയമം അറിയിക്കട്ടെ.”

നാൻ-നാ രാജാവിനെ വണങ്ങിക്കൊണ്ടും വിറച്ചുകൊണ്ടും പറഞ്ഞു. “മഹാനായ രാജാവേ, ഇരട്ടായിരുന്നു. എന്റെ പുത്രൻ ആ ചാൽ ശരിയായി കണ്ടില്ല. കരുണയുണ്ടാകണം. അടിയൻ തന്നെയായേ.....”

രാജാവു ഗൗരവിച്ചു പറഞ്ഞു. “നീ ചകിടമേ, നീ തന്നെയോ? നിനക്കു കാരണൻ കഴിഞ്ഞില്ല. അല്ലേ. നിന്റെ അയൽപക്കക്കാരന്റെ കൃഷി നശിപ്പിക്കത്തക്കവണ്ണം ചാൽ തുറന്നുവെക്കാൻ നിനക്കു സാധിച്ചില്ലോ?” പിന്നെ സ്ത്രീയാധിപന്മാരുടെ നേരെ തിരിഞ്ഞു പറഞ്ഞു. “നാൻ-നാവിന്റെ വയൽ മാത്രമല്ല, അവനും അവന്റെ മകനും കൂടി വിൽക്കപ്പെട്ടു. വിറ്റുകിട്ടുന്ന പണംകൊണ്ടു വാദികളുടെ നഷ്ടപരിഹാരം ചെയ്തതും ഹാറായുടെ വയലിലെ നഷ്ടപ്പെട്ട കൃഷിയുടെ വില അയാൾക്കു കൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. അന്നുപശ്ചാത്താപമായി അയാളുടെ പേരിൽ കേസുണ്ടാക്കിയതിനുള്ള നഷ്ടവും ഹാറായിക്കു കൊടുക്കേണ്ടതാണ്.”

നാൻ-നാ മുട്ടിന്മേൽ നിന്നുകൊണ്ടു അപേക്ഷിച്ചു. “മഹാരാജാവേ, അടിയങ്ങളോടു കഷ്ടമിരിക്കണം, അടിയന്റെ മകനും അടിയനും കൂടി മാത്രയിൽ ചാൽ തുറന്നിട്ടു പോയതാണ്. ദയവുണ്ടായി ക്ഷമിക്കണം.”

“ഒപ്പുനേ, കള്ളനേ, പരമാർത്ഥിയായ എന്റെ ഒരു പ്രജയെ ഉപദ്രവിക്കുന്നായി നീ എന്റെ നിയമങ്ങളെ ഉപയോഗിക്കാൻ തുനിഞ്ഞല്ലോ” എന്നു പറഞ്ഞതിന്റെ ശേഷം രാജാവു അവിടെനിന്നു പാറാവുകാരോടു കല്പിച്ചു. “നാൽ-നവീനേയും അവന്റെ മകനേയും കൊണ്ടുപോയി പുതുതായി നാം പണിയിക്കുന്ന മതിലിന്റെ ജോലി ചെയ്യിക്കുക.”

രാജാവു വീണ്ടും ന്യായാധിപന്മാരോടു പറഞ്ഞു. “യുവാവായ ഈ പക്കിലിന്റെ സാമ

ത്വത്തെ നാം അഭിനന്ദിക്കുന്നു. നമ്മുടെ പ്രധാനികളായ അഭിഭാഷകന്മാരോടു സമമായ ഒരു സ്ഥാനം അയാൾക്കു നൽകണം. അയാൾക്കു നാം വിജയം ആശംസിക്കുന്നു.”

എല്ലാവരും എഴുന്നേറ്റുനിന്നു. രാജാവിന്റെ അംഗരക്ഷകന്മാർ കാഹളം ഉറുതി. ആയുധങ്ങളുടെ കിലുകില ശബ്ദങ്ങളുടെയിടയിൽ രാജാവു പ്രധാന വാതിലിൽ കൂടി തിരിച്ചെഴുന്നള്ളുകയും ചെയ്തു.

ഭൂതലിംഗൻ (തുടച്ചു)

M. O. I.

അദ്ധ്യായം ൩.
കറുപ്പൻ

ഭൂതലിം. ജോജ് ഇവിടെ ഹ. ജോജ് അടുത്തുചെന്നു. അവർ രണ്ടാളും മുറിയുടെ പുറത്തു ഇറങ്ങിയ മാത്രയിൽ അയാൾ കതകു അടച്ചു. ദ്വാരത്തിൽ ജോലിചെയ്യുകൊണ്ടിരുന്ന റാണി പുറത്തുവന്നു തന്റെ യജമാനനോടു ചേരുവാൻ സമയം ചരിക്കുന്നതിനു മുമ്പായി വാതിൽ അടയ്ക്കപ്പെട്ടു. യജമാനൻ പോയതിൽ റാണി മുറിയ്ക്കിൽ കിടന്നു വാതിലിൽ മാനുപാദനം വലിയ ശബ്ദത്തിൽ മോങ്ങുവാൻ തുടങ്ങി. ഇതു കേട്ടപ്പോൾ പട്ടിയെക്കൂടെ കൂടെ കൊണ്ടുപരുവാൻ അന്നു വരികണമെന്നു ജോജ് ഭൂതലിംഗനോടു അപേക്ഷിച്ചു.

ഭൂതലിം. വേണ്ട, അതു അവിടെത്തന്നെ കിടക്കട്ടെ. ഉടൻതന്നെ താൻ തിരിച്ചു അവിടെ ചെല്ലും. തന്നെ ഞാൻ ദൂരെയെങ്ങും കൊണ്ടുപോകുന്നില്ല. കൂടാതെ അതു അവിടെ കിടന്നാൽ ഒരു നാശം ഒഴിയുകയും ചെയ്യും.

ജോജ് ഒന്നും മറുപടി പറഞ്ഞില്ല. രണ്ടാളും ഗൃഹാദപാരത്തിൽ ചെന്നു. ഭൂതലിംഗൻ ഒരു കല്പിൽ ഇരുന്നു. അയാളുടെ ഭവം കണ്ടതിൽ വളരെ മയ്യാദ ഉള്ള ഒരുവനെപ്പോലെ ജോജിനു അപ്പോൾ തോന്നി. എങ്കിലും ഈ മയ്യാദ അയാൾക്കു അതു സൂചിച്ചില്ല. അതു കൊടുങ്കാറ്റിനു മുമ്പുള്ള ശാന്തതയല്ലേ എന്നു അയാൾ സംശയിച്ചു. ഏതായാലും വരുന്നതു വരട്ടെ എന്നുതന്നെ ജോജ് നിശ്ചയിച്ചു. ഭൂതലിംഗൻ വളരെ ശാന്തസ്വരത്തിൽ സംസാരം ആരംഭിച്ചു.

ഭൂതലിം. എന്റെ പയ്യൻ. എന്നിങ്ങു തന്നെ ഉപദ്രവിക്കണമെന്ന് അശേഷം വിചാരിച്ചു. എന്നാൽ വളരെ അത്യാപശ്യമായ ചില ആവശ്യങ്ങൾക്കുവേണ്ടി കുറച്ചു പണം വേണം. ആ തക്കത്തിനു തന്നെ എന്റെ കയ്യിൽ കിട്ടി. അതു കിട്ടിയാൽ തന്റെ തലയിലെ ഒരു രോമത്തിനുപോലും തകരാറുപരികയില്ല. അതിനാൽ ഞാൻ പറയുന്നതു കേട്ടു പ്രവർത്തിച്ചാൽ ഉടൻ രക്ഷപ്രാപിക്കാം. അതു തന്നെക്കൊണ്ടു സാധിക്കുകയും ചെയ്യും. സാധിക്കാത്ത സംഗതികൾ ഒന്നും ഞാൻ പറയുകയില്ല.

ജോജ്. സംഗതി എന്നാണ്? കേൾക്കട്ടെ. എന്തു സംഗതിയാണ് ചെയ്യേണ്ടതു എന്നു അറിയാതെ ഞാൻ ഒരിക്കലും വാശത്താലെയുക പതിവില്ല. അതിനാൽ സംഗതി കേട്ടാൽ പറയാം.

പെട്ടെന്നു ഭൂതലിംഗന്റെ മുഖം കറുത്തു. കണ്ണു ജപലിച്ചു.

ഭൂതലിം. ജോജ്! നീ ആരുടെ മുമ്പിൽ നില്ക്കുന്നു എന്നു നിനക്കു നിശ്ചയമില്ല. ഈ നിമിഷത്തിൽ നിന്നെ ഈ ലോകത്തിൽനിന്നും യാത്ര അയക്കുവാൻ എന്നിങ്ങു സാധിക്കും. ഓരുന്നുവേണം മറുപടി പറയുവാൻ.

ജോജ്. ഞാൻ ഓക്കാനം ഒന്നിനും മറുപടി പറയുക പതിവില്ല. എന്റെ ജീവൻ തന്റെ കയ്യിൽതന്നെ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു എന്നതിൽ എനിക്കു ഒരു സംശയവും ഇല്ല. എന്നാൽ അതുകൊണ്ടു ഭയപ്പെട്ട് ഒന്നുംതന്നെ പ്രവർത്തിപ്പാൻ ഞാൻ തീരുമാനിച്ചിട്ടില്ല.

സദയ്യമായി പറയുന്ന ഈ വാക്കുകൾ കേട്ടതിൽ ഭൂതലിംഗൻ അനല്പമായ പരുങ്ങൽ ഉണ്ടായി എന്നു ജോജ്ജിൻതന്നെ മനസ്സിലായി. സാധാരണ ഒരു ബാലനുമായി അല്പ താൻ ഇടപെടുന്നതു എന്നു ഭൂതലിംഗൻ ബോധ്യമായി. അതോടുകൂടെ അയാളുടെ ഭാവം മാറി.

ഭൂതലിം. താൻ ഇത്രമാത്രം ചെയ്യാൻ മതി. ഇതാ കടലാസ്സ്, ഒരു എഴുത്തു എഴുതു.

ജോജ്ജ്. ആകാണു് എഴുതേണ്ടതു്?

ഭൂതലിം. ആ സായിപ്പിൻ്റെ.

ജോജ്ജ്. എന്തിൻ്റെ?

ഭൂതലിം. തന്നെ വിടുവിക്കുവാൻ ഉള്ള പണം ഉടൻതന്നെ അയച്ചുതരുവാൻ. സംഗതി ഒന്നും പറയരുതു്. തനിക്കു പളരെ അത്യാവശ്യമായ ഒരു സംഗതിക്കു മുമ്പായിരും രൂപാ വേണമെന്നു മാത്രം എഴുതുക. അതു ഈ എഴുത്തുമായി വരുന്ന ആൾപരം അയക്കുവാൻ ശക്തകെട്ടു്. രൂപാ വന്നാൽ ഉടൻതന്നെ വിട്ടേക്കാം. ശുപ്രയസ്, അപൻ ആ കറുപ്പൻ ഇങ്ങു വരുവാൻപാ. കുറച്ചു കടലാസും കൊണ്ടുവാ. കറുപ്പൻ എന്ന പേരു കേട്ടതിൽ ജോജ്ജിൻ അത്ഭുതം ഉണ്ടായി. അതു തന്റെ സ്നേഹിതൻ കറുപ്പൻതന്നെയോ അതോ മാറ്റു് ആരെങ്കിലുമോ? കറുപ്പനും ഈ ഭൂതലിംഗന്റെ കൂട്ടുകാരനോ? ഈ വിചാരങ്ങൾ എല്ലാംകൊണ്ടു ജോജ്ജു് പരുങ്ങി. ഏതായാലും അയാൾ ധൈര്യമവലംബിച്ചു മറുപടി പറഞ്ഞു.

ജോജ്ജ്. ആ സായിപ്പിൻ്റെ എന്റെ ഒരു സ്നേഹിതൻ എന്നല്ലാതെ അതിൽ കൂടുതൽ ഒരു ബന്ധവും ഞങ്ങൾ തമ്മിൽ ഇല്ല. എന്റെ മോചനത്തിനുവേണ്ടി ഞാൻ അയാളോടു പണം വാങ്ങുകയില്ല. തിരിച്ചുകൊടുക്കുവാൻ മാറ്റംകാണാതെ പണം കടംവാങ്ങുക എന്നതു അസാധ്യമാണു്. അതിനാൽ ഞാൻ അതു ചെയ്തു ഏന്റെ ജീവൻ രക്ഷിക്കുന്നതിനുപോലും ചെയ്യുവാൻ തീരുമാനിച്ചിട്ടില്ല.

ഭൂതലിംഗൻ ഒന്നും പറഞ്ഞില്ല. ജോജ്ജിനെ സൂക്ഷിച്ചുനോക്കിക്കൊണ്ടു് അയാൾ നിന്നതേയുള്ളു. അയാളുടെ കണ്ണുകൾ വീണ്ടും ജപലിച്ചു. അതിൽനിന്നും തീപ്പെരി ചിതറുന്നതുപോലെ ജോജ്ജിൻ തോന്നി. ദുഷ്ടി ഉറപ്പിച്ചു് അയാളുടെ മുഖത്തേക്കു നോക്കിനില്ക്കുന്നതുതന്നെ പ്രയാസമായി അയാൾക്കു തോന്നാതെ ഇരുന്നില്ല. സ്വപ്നനേരം ഈ നിലയിൽതന്നെ നിന്നു. ആ സമയം ഒരു വടംപോലെ ദീപ്തമായി ജോജ്ജിൻ തോന്നി. അപ്പോഴേക്കു ശുപ്രയസ്സും കറുപ്പനും

അവിടെ പ്രത്യക്ഷരായി. ശുപ്രയസ്സിൻ്റെ കയ്യിൽ ഒരു കടലാസാണെന്നുംതരം ഒരു പാക്കർ ഫെറണ്ടൻപേനയും ഉണ്ടായിരുന്നു. ജോജ്ജിന്റെ ശ്രദ്ധ ഏതായാലും കറുപ്പനിൽതന്നെ ആയിരുന്നു. അതു തന്റെ ബന്ധുവും തന്നെ പളരെ സഹായിച്ചിട്ടുള്ളവനുമായ ആ കറുപ്പൻതന്നെ ആയിരുന്നു. പളരെ പണിപ്പെട്ടിട്ടും അറിയുവാൻ പ്രയാസമുണ്ടായിരുന്ന ആ കറുപ്പൻ ഒന്നുകൂടെ പലിയ ഒരു കടക്കമായിതന്നെ ജോജ്ജിൻ തോന്നി. എന്നിരുന്നാലും കറുപ്പന്റെ സാന്നിദ്ധ്യം ജോജ്ജിൻ ആശ്വാസമായി തോന്നി. എന്നാൽ കറുപ്പൻ ജോർജ്ജിനെ നോക്കുകപോലും ചെയ്യില്ല. തന്നെപ്പറ്റിയുള്ള കഥകൾ മുഴുവൻ ലഭിച്ചു ഈ കറുപ്പനിൽനിന്നായിരിക്കുമല്ലോ എന്നു ജോജ്ജ് ഓർത്തു. അപ്പോൾ കറുപ്പന്റെ വിശ്വസ്തയെപ്പറ്റി അയാൾക്കു സംശയംതോന്നി. അയാൾ ഒന്നു ഞെട്ടി. കറുപ്പനും ഭൂതലിംഗനും ഇതു ഓറനോട്ടത്തിൽതന്നെ കണ്ടു. ഭീരുതപത്തിന്റെ ലക്ഷണമെന്നു ധരിച്ചു ഇതുതന്നെ തക്കം എന്നു വിചാരിച്ച ഭൂതലിംഗൻ എഴുത്തു എഴുതുവാൻ കടലാസും പേനയും ജോർജ്ജിന്റെ കയ്യിലേക്കു നീട്ടി.

ജോജ്ജ് അതു ചാങ്ങിയില്ല. അയാൾ ധൈര്യവാനായി നിന്നു.

ജോർജ്ജ്. ഞാൻ അതിന്റെ സംഗതി മുന്പുതന്നെ പാഞ്ഞില്ലേ? അപ്രകാരം ഒരു എഴുത്തു എഴുതുക എന്നെക്കൊണ്ടു് സാധ്യമല്ലെന്ന്? താൻ എന്നെ കൊന്നാലും ഞാൻ അതു ചെയ്യുകയില്ല.

അപ്പോഴേക്കു കറുപ്പൻ ഭൂതലിംഗന്റെ പുറകിൽ മാറിനില്ക്കുകയായിരുന്നു അയാൾ ജോർജ്ജിന്റെ മുഖത്തേക്കു ഒന്നു നോക്കി. മുന്പു മനസ്സിലാക്കുവാൻ പ്രയാസമായി തോന്നിയിട്ടുള്ള ആ അഗാധനോട്ടങ്ങളിൽ ഒന്നുതന്നെ ആയിരുന്നു അതു്. ഏതായാലും ആ നോട്ടത്തിൽ തന്റെ പ്രപൃത്തിയിൽ അഭിന്നനനമത്രെ ജോർജ്ജ് കണ്ടതു്. അയാൾ അതുകൊണ്ടു ധൈര്യപ്പെട്ടു കറുപ്പൻ ഒരു ബന്ധുതന്നെ എന്നും ജോർജ്ജ് ന്ശ്ചയിച്ചു. ഈ ഒരു നോട്ടമല്ലാതെ മറ്റൊന്നുംതന്നെ അവർ തമ്മിൽ ഉള്ള മുൻപരിചയത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്നതായിപ്പോലും കറുപ്പൻ കാണിച്ചില്ല. ജോർജ്ജ് മെന്തെന്നു അവലംബിച്ചു.

ഭൂതലിം. നീ എഴുത്തു എഴുതുക ഇല്ല, അല്ലേ? നിന്നെക്കൊണ്ടു എഴുതിക്കാമൊ എന്നു ഞാൻ ഒന്നു നോക്കട്ടെ. ഏതായാലും നാളെ രാവിലെ

പരെ ഉള്ള സമയം ഞാൻ തരുന്നു. അതിന്റെ ഇടയ്ക്കു നീ എല്ലാം തീരുമാനിച്ചുകൊള്ളണം. രാപിലെ എഴുതാതെ ഇരുന്നാൽ നിന്റെ ശവം ആ അരുവിയിൽക്കൂടെ താഴോട്ട് അല്ലെങ്കിൽ അതിനടുത്ത പൊട്ടക്കിണറിൽ. ശുപ്രയുൻ, ചന്ദ്രഹാസൻ പരുമ്പോൾ ഇവിടെ താമസിക്കുവാൻ പറയണം. ഞാൻ ഇപ്പോൾതന്നെ ബെബ്ബിക്ക് പോകയാണ്. വൈകിട്ടു മടങ്ങും. ഇവനെ മുറിയിൽ ഇട്ട് അടയ്ക്കും. കറുപ്പൻ, നീയും ഇവിടെത്തന്നെ വൈകിട്ടു കാണണം, കേട്ടോ? അല്ലെങ്കിൽ അച്ചനുകോവിലിൽ പോയി, ബെബ്ബിക്ക് പോയി എന്നെല്ലാം പറഞ്ഞേക്കണം. നിന്നെ ഞാൻ തുലയ്ക്കും, കേട്ടോ?

ഈ എപ്പാടുകൾ എല്ലാം ചെയ്യുന്നതിനിടയ്ക്കു തന്നെ ശുപ്രയുൻ ജോർജ്ജിനെ മുറിയുടെ പാതിലിലേക്ക് ആനയിച്ചു. പാതിൽ തുറന്ന അയാളെ മുറിയിൽ ഇട്ടു പാതിൽ പുറത്തുനിന്നു ബലമായി ബന്ധിച്ചു.

അദ്ധ്യായം ൪ തടവുചാട്ടം

ജോർജ്ജ് തിരികെ വന്നതുകൊണ്ട് റാണി പലിയ ആശ്വാസം പ്രദർശിപ്പിച്ചു. പട്ടരെനാളേക്കു കാണാതിരുന്ന ഒരു യജമാനനെ എങ്ങിനെ സ്വീകരിക്കുമോ അതുപോലെയാത്രേ റാണി ജോർജ്ജിനെ സ്വീകരിച്ചത്.

ഇനിയും എന്താണ് ചെയ്യേണ്ടതു എന്ന് അറിയാതെ വിഷമിച്ചിരുന്നതിൽ ഈ സ്വീകരണം ജോർജ്ജ് ശരിയായി ശ്രദ്ധിക്കുപോലും ചെയ്തില്ല. അയാൾ ഇരുട്ടറയുടെ ഒരു ഭാഗത്തു ഇരിപ്പുറപ്പിച്ചു. കറുപ്പനും ഭൂതലിംഗനുമായുള്ള ബന്ധമെന്താണ് എന്നായിരുന്നു അയാളുടെ പലിയ ആലോചന. ഏതായാലും കറുപ്പൻ ഭൂതലിംഗന്റെ ഒരു ഉറ്റ മിത്രമല്ല എന്നു അയാളുടെ സാസാരത്തിന്റെ അവസാനഭാഗംകൊണ്ട് ജോർജ്ജിനു മനസ്സിലായി. കൂടാതെ ആ നോട്ടവും അവനു ആശ്വനല്ല. റാണി തന്റെ യജമാനൻ വന്നിട്ടുള്ള മനുഷ്യശേഷം അറിയുന്നു എന്ന മട്ടിൽ അടുത്തു ചെന്നു കിടപ്പായി. കുറച്ചുനേരം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അയാൾ അതിനെ തലോടി. അതു ഉടൻ തന്നെ എഴിറുത് കുറച്ചുകൂടെ അടുത്തുനിന്നു. അതിന്റെ ചൂടുള്ള ദേഹം അവൻ ആശ്വാസം നല്കി. ട്രേബത്തിലും അതുപോലെ ഉള്ള ഒരു ജന്തുവിന് മനുഷ്യനെപ്പോലെ ആശ്വാസം നല്കുവാൻ കഴിയുമല്ലോ എന്നു ജോർജ്ജ് വിചാരിച്ചു.

കുറച്ചുസമയം ഇങ്ങനെ കഴിച്ചുകൂട്ടി. അപ്പോൾ റാണി ചാടി എഴിറുത് അതിന്റെ പഴയ ജോലി ആരംഭിച്ചു. ഒരു നിമിത്തം ഇല്ലാതെ ഏകദേശം ഒരു മണിക്കൂർ അതു തുറന്നു. അപ്പോഴേക്ക് ആ ദ്വാരത്തിൽക്കൂടി ഒരു മങ്ങിയ വെളിച്ചം അകത്തേക്കു കടന്നു. ഈ വെളിച്ചം കണ്ടപ്പോൾ ജോർജ്ജും അടുത്തുചെന്നു. അയാളോടുകൂടെ പട്ടരെ ശ്രമിച്ചു അതു പലതാക്കി. പട്ടരെ പ്രയാസപ്പെട്ടാൽ അതിൽക്കൂടെ ഇഴഞ്ഞു പുറത്തേക്കു കടക്കാവുന്ന ഒരു ദ്വാരം ഉണ്ടാക്കി. ആ ദ്വാരത്തിന്റെ പശങ്ങളും കടുപ്പമുള്ള കല്ലായിരുന്നതിനാൽ അതു കൂടുതൽ പലിപ്പമുള്ളതാക്കുക അസാധ്യമായിരുന്നു. ഏതായാലും റാണി അതിൽക്കൂടെ പുറത്തേക്കു കടന്നു. കൂടെ ജോർജ്ജും പട്ടരെ ബുദ്ധിമുട്ടി കടന്നു. അവർ കടന്നതു ഒരു പൊട്ടക്കിണറിലേക്കായിരുന്നു. മുകളിലേക്കു നോക്കിയപ്പോൾ നാലുപാടും കാടും പള്ളിയും കിളിത്തു പടന്നുകിടന്നിരുന്നതിന്റെ മധ്യത്തിൽ കൂടെ ആകാശം കാണുമായിരുന്നു. മുകളിലേക്കു കയറി പുറത്തു കടക്കുക എന്നത് അസാധ്യമായി അവനു തോന്നി. തറയിലേക്കു നോക്കിയപ്പോൾ കണ്ട കാഴ്ച ജോർജ്ജിനെ ഭയപ്പെടുത്തി. ഒന്നരണ്ടു മനുഷ്യരുടെ അന്ധിക്രൂടം അതിൽ കിടക്കുന്നതായി കണ്ട്, കുറച്ചുമുമ്പ് ഭൂതലിംഗൻ പറഞ്ഞ ആ കിണറു് ഇതിന്റെ കായ്കമാണല്ലോ എന്നു വിചാരിച്ച അയാൾ ഞെട്ടിപ്പോയി. അതിൽ ഭയങ്കരമായ ദുർഗന്ധവും ഉണ്ടായിരുന്നു. എന്തുതന്നെ ആയാലും തിരിച്ചു ആ കാരാഗൃഹത്തിലേക്ക് പോകുന്നില്ല എന്നതന്നെ ജോർജ്ജ് തീച്ചയായി. കൂടാതെ ആരെങ്കിലും താൻ കടന്നുവന്ന ദ്വാരത്തിൽക്കൂടെ പുറത്തേക്കു പരുമോ എന്നും അയാൾക്കു സംശയം തോന്നി. അങ്ങിനെ പരാതെ ഇരിക്കുന്നതിനുപേണ്ടി അവിടെ കിടന്ന ഒന്നരണ്ടു പലിയ കല്ലുകൾ എടുത്ത് ആ ദ്വാരത്തിങ്കൽ പെച്ചു. അതിന്റെശേഷം രക്ഷപ്പെടുവാൻ ഉള്ള മാർഗ്ഗം തിരയുവാൻ തുടങ്ങി. അതിൽ ശരിയ്ക്കു വെളിച്ചം ഇല്ലാതെ ഇരുന്നതിനാൽ ആ കിണറിന്റെ ഒരു ഭാഗത്തു് ഉണ്ടായിരുന്ന ഒരു ദ്വാരം ഭദ്രമായി അടച്ചിരുന്ന പാതിൽ അയാൾ കണ്ടില്ല. കുറച്ചുസമയം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അതു കണ്ട്. എന്നാൽ അതു തള്ളി തുറക്കുവാൻ ഉള്ള ശ്രമം ഒന്നും ഫലപ്രദമായില്ല.

ഇത്രയും ആയപ്പോഴേക്ക് താൻ കിടന്നിരുന്ന ഇരുട്ടറയുടെ പാതിൽ ആരോ ശക്തിയോടുകൂടെ അടക്കുന്ന ശബ്ദം അയാൾ കേട്ടു. അപ്പോൾതന്നെ

നെ ഭൂതലിംഗന്റെ ഗജ്ജനവും അതിൽ കേൾക്കുമായിരുന്നു. അയാളുടെയുടെ വേറെ ഒരാൾക്കൂടെ ഉണ്ടായിരുന്നു. ശബ്ദംകൊണ്ട് ആരാണ് അത് എന്നു ജോർജ്ജിനു മനസ്സിലായില്ല. ഏതായാലും കറുപ്പൻ അല്ല എന്നു നിശ്ചയമുണ്ടായിരുന്നു. സ്വപ്നം കഴിഞ്ഞ ഉടൻ താൻ കടന്നുവന്ന പാതം വലുതാക്കുവാൻവേണ്ടി ഏതോ ആയുധംകൊണ്ട് ഇടിക്കുന്ന ശബ്ദം കേട്ടു. പിടികൂടിപ്പോകും എന്നു ജോർജ്ജ് തീച്ചയാക്കി. ഏതായാലും പാതത്തിൽക്കൂടെ ആൾ ഇറങ്ങുന്ന അവസരത്തിൽ അവനെ അകപ്പെടുത്താം എന്നു കരുതി ഒരു വലിയ കല്ലുമായി ഇരിപ്പായി.

കുറച്ചു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഒരു കമ്പിയുടെ അറ്റം പുറത്തേക്കു വന്നു. രണ്ടാംപ്രാവശ്യം അതു കടന്നു വന്നപ്പോൾ ജോർജ്ജ് അതിന്റെ അറ്റത്തു കടന്നു പിടികൂടി ശക്തിയായി വലിച്ചു. അപ്രതീക്ഷിതമായ ഈ പിടിമുലം കമ്പി ജോർജ്ജിന്റെ കയ്യിൽതന്നെ ലഭിച്ചു. അത് അയാൾ വലിച്ചു എടുത്തു നല്ല ഒരു ആയുധം കയ്യിൽ കിട്ടിയതിനാൽ അയാൾ സന്തോഷിച്ചു. എങ്കിലും ഇനിയും എന്താണ് ഉണ്ടാവുക എന്നു നോക്കി സൂക്ഷ്മതയോടുകൂടെ അയാൾ അവിടെ നിന്നു സ്വപ്നം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഒരു കൈത്തോക്കിന്റെ അറ്റം പുറത്തേക്കു വന്നു. അതോടുകൂടെ തന്നെ ഒരു വെടിയും ഉണ്ടായി. ജോർജ്ജ് ഒരു പശത്തു മാറി നിന്നിരുന്നതിനാൽ അതു അയാൾക്കു ഏറ്റു. ക്ഷണം റാണിയേയും അയാൾ തന്റെ അടുക്കൽ പിടിച്ചു നിറുത്തി. സ്വപ്നസമയത്തിനുള്ളിൽ അതു കുറച്ചുകൂടെ നീണ്ടുവന്നു. അതിന്റെയുടെ ഒരു കൈപ്പത്തിയും പുറത്തേക്കു കടന്നു. ജോർജ്ജ് ആ ലാക്കനോക്കി കമ്പികൊണ്ട് ഒരടി കൊടുത്തു. ആൾ വേദനകൊണ്ട് അട്ടഹസിച്ചതിന്റെ ശബ്ദവും രണ്ടാമത് ഒരു വെടിയുടെ ശബ്ദവും ഒന്നായിതന്നെ കഴിഞ്ഞു. തൽക്ഷണം തോക്കും അയാളുടെ കയ്യിൽനിന്നു താഴെ വീണു. ജോർജ്ജ് അതു ഉടൻതന്നെ കരസ്ഥമാക്കി. എന്നാൽ അതിൽ നിറയില്ലായിരുന്നു. എങ്കിലും എതിരാളിയുടെ തോക്ക് തന്റെ കയ്യിൽ ആയതു ഒരു അശ്വാസംതന്നെ ആയിരുന്നു.

ക്ഷണത്തിൽ ഇരുട്ടറയുടെ വാതിൽ അടയ്ക്കുന്ന ശബ്ദം അയാൾ കേട്ടു. ഏതുവിധമെങ്കിലും കഴിയിൽനിന്നും വേഗം രക്ഷപെടണം എന്നുതന്നെ ജോർജ്ജ് തീച്ചയാക്കി. മുകളിൽ വന്ന് അവർ കല്ലു താഴയോട്ടു ഇട്ടാൽ തന്റെയും റാണി

യുടെയും കഥ കഴിയുമല്ലോ എന്നു വിചാരിച്ചു. ഏതായാലും മുമ്പു കണ്ട ആ പാതമുഖം പരിശോധിക്കുകതന്നെ എന്നു തീച്ചയാക്കി. കയ്യിൽ കിട്ടിയ കമ്പികൊണ്ട് ശക്തിയായി അയാൾ അതിന്റെ വാതിലിനു ഇടിച്ചു. ഒന്നരണ്ടു് ഇടി കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അതു പൊളിഞ്ഞു. ഒരു മങ്ങിയ വെളിച്ചം അതിൽക്കൂടെ കടന്നുവന്നു. ജോർജ്ജ് ഉടൻതന്നെ ആ പാതത്തിൽക്കൂടെ ഇഴഞ്ഞ് പുറത്തേക്കു കടന്നു. പുറകെ റാണിയും. ഈ പാതത്തിനു ഒരു ഇരുപതടി നീളം ഉണ്ടായിരുന്നു. അവർ പാതത്തിൽ കടന്ന ഉടൻ പാകിൽ ഒന്നിനു പുറകെ ഒന്നായി കല്ലുകൾ പിഴുന്ന ശബ്ദം കേട്ടു.

ജോർജ്ജ് 'അയ്യോ എന്നെ കൊല്ലരുതേ' എന്നു ഉറക്കെ വിളിച്ചു പറഞ്ഞു.

ഭൂതലിംഗൻ. നിന്നെ കൊല്ലരുതോ? എന്റെ കയ്യുടെ വേദന എത്രയാണ് എന്നു നിനക്കു അറിയാമോ? എന്താ ഇത് അവന്റെ തലയ്ക്കു തന്നെ വീഴട്ടെ. ജോർജ്ജ് ഒന്നുകൂടെ നിലവിളിച്ചു. ജോർജ്ജിന്റെ കഥ കഴിഞ്ഞു എന്നുതന്നെ അയാൾ തീച്ചയാക്കി.

ജോർജ്ജ് പേഗത്തിൽ ഇഴഞ്ഞ് പാതമുഖത്തു എത്തി. അവർ എത്തിയത് അതിലെ ഒഴുകിയിരുന്ന അരുവിയുടെ വക്കത്തായിരുന്നു. ഒരു ഭീമമായ പാറ തന്റെ മുകളിൽ വെള്ളത്തിലേക്കു തള്ളിനിന്നിരുന്നതിനാൽ മുകളിൽനിന്നു ഒരത്തക്കം ജോർജ്ജിനെ കാണുവാൻ സാധിക്കുകയില്ലായിരുന്നു. ഏതായാലും കൂടുതൽ അവിടെ താമസിക്കുന്നത് ബുദ്ധിയല്ല എന്നു കരുതി റാണിയുമായി അയാൾ സാധധാനത്തിൽ പാറകൂട്ടുടെ മറപിടിച്ചു താഴയോട്ടു നടന്നു. കുറച്ചു താഴെ ചെന്നു നോക്കിയപ്പോൾ അയാൾ ബന്ധനസ്ഥനായി കിടന്നിരുന്ന ഗുഹയുടെ വാതിൽ കാണുമായിരുന്നു. അതിന്റെ അടുത്തായി ഒരു തീ കൂട്ടി ശുദ്ധ്യൻ എന്തോ പാകപ്പെടുത്തുന്നതു ജോർജ്ജ് കണ്ടു. അതിന്റെ മുകളിൽ ഉള്ള മലയുടെ ഒരു ഭാഗത്ത് ഭൂതലിംഗൻ ഒരു കല്ലിൽ ഇരിക്കുന്നതും മറെറായാൾ കല്ലുകൾ എടുത്ത് വീണ്ടും വീണ്ടും പൊട്ടക്കിണറിൽ ഇടുന്നതും കണ്ട് ജോർജ്ജ് ചിരിച്ചുപോയി. ഏതായാലും കൂടുതൽ അവിടെ താമസിക്കുന്നതു ശരിയല്ലല്ലോ എന്നു കരുതി തൽക്ഷണം അരുവയിൽ ചാടി നീന്തി മറുകര കടന്നു. കൂടെ റാണിയും കടന്നു. അവർ രണ്ടാളും കാടിന്റെ ഇടയിൽ അപ്രത്യക്ഷമായി.

ചെറുകഥകൾ.

1. റയിക്കോ കണ്ട വനദേവത

(മിസ്സസ് ചിന്നമ്മ വരഗിസ.)

പണ്ട് പണ്ട് ജപ്പാൻദേശത്ത് റയിക്കോ എന്ന പേരുള്ള ഒരു പലിയ ധനികൻ പാർത്തിരുന്നു. അന്ന് ജപ്പാൻദേശം ഇന്നേപ്പോലെ കച്ചവടത്തിലും കൈത്തൊഴിലിലും അഭിവൃദ്ധിപ്പെട്ടിരുന്നില്ല. ആളുകൾ പ്രായേണ നിഷ്ഠൂരരായില്ലാത്തവരും ഭയയുള്ളവരും ആയിരുന്നു. എന്നാൽ റയിക്കോ പലിയ ലുബ്ധനും ഒരു കാശുപോലും ദാനധർമ്മം ചെയ്യാത്ത കഠിനനുമായിരുന്നു. അയാളുടെ ഗൃഹവാതിൽക്കൽ വരുന്നവർ ഒന്നും ലഭിക്കാതെ നിരാശാഭരിതരായി മടങ്ങേണ്ടതായിട്ടാണ് വന്നിരുന്നത്. റയിക്കോയുടെ പിശാലവും സുഖസമൃദ്ധമായ ഭവനത്തിന്റെ മുൻപിൽ മനോമോഹനമായ ഒരു ഉദ്യാനം ഉണ്ടായിരുന്നു. വാസനാസമൃദ്ധമായ പുഷ്പങ്ങളിൽനിന്നും ചുറ്റിപ്പിശിപ്പുന്ന കുളിർകാറ്റോട് അതുവഴി പോയ പഥികന്മാർ ആ ഉദ്യാനത്തിനടുത്ത് അല്പസമയം നില്ക്കുക പതിവായിരുന്നു.

റയിക്കോയുടെ ഭവനത്തിനു വടക്കുമാറി അധികം വലിപ്പം ഇല്ലാത്ത ഒരു പച്ചതുമുണ്ട്. ഈ പച്ചതത്തിൽ, ഇഷ്ടംപോലെ രൂപഭേദം വരുത്താവുന്ന, ഒരു വനദേവത പാർത്തിരുന്നു. ഈ ദേവതയ്ക്കു മനുഷ്യരോട് സ്നേഹവും, കരുണയും വളരെയുണ്ടായിരുന്നു. ഏതു വിധേനയെങ്കിലും മനുഷ്യർക്ക് സഹായം ചെയ്യണം എന്നതായിരുന്നു ഈ വനദേവതയുടെ ആഗ്രഹം. അടുത്തുള്ള വരിലേക്കും ധനികനായ റയിക്കോ മറുത്തുവരോട് ഭയയില്ലാതെ വർത്തിക്കുന്നതു കണ്ട് ഈ വനദേവതയ്ക്കു വളരെ സങ്കടം തോന്നിയിരുന്നു.

ഒരു ദിവസം റയിക്കോ തന്റെ ഉദ്യാനത്തിൽകൂടെ അങ്ങോട്ടും ഇങ്ങോട്ടും ലാൽക്കൊണ്ടു ചിന്തിക്കുവാൻ തുടങ്ങി, “കഷ്ടം! ഏന്റെ അച്ഛൻ എത്ര വകതിരിവില്ലാത്തവനാണ്. ഈ പണമെല്ലാം ചെയ്തുകൊണ്ട് എന്തിന് ഈ ഉദ്യാനം നിർമ്മിച്ചു? ഇതിന്റെ നിർമ്മാണത്തിനു ചെയ്തുകൊടുത്ത പണം പോകട്ടെ. ഇപ്പോഴും അതിനെ പരിപാലിച്ചുകൊണ്ടുപോകാൻ മാസംതോറും നാലുപേരെങ്കിലും വേണ്ടിവരുന്നു. ഇതിലെ പുകൾ ഭക്ഷണത്തിനു കൊള്ളാമോ? മുപ്പപ്പവും രോസാപ്പവും പല്ലവരും ഭക്ഷിക്കുമോ? അവകൾ മടിശ്ശികയിലിട്ടു എണ്ണി തിട്ടപ്പെടുത്താവുന്നതാണോ? ഞാൻ വെറുതെ ഈ തോട്ടക്കാൽപ്പോലും പണം കൊടുക്കുന്നു. അവരിൽ ചിലർ മുടിനർ

ച്ചു പൂഡാറായിട്ടുണ്ട്. എങ്കിലും മുൻപിലത്തെ പോലെതന്നെ ഇപ്പോഴും അവർക്ക് രൂപികൊടുക്കണം. ഞാൻ അവരെല്ലാം പിരിച്ചുവിടും. ഉദ്യാനം വേണ്ടെന്നു ഉള്ളല്ലോ. തന്നെയുമല്ല ഭക്ഷണം പാകം ചെയ്യുന്നതിന് അടുക്കളയിൽ വേലക്കാരെ പെട്ടേയ്ക്കണ്ട യാതൊരു ആപശ്ചര്യവും ഇല്ല. ഞാൻ തനിയെ ഭക്ഷണം പാകം ചെയ്തുകൊള്ളാം. ആ ഇനത്തിലും ഒരു നല്ല സംഖ്യ മാസംതോറും മിച്ചിക്കുവാൻ സാധിച്ചേക്കും.”

റയിക്കോ ഇപ്രകാരം വിചാരിച്ചു സന്ധ്യാസമയത്തെ കാറ്റോട് നടക്കുകയായിരുന്നു. ഒരാണ്ടുകൊണ്ട് ഈ ഇനങ്ങളിൽ തനിക്ക് എന്തുമാനം സംഖ്യ മിച്ചിക്കുവാൻ സാധിക്കും എന്നുള്ളതായിരുന്നു അവന്റെ ചിന്താവിഷയം. ഒടുവിൽ സന്ധ്യ അധികരിച്ചു. പെട്ടെന്ന് അയാൾക്ക് ഒരു വിറയലുണ്ടായി. അയാൾ വിട്ടിറങ്ങിയിട്ട് കയറി തന്റെ കിടക്കയിൽ കിടന്നു. നേരം വെളുത്ത് എഴുന്നേറ്റപ്പോൾ, ദേഹം എല്ലാം വേദനയും, ഒരു പലിയ പനിയും റയിക്കോയ്ക്ക് പിടിപെട്ടിരുന്നതായി കണ്ടു. അയാളുടെ പരിചാരകർ വിശ്വസ്യതയോടുകൂടി അയാൾക്ക് ശുശ്രൂഷ്ചെയ്തു. അവരെ പിരിച്ചയക്കണമെന്നുള്ള റയിക്കോയുടെ ആഗ്രഹം പെട്ടെന്നു നടത്താൻ സാധിക്കാതെ വന്നു. ഏതായാലും തന്റെ രോഗം ശാന്തമാകട്ടെ എന്നാണ് അയാൾ വിചാരിച്ചത്.

എന്നാൽ രോഗിയായി കിടന്നപ്പോൾ റയിക്കോ ഒരു വിദ്വചെയ്തു. തനിക്കുണ്ടായിരുന്ന സ്വപ്നനാണയങ്ങളെല്ലാം ചരുകളിൽ കോത്ത് ഒരു ബൽറായി അയാൾ അരയിൽ അണിഞ്ഞുകൊണ്ടാണു കിടന്നതു. ഒരു സാധാരണരോഗിക്ക് അത്ര സുഖകരമായ അവസ്ഥ അല്ലെങ്കിലും റയിക്കോയ്ക്ക് അത് അതീവചാരിതാത്മ്യം പ്രദാനം ചെയ്തു. തന്റെ സ്വപ്നനാണയങ്ങൾ ഒന്നും യാതൊരുത്തരും മോഷ്ടിച്ചുകൊണ്ടുപോകയില്ലെന്ന് അയാൾ ധൈര്യപ്പെട്ടു.

റയിക്കോയ്ക്കു രോഗം ആയി മൂന്നാമത്തെ ദിവസം സന്ധ്യയ്ക്ക് അപരിചിതനായ ഒരു മനുഷ്യൻ രോഗശയ്യയെ സമീപിച്ചു. മുറിയിൽ മങ്ങിക്കത്തിക്കൊണ്ടിരുന്ന വിളക്കിന്റെ പ്രകാശത്തിൽ അയാൾ പൂഡനായ ഒരു പുരോഹിതനാണെന്നും, അയാളുടെ കുണ്ഠകൾ അതിവതികുറവ്

ങ്ങുതന്നെ മനസ്സിലാക്കുമായിരുന്നു. അയാൾ തന്റെ വടി ഉന്നി രോഗിയെ സൂക്ഷിച്ചു നോക്കിക്കൊണ്ട് ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു, “നീ മരണത്തോടു അടുക്കാരായിരിക്കുന്ന ഈ സമയത്തെങ്കിലും സാധുക്കളോടു കരുണയായി പത്നിക്കുക. നീന്റെ മരണം അടുത്തുവെന്നു നിനക്കു തന്നെ തോന്നുന്നില്ലേ?” റയിക്കോ ഇതു കേട്ടപ്പോൾ കോപകുലിതനായി പറഞ്ഞു, “എന്റെ മുൻപിൽനിന്നു പോക. എന്നെ ഗുണഭോക്താക്കൾ നീയാരു? ആവശ്യമില്ലാത്തതു പറഞ്ഞാൽ അനുഭവം വേറെയാണ്.” പുരോഹിതൻ മറുപടി പറഞ്ഞു, “ഞാൻ പൊയ്ക്കൊള്ളാം, പക്ഷേ നിങ്ങളുടെ രോഗം സെറുവുപ്പെടുന്നതിന് ഒറ്റ പ്രതിവിധിയേ ഉള്ളൂ എന്ന കാര്യം നിങ്ങൾ മറക്കരുത്. നിങ്ങൾ ഇതു ചെയ്യുന്നില്ലെങ്കിൽ നിങ്ങൾ മരിച്ചാലും നിങ്ങളുടെ ആത്മാവിനു ശാന്തി ഉണ്ടാകുന്നതല്ല. നിങ്ങൾ കണ്ണു തുറന്ന് നോക്കൂ. ഗ്രാമങ്ങളിലുള്ള ആളുകൾ പട്ടിണിക്കൊണ്ടു മരിക്കാറായിരിക്കുന്നു. അവർക്കൊക്കെയും രണ്ടു ആഹാരം കൊടുക്കുവാൻ നിങ്ങൾക്കു കഴിയുമെങ്കിലതു പലിയ സൂത്രംതന്നെ ആയിരിക്കും. യാതൊരുപയോഗവും ഇല്ലാതെ നിങ്ങളുടെ അരയിലണിഞ്ഞിരിക്കുന്ന ഈ സ്വർണ്ണനാണയങ്ങളെ കിട്ടിച്ചുകളക. നിങ്ങളുടെ വേലക്കാരിൽ പലർക്കും അതുകൊണ്ട് ആവശ്യമുണ്ട്. അവരുടെ ദരിദ്രരൂപങ്ങളിൽനിന്നും പട്ടിണിയെ അകറ്റി നിന്റു പാൻ അതുപയോഗപ്പെടും. ആ സ്വർണ്ണം നിങ്ങളുടെ അരയിൽനിന്നു കിട്ടി മാറുക. അപ്പോൾ നിങ്ങൾക്ക് പ്രയാസമോ പൈഷാമ്യമോ കൂടാതെ സുഖമായി ഉറങ്ങുവാൻ സാധിക്കും.” തന്റെ രൂപം നഷ്ടപ്പെടുന്ന കാര്യം റയിക്കോയ്ക്ക് ഓർമ്മപോലും കഴിയില്ലായിരുന്നു. അവൻ കോപംകൊണ്ട് വിറച്ചു. തന്റെ അരയിൽ ശ്രദ്ധമായി കെട്ടിയിരിക്കുന്ന ഈ നാണയപിപരം ഇയാൾക്ക് എങ്ങനെ അറിവായി എന്ന് റയിക്കോ അതുതപ്പെട്ടു. ഈയാളെ ഇപ്പോൾതന്നെ ഒടുക്കിക്കളയണം എന്ന വിചാരത്തിൽ റയിക്കോ തന്റെ തലയിണയുടെ കീഴിൽ ഒളിച്ചുവെച്ചിരുന്ന കറാരി എടുത്തു പുരോഹിതന്റെ നേക്കു ശക്തിയായി ഓടിച്ചു. എന്നാൽ പുരോഹിതൻ സാമന്ത്രിത്തോടു കൂടി ഒരുവശത്തേക്കൊഴിഞ്ഞുകൂടി. അതോടുകൂടി മുറിയിലുണ്ടായിരുന്ന വിളക്കും കെട്ടു. “നീയെന്റെ ഉപദേശം ശ്രദ്ധിക്കുന്നില്ല എങ്കിൽ മറുജീവൻ ഉപദേഹകാരിയായിത്തീരുവാൻ നീ ജീവിച്ചിരിക്കുകയില്ല.” ഈ

ശബ്ദം കേട്ടമാത്രയിൽ റയിക്കോ തല ഉയർത്തി പെട്ടിയിലോട്ടു നോക്കി. താൻ കണ്ട പുരോഹിതന്റെ കണികപോലും അവിടെ കാണാൻ കഴിയില്ല. അതിനു പകരം അനവധി കാലം കഴിഞ്ഞും ഒരു പട്ടണകിടാപിനോടൊപ്പം വെച്ചിട്ടുള്ളതും ആയ ഒരു മൃഗത്തിനെയാണ് മുൻപിൽ കണ്ടത്. അതു വായുവേഗത്തിൽ റയിക്കോയുടെ മുറിയിൽ പ്രവേശിച്ചു. അയാൾ അതിനെ തന്റെ കറാരികൊണ്ട് കയ്യാകയും ഉറക്കെ നിലവിളിക്കുകയും ചെയ്തു. ആളുകളോടൊന്നിച്ച് അപ്പോൾ ഏതോ ഒന്ന് മുറിയിൽനിന്നും ചാടി ഓടിപ്പോയതായി തോന്നി. എന്താണ് സംഭവിച്ചതെന്നു പറയുവാൻപോലും റയിക്കോയുടെ നാവു പൊങ്ങിയില്ല. എന്നാൽ പരിചാരകന്മാർ തറയിൽ രക്തംവീണുകിടക്കുന്നതു കണ്ടു. അവർ വടികളും, വിളക്കുകളും ആയുധങ്ങളും എടുത്ത് രക്തത്തുള്ളികൾ പിണകിടന്ന പന്മാവിനെ പിന്തുടർന്നു. അങ്ങനെ ചെന്നു അവർ പച്ച താഴ്വരയിലുള്ള ഒരു ഗുഹയിൽ എത്തി. അവിടെ അവർ കണ്ടതു ഭയങ്കരമായ കാലുകളോടുകൂടിയതും, പലിയ ചിലന്തിയുടെ ആകൃതിയുള്ളതുമായ ഒരു സതപത്തെയായിരുന്നു. ആളുകൾ ഇതു കണ്ടപ്പോൾ ഭയപരവശരായി നാലുവഴിക്കും ഓടി. ചിലർ ഭയംകൊണ്ടു വിറച്ച് അനങ്ങാതെ നിന്നുപോയി. ആ സതപ ഇങ്ങനെ കല്പിച്ചു, “നിങ്ങളുടെ യജമാനനോടു അരയിൽനിന്നും സ്വർണ്ണനാണയങ്ങളെ കിട്ടിക്കുവാൻ പറയൂ. അതു സാധിക്കുകയുള്ളതാണ്. അല്ലെങ്കിലവൻ മരിക്കും.” ഈ വാക്ക് അറിയിക്കുന്നതിനായി വേലക്കാരോടൊന്നിച്ച് കരഞ്ഞു നിലവിളിച്ചുകൊണ്ട് വെറും തറയിൽ കിടക്കുന്ന റയിക്കോയെയാണ് കണ്ടത്. അയാൾ ആക്കിടപ്പിൽ കിടന്നുകൊണ്ട് സത്യം ചെയ്തു പറഞ്ഞു, “ഞാൻ നിങ്ങളെയും പിരിച്ചുവിടുകയില്ല. എന്റെ മരണംവരെ നിങ്ങളെല്ലാവരും എന്റെ പരിചാരകരായി ഇവിടെ താമസിച്ചുകൊൾക. എന്റെ സ്വത്തിൽ പകുതി ദരിദ്രർക്കു ഭക്ഷണംകൊടുപ്പാനായി മാറ്റിവെച്ചിരിക്കുന്നു.” അതിൽപിന്നീട് റയിക്കോയുടെ പുത്രോടും മനോഹരപുഷ്പങ്ങളാൽ നിറഞ്ഞു. റയിക്കോയുടെ ഗുഹത്തിൽ അതിനുശേഷം വേലക്കാർക്ക് യാതൊരു കുറവും ഒരിക്കലും ഉണ്ടായിട്ടില്ല. ധനികനായ റയിക്കോയുടെ ഗുഹ എല്ലായ്പ്പോഴും ക്ഷിണിച്ചുവരുന്ന യാത്രക്കാർക്ക് ഒരു സങ്കേതമായി ഭവിച്ചു.

2. പകരത്തിനുപകരം

ഒരു ഗ്രാമത്തിൽ ഒരു കച്ചവടക്കാരനാണായിരുന്ന. അയാൾ പലേ കച്ചവടങ്ങളും ചെയ്ത് ധാരാളം പണം സമ്പാദിച്ചു. അതുകൊണ്ടാണെന്നും അയാൾക്കു തൃപ്തി തോന്നിയില്ല. ധനം വർദ്ധിക്കുന്നതോടുകൂടിത്തന്നെ ധനത്തിലുള്ള കൊതിയും വർദ്ധിച്ചുകൊണ്ടാണിരുന്നത്. പണത്തിനുവേണ്ടി ഏതു തരം പഞ്ചനയും പ്രവർത്തിപ്പാൻ അയാൾക്കു മടിയുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഒന്നിനും കൊള്ളാത്ത സാധനങ്ങൾ വളരെ മികച്ചവയാണെന്നു പറഞ്ഞു വില്പനകൾ അയാളുടെ പതിവാണ്.

ആ ഗ്രാമത്തിൽനിന്നും കുറച്ചുകലയായി ഒരു കാട്ടുപ്രദേശത്തു് തീരാനായി വിട്ടിരുന്ന തന്റെ പശുവിനെ വീട്ടിലേക്കു കൊണ്ടുപോരുന്നതിനായി ഒരു ദിവസം പകലേ അയാൾ പോയി. പശുവിനേയുംകൊണ്ടു് വീട്ടിലേക്കു മടങ്ങി. വഴിക്കുവെച്ചു് അയാൾ ഒരു പട്ടാളക്കാരനെ കണ്ടു മുട്ടി. ആ പട്ടാളക്കാരന്റെ കിഴയിൽ ധാരാളം നാണയങ്ങൾ ഇരിക്കുന്നത് ഈ കൊതിയൻ കണ്ടു. ഏതു വിധത്തിലും അവ കൈക്കലാക്കിയാൽ കൊള്ളാമെന്ന് അയാൾക്കു തോന്നുകയും ചെയ്തു.

“എന്താണ് ഇന്ന് ഈ വഴിയേ യാത്രയായത്? ഇവിടെ അടുത്ത പ്രദേശത്തെങ്ങാനും യുദ്ധം നടക്കുവാൻ പോകുന്നുണ്ടോ?” എന്ന് അയാൾ പട്ടാളക്കാരനോടു ചോദിച്ചു.

“ഇല്ല. ഒരു നല്ല പശുവിനെ കിട്ടിയാൽ കൊള്ളാമെന്നാണായിരുന്ന. ഗ്രാമപ്രദേശങ്ങളിൽനിന്ന് ഒരേണ്ണത്തെ വിലയ്ക്കുവാങ്ങാൻ തരപ്പെടുമോ എന്നു നോക്കുവാനാണ് ഞാൻ ഈ സ്ഥലത്തുവന്നത്. നല്ല പാൽ കിട്ടാൻ നിപുത്തിയില്ലാതെ വളരെ വിഷമിക്കുന്നുണ്ട്” എന്നായിരുന്നു മറുപടി.

ഇതു കേട്ടപ്പോൾ നമ്മുടെ കച്ചവടക്കാരൻ വളരെ സന്തോഷമായി. പട്ടാളക്കാരന്റെ കൈവശമുള്ള പണം കരസ്ഥമാക്കുന്നതിനു് ഇതുതന്നെ തരമെന്നു അയാൾ നിശ്ചയിച്ചു.

“നിങ്ങൾ നല്ല സമയത്താണല്ലോ വന്നു ചേർന്നത്. ഇതാ, ഇതൊരു ഒന്നാംതരം പശുവാണ്. ഞാൻ വളരെ കാഴ്ചമായി വളർത്തുന്നതുമാണ്. പക്ഷെ പണത്തിനു അല്പം തെരക്കുമുള്ളതുകൊണ്ടു് ഇതിനെ വിറ്റുകൊടുത്താലോ എന്നെ നിക്കുപോചനയുണ്ട്. ഏതായാലും നിങ്ങളെപ്പോലെയുള്ള ഒരു നല്ല ആളിനു് ഇതിനെ വി

ല്പവാൻ സാധിക്കുന്നതിൽ എനിക്ക് സന്തോഷമേയുള്ളൂ. ഇപ്പോഴത്തെ ആവശ്യം കൊണ്ടു് ഞാൻ വിലയിൽ നൂറുരൂപാ കുറച്ചുതരാം. നിങ്ങൾ ഇരുനൂറു രൂപാ മാത്രം തന്നാൽ മതി” എന്നായി കച്ചവടക്കാരൻ.

യഥാർത്ഥത്തിൽ ആ പശുവിനു് അൻപതു രൂപാപോലും വിലപിടിപ്പില്ല. പക്ഷെ ജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ സഞ്ചരിച്ചു് സാധനങ്ങളുടെ ശരിയായ വിലയെന്തെന്ന് അറിയുവാൻ സൗകര്യം ലഭിച്ചിട്ടില്ലാത്ത ആ പട്ടാളക്കാരൻ അതെങ്ങനെ അറിയുവാനാണ്? അയാൾ ചോദിച്ചു:- “ഒരു ദിവസം എത്ര പാൽ കിട്ടും?”

“നിങ്ങൾക്കു് ആവശ്യമുള്ളിടത്തോളവും കുറേകൂടുതലും” എന്ന് കച്ചവടക്കാരൻ ഒഴുക്കൻ മട്ടിൽ സമാധാനം പറഞ്ഞു.

അവസാനം ആ പശുവിനെ ഇരുനൂറു രൂപയ്ക്കു പട്ടാളക്കാരൻ വിലയ്ക്കുടുത്തു. കച്ചവടക്കാരൻ തുകയും എണ്ണി വാങ്ങി.

ഇടപാടെല്ലാം തീർന്നപ്പോൾ നേരം ഇരുട്ടി. “ഇന്നത്തെ രാത്രി ഇവിടെ വല്ലയിടത്തും കഴിച്ചുകൂട്ടി നാളെ രാവിലെ പോകുന്നതായിരിക്കും നല്ലതെന്നു തോന്നുന്നു. നേരവും വളരെ ഇരുട്ടിയിരിക്കുന്നല്ലോ” എന്ന് പട്ടാളക്കാരൻ പറഞ്ഞു. കച്ചവടക്കാരൻ അതിനോടനുരൂപിച്ചു. രണ്ടുപേരുംകൂടി അടുത്തൊരിടത്തുണ്ടായിരുന്ന ഭക്ഷണശാലയിൽ ചെന്നു. അവിടെ കടുക്കവരക്കുകയും മറ്റും ചെയ്യുന്നതിന്റെ മണമോറപ്പോൾ കച്ചവടക്കാരന്റെ പായിൽ പെട്ടും നിറഞ്ഞു. അയാളും അവിടെ അത്താഴം കഴിക്കാമെന്നും രാവിലെ വീട്ടിലേക്കു പോകാമെന്നും നിശ്ചയിച്ചു.

രണ്ടുപേരും ഭക്ഷണത്തിനിരുന്നു. അവർ ഭക്ഷണം കഴിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ, പുറമെ കെട്ടി നിൽക്കിയിരുന്ന പശുവിനെ ആ ഭക്ഷണശാലയുടെ ഉടമസ്ഥൻ കണ്ടു. ഈ കച്ചവടക്കാരന്റെ സമ്പ്രദായങ്ങളെല്ലാം ഏകദേശം നേരത്തെ മനസ്സിലാക്കിയിരുന്ന അയാൾ ഇതിലും എന്തെങ്കിലുമൊക്കെ കഴമ്പുണ്ടായിരിക്കുമെന്നു ഹിച്ചു. “എന്തു വിലയ്ക്കു വിറ്റു?” എന്ന് അയാൾ കച്ചവടക്കാരനോടു ചോദിച്ചു.

“ഓ! വളരെ നഷ്ടമാ. പോകട്ടെ എന്നുവെച്ചു ഇരുനൂറുരൂപയ്ക്കുകൊടുത്തു. ഈ പട്ടാളക്കാരൻ വളരെ നല്ല ഒരു മനുഷ്യനാണ്” എന്നായിരുന്നു കച്ചവടക്കാരന്റെ മറുപടി.

“കഷ്ടമേ! ഇതെന്തൊരന്യായം?” എന്നു ഭക്ഷണശാലയുടെ ഉടമസ്ഥൻ ചോദിച്ചു.

കച്ചവടക്കാരൻ വിഷമിച്ചു. “തന്നിക്കിത നേപിപ്പിച്ചിട്ടെന്തു വേണം? പശു എന്തെന്താണ്. എനിക്കിപ്പോഴുള്ള വിലയ്ക്ക് ഞാനതിനെ വില്ക്കും. ആരാണ് ചോദിക്കാൻ? താൻ കുറച്ചു ചോര കൂടെ കൊണ്ടു വരൂ” എന്നയാൾ വിഷയാ മാനി.

ഭക്ഷണശാലയുടെ ഉടമസ്ഥൻ പിന്നീടിതേ പറ്റി ഒന്നും മിണ്ടിയില്ല.

പിറ്റേന്നു രാവിലെ അവിടെനിന്നും പിരിയേണ്ട ഏതമായപ്പോൾ “തുക എന്തായി” എന്ന് കച്ചവടക്കാരൻ ചോദിച്ചു.

“ഒരു അത്താഴവും ഒരു രാത്രിയിലെ താമസവും ഇത്രേയുള്ളല്ലോ. ആകെ എഴുപത്തെട്ടു രൂപമാത്രം,” എന്ന് ഭക്ഷണശാലയുടെ ഉടമസ്ഥൻ പറഞ്ഞു.

എന്ത്? എന്ത്? എന്ന് അത്ഭുതപിപശനായി കച്ചവടക്കാരൻ ചോദിച്ചു.

“ഇതിലെന്താണിത്ര അതിശയിക്കാൻ? എന്റെ ചോറ്; എന്റെ ഇല; എന്റെ ഭക്ഷണശാലയിലെ സ്ഥലം. അതുപയോഗിച്ചതിന് ഞാൻ പറയുന്ന കണക്കാണ് ശരി. അല്ലെന്നു

പറയാനാകാണവകാശം? മറ്റെന്ത് അത്രയും പണം തന്ന് തന്റെ പാട്ടിനു പൊയ്ക്കൊള്ളൂ” എന്നായി ഭക്ഷണശാലയുടെ ഉടമസ്ഥൻ. “തന്റെ പശുവിന് താൻ നിശ്ചയിക്കുന്നതല്ലയോ വില?” എന്നുകൂടി അയാൾ തുടൻ പറഞ്ഞു.

കച്ചവടക്കാരൻ പലതും പറഞ്ഞുനോക്കി. അതുകൊണ്ട് ഫലമൊന്നുമുണ്ടായില്ല. പട്ടാളക്കാരന് കാഴ്ചമെല്ലാം മനസ്സിലായി. “യുദ്ധരംഗങ്ങളിൽ പ്രയോഗിക്കാറുള്ള കൈ പേലകൾ ഇവിടെയും ഒന്നു കാട്ടട്ടെയോ?” എന്ന് അയാൾ കച്ചവടക്കാരനോടു ചോദിച്ചു. ആകപ്പാടെ കാഴ്ച കഴിഞ്ഞിലായി. അപസാനം, നാലു മദ്ധ്യസ്ഥന്മാർ ന്യായമായി നിശ്ചയിച്ച വിലയ്ക്ക് കച്ചവടക്കാരൻ പശുവിനെ പട്ടാളക്കാരൻ വില്ക്കുകയും കൂടുതൽ വാങ്ങിയ പണം തിരികെക്കൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. ഒരു ഉഴണിൻ മൂന്നു മാത്രം വാങ്ങി ഭക്ഷണശാലയുടെ ഉടമസ്ഥനും തൃപ്തിപ്പെട്ടു.

എല്ലാവരും ആ ബുദ്ധിമാനെ വളരെ പുകഴ്ത്തി. അയാളോടുള്ള താല്പര്യംകൊണ്ട് അന്നത്തെ ഉച്ചയുണ്ണം അവിടെത്തന്നെ കഴിച്ചുകൊണ്ടാണ് പട്ടാളക്കാരൻ പിരിഞ്ഞത്.

പാൻസർ സേന

യുദ്ധസംബന്ധമായ വാർത്തകൾ അറിയുവാൻ പൊതുജനങ്ങൾ വളരെ കൗതുകം പ്രദർശിപ്പിച്ചുവരുന്ന കാലമാണല്ലോ ഇത്. യുദ്ധരംഗങ്ങളിൽനിന്നും ലഭിക്കുന്ന ദൈനംദിന വാർത്തകൾ ശരിയായി മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയണമെങ്കിൽ യുദ്ധസംബന്ധികളായ ചില ഘടകങ്ങളുടേയും ചില പ്രത്യേക സ്ഥലങ്ങളുടേയും സ്ഥിതിഗതികൾ നേരത്തെ മനസ്സിലാക്കിയിരിക്കേണ്ടതു് ആവശ്യമാകുന്നു. അവയിൽ ചിലതിനെപ്പറ്റി ഈ പംക്തികളിൽ സംക്ഷേപമായി പ്രതിപാദിക്കാമെന്നാണ് ഭേദപ്പെടുന്നത്.

ഇപ്പോഴത്തെ യുദ്ധത്തിന്റെ പ്രാരംഭഘട്ടത്തിൽ ജർമ്മനുകാൽ മിക്ക സ്ഥലങ്ങളിലും പെട്ടെന്ന് വിജയം കരസ്ഥമാക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞു. ക്ഷണികമായ ഈ വിജയത്തിനുടനീളമെന്തെന്ന് കുറെക്കാലം കഴിഞ്ഞതിനുശേഷമേ ലോകം മനസ്സിലാക്കുവാൻ സാധിച്ചുള്ളൂ. അതിനു ശേഷമാണ്

പാൻസർസേനയെ സംബന്ധിച്ചുള്ള വിവരങ്ങൾ എല്ലാവരും അറിഞ്ഞത്.

ഒരു വലിയ സൈന്യത്തിന് വഴികാട്ടിയെന്ന തുപോലെ പ്രവർത്തനം നടത്തുന്ന ഒരു പട്ടാള വിഭാഗമാണ് പാൻസർസേന. ശത്രുനിരയിൽ പെട്ടെന്നൊരു പിളർപ്പുണ്ടാക്കുകയും അവരെ പരിഭ്രമാധീനരാക്കുകയും ചെയ്യുവാൻവേണ്ടി ഉദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ഈ പട്ടാളവിഭാഗത്തിൽ ഭടന്മാരെക്കാൾ അധികമായി ആയുധീകൃതവാഹനങ്ങളാണ് അടങ്ങിയിരിക്കുക. ഒരു പാൻസർ ഡിവിഷനിൽ താഴെ വിവരിക്കുന്നവ അടങ്ങിയിരിക്കും.

വൻതരം ടാങ്ക്	43
ഇടത്തരം ടാങ്ക്	84
ചെറിയതരം ടാങ്ക്	252
പീരങ്കിവണ്ടി	95
ബോംബർവിമാനം	27

മോട്ടോർ സൈക്കിൾ 258
പട്ടാളപണ്ടി 230
ഉപകരണപണ്ടി 1000
ഭടസംഖ്യ 4

ഇങ്ങനെ വിവിധരൂപത്തിലും വലിപ്പത്തിലും ഉള്ള 2283 പണ്ടികളും 4084 ഭടന്മാരും അതിനനുസരണമായ ആയുധസാമഗ്രികളും അടങ്ങിയതാണ് ഒരു പാൻസർ ഡിവിഷൻ. പട്ടാളക്കാർ യാത്രചെയ്യുന്നതും പണ്ടികളിലാണ്. സകല പണ്ടികളും മോട്ടോർ വാഹനങ്ങളായിരിക്കും. വളരെ ശീശ്മഗതിയിലും അപ്രതീക്ഷിതമായും ഇത്തരമൊരു യാത്രിക സേനാവിഭാഗം ശത്രുനിരയിലേക്കു പാഞ്ഞുകയറുമ്പോൾ അവിടെ

പെട്ടെന്നു ചില കഴപ്പങ്ങൾ സംഭവിക്കുന്നതിൽ അതിശയത്തിനു വകയില്ലല്ലോ.

പാൻസർസേനയെ സംബന്ധിച്ചുള്ള വിശദവിവരങ്ങൾ അറിവായതോടുകൂടി അവയെ ഫലപ്രദമായ വിധത്തിൽ നിരോധിക്കുന്നതിനുവേണ്ട കരുതലുകൾ എതിർഭാഗക്കാരും ചെയ്തു തുടങ്ങി. തന്മൂലം പണ്ടത്തെപ്പോലെയുള്ള വിജയങ്ങളൊന്നും പാൻസർസേനകൾക്ക് ഇപ്പോൾ ലഭ്യമാകുന്നില്ല. എങ്കിലും ആത്മഹത്യാപരമായ വിധത്തിൽ, രണ്ടാ കപ്പിച്ച്, മുന്നോട്ടിറച്ചു കയറുന്ന ഒരു ഭീകര സംഘമാണ് പാൻസർസേനാവിഭാഗമെന്നുള്ളത് സമ്മതിക്കാതെ കഴികയില്ല.

പട്ടാളപ്പട്ടികൾ

കുട്ടികളേ, നിങ്ങൾ പട്ടാളപ്പട്ടികളെപ്പറ്റി കേട്ടിട്ടുണ്ടോ? സാധാരണയായി നാം പട്ടികളെ പിടുകാവലിനായി ഉപയോഗിക്കുന്നു. പട്ടികളുടെ കടിയേയും, അവയുടെ കുര കേടു പിടുകാർ ഉണരുമെന്നുള്ളതിനേയും കള്ളന്മാർ ഭയപ്പെടുന്നു. നായാട്ടിനായും, ആടു മേയിക്കുന്നതിൽ സഹായത്തിനായും, ദുഷ്ടജന്തുക്കളുടെ ഉപദ്രവം ഉണ്ടാകാതിരിപ്പാനായും ശപാക്കളെ കൊള്ളാം.

ഹിമവഷ്ടമുള്ള സ്ഥലങ്ങളിൽ മഞ്ഞിൽ അകപ്പെട്ടു കിടക്കുന്ന യാത്രക്കാരെ സഹായിക്കുന്നതിനു പ്രത്യേക പരിശീലിപ്പിക്കപ്പെട്ട പട്ടികൾ ഉണ്ട്. മഞ്ഞുകട്ട വളരെ കഠിനമായി ഉള്ള രാജ്യങ്ങളിൽ പട്ടികളെ പണ്ടിയും ഭാരവും പഹിപ്പാനായി ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നുമുണ്ട്.

പട്ടിയുടെ വാലാടും മാറു സ്നേഹഭക്തിപ്രകടനങ്ങളും ആരാണ് ആദരിക്കാത്തത്? കൂട്ടിപ്പാത്തവർ, പട്ടി ഒരു ഉത്തമ കൂട്ടുകാരനാണ്.

സർക്കസ് പട്ടികളുടെ വിദ്യ നിങ്ങൾ കണ്ടിരിക്കുമല്ലോ.

പട്ടാളപ്പട്ടികൾ മൂന്നു തരങ്ങളാണ്. ദൂത' പഹിക്കുന്ന പട്ടികളെ പട്ടാളക്കാർ യുദ്ധത്തിനു മുന്നണിയിലേക്കു പോകുമ്പോൾ കൂടെ കൊണ്ടു പോകുന്നു. അവയുടെ കഴുത്തിലോ ദേഹത്തിലോ എഴുത്തുകൾ വച്ചുകെട്ടി പുകിച്ചുള്ള കേന്ദ്രങ്ങളിലേക്കു അയക്കുന്നു. ആപത്തുകളെ അവഗണിച്ചു മറച്ചു പോകാൻ നില്ക്കുമ്പോൾ

സ്ഥാനങ്ങളിൽകൂടെ പോയി, സഹായം അഭ്യർത്ഥിക്കുകയോ ശത്രുസ്ഥാനം അറിയിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നു.

മുന്നോട്ടിപ്പട്ടാളക്കാർ ശത്രുക്കളുടെ സങ്കേതങ്ങളെപ്പറ്റി അറിവാൻ അനേകം നടത്താൻ പുറപ്പെടുമ്പോൾ പട്ടികളേയും കൂടെകൊണ്ടുപോകുന്നു. രാത്രികാലങ്ങളിൽ ശത്രുക്കളുടെ സ്ഥാനം പട്ടി എഴുപ്പത്തിൽ മനസ്സിലാക്കി, ശത്രുസ്ഥാനത്തേക്കു നോക്കി നിശ്ചലനായി നില്ക്കുന്നു.

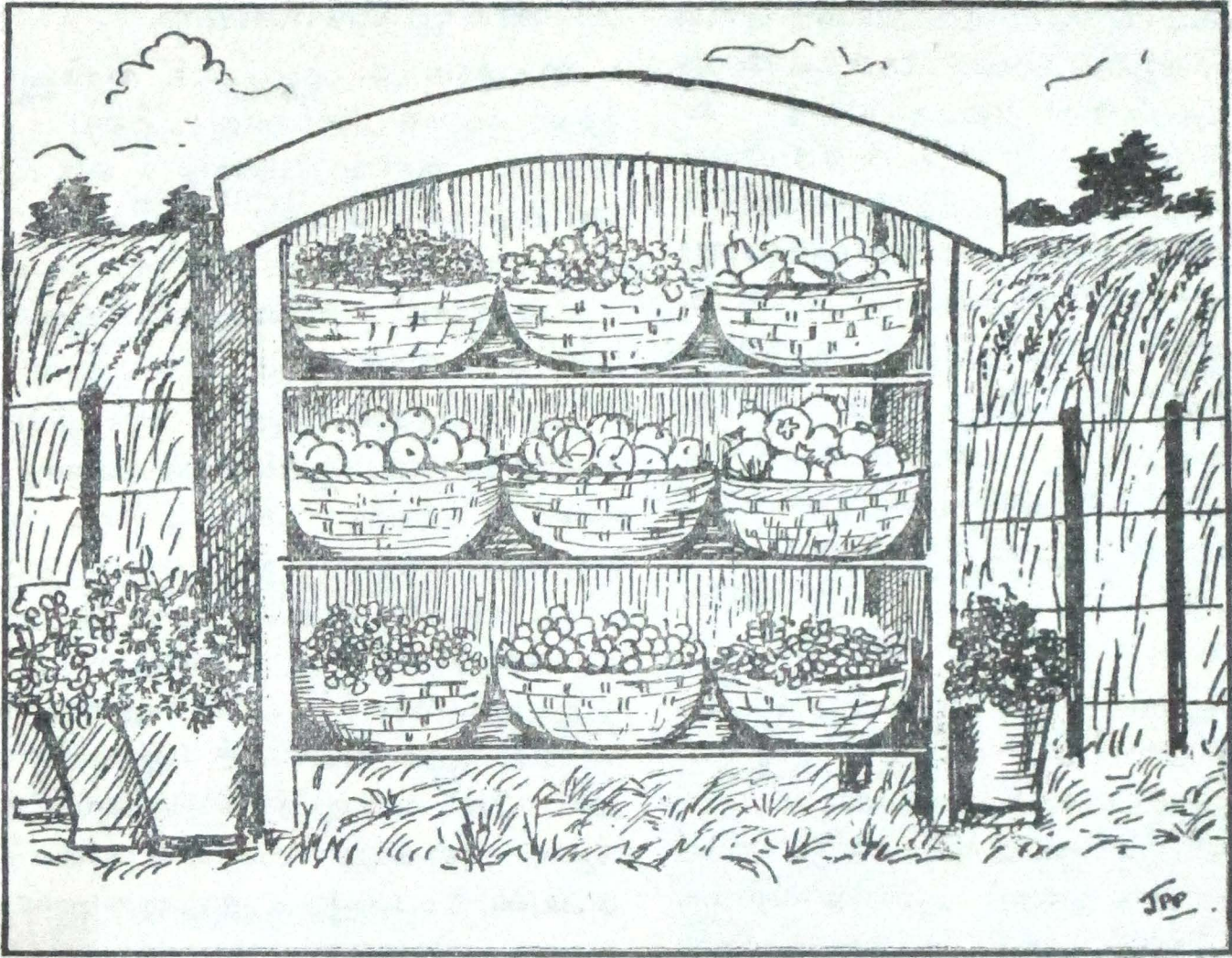
മുറിവേറു കിടക്കുന്നവരെ കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിനും, അവർക്ക് സഹായം നൽകുന്നതിനും നമ്മുടെ നായികൾ സമർത്ഥന്മാരാണ്. ക്ഷീണിച്ച ഉറങ്ങി അർദ്ധബാധരായി കിടക്കുന്നവരെ ഉണർത്തി പട്ടിയുടെ ശരീരത്തിൽ, സഞ്ചിക്കുകയോ അടക്കം ചെയ്യിരിക്കുന്ന മരുന്നും ഭക്ഷണവും അവർ പ്രദാനം ചെയ്യുന്നു.

കാലൽ നില്ക്കുന്നതിനും പട്ടികളെ ധാരാളമായി ഉപയോഗിക്കുന്നു.

അൽസേഷ്യൻ, അയിർഡെയിൽ എന്നീ ഇനങ്ങൾ പട്ടികളെയാണ് യുദ്ധത്തിൽ ധാരാളമായി ഉപയോഗിക്കുന്നത്. അവയെ പരിശീലിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള കേന്ദ്രങ്ങളുമുണ്ട്. ഇപ്പോഴും ഇംഗ്ലണ്ടിൽ ധാരാളം പട്ടികളെ യുദ്ധാവശ്യങ്ങൾക്കായി റിക്രൂട്ട് ചെയ്യുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

M. P. A.

ഇതു സാധിക്കുമോ ?

അമ്മേരിക്കയിലെ ഉൾനാടുകളിൽ, കൃഷി
ക്കാർ തന്നെ പാകുന്ന ചിലയിടങ്ങളിൽ കൊ
യത്തുകാലത്തു വലിയ ജോലിത്തിരക്കാണ്. പ
ഴം വില്പന ആളെ കിട്ടുകയില്ല. അപ്പോൾ കൃ
ഷിക്കാർ ചെയ്യുന്നത് ഇങ്ങനെയാണ്. പഴി
യരികിൽ ഒരു സ്ഥലം തയ്യാറാക്കി പഴങ്ങൾ അ
വിടെ അടുക്കിവയ്ക്കും. പഴങ്ങൾ വില്പനാനേ
നും അപയുടെ വില അവിടെ വച്ചിട്ട് ആരും
പഴം എടുത്തുകൊണ്ടു പോകാമെന്നും ഒരു നോ
ട്ടീസ്സുകൂടെ എഴുതിവെച്ചേക്കും. പഴങ്ങളുടെ വി

ലവിവരവും അതിൽ കുറിച്ചിരിക്കും. പഴിപോ
ക്കു പഴങ്ങൾ ആവശ്യമുണ്ടായാൽ വില അവി
ടെ വെച്ചിട്ടു പഴം എടുത്തുകൊണ്ടു പോയ്ക്കൊ
ള്ളും. വൈകുന്നേരം ഉടമസ്ഥർ വന്നു പണവും
ശേഖിച്ച പഴവും കൊണ്ടുപോയ്ക്കൊള്ളാം.

നമ്മുടെ രാജ്യത്തു ഇതു സാധിക്കുമോ ? ഇ
ങ്ങനെ പഴങ്ങൾ വെച്ചുവെക്കൽ വൈകുന്നതിനു
മുമ്പുതന്നെ പഴവും പണവും കാണാതെ ആ
യേക്കും

ബാലപംക്തി

(ഈ പങ്ക്തിയിൽ കുട്ടികൾതന്നെ എഴുതുന്ന ലേഖനങ്ങൾ ചേർക്കുന്നതാണ്.—പത്രാധിപർ.)

തിരുവോണദിവസത്തിലെ ഒരു അനുഭവം

തിരുവോണദിവസം ഉച്ച സമീപിക്കാറായിര
ന്നു. ദിവാകരൻ തന്റെ കിരണങ്ങളെക്കൊ
ണ്ടു ഭൂദേവിയെ ചുറ്റുപഴുപ്പിക്കുന്നു. ജനങ്ങളുടെ
ആനന്ദപ്രസാദംകൊണ്ടു തന്നെ തൃപോകവും

ശോഭിതമാകുന്നു. എല്ലാവരും സന്തോഷാഗ്ന
ിയിൽ ആനന്ദിക്കുന്നു.

ശരത്കാലവും സമീപിച്ചിരിക്കുന്നു. പക്ഷി
വർഗ്ഗങ്ങൾ എല്ലാംതന്നെ വിദേശങ്ങളിൽനിന്നു

ഉത്സുകരായി സ്വദേശത്തേക്കു മടങ്ങി എത്തിയിരുന്നു. ജീവസ്വപരങ്ങളിൽ കാര്യഗണങ്ങളുടെ കണ്ണുഭേദകമായ നിന്നാദമായിരുന്നു മുനിട്ടു നിന്നത്. കുട്ടികളുടെ ഹർഷാനന്ദകരമായ കൂക്കുവിളികൾ എവിടെയും കേൾപ്പാനുണ്ടു്. കിടക്കയ്ക്കെ അമറി വിളിച്ചുകൊണ്ടും, തിരുവോണം പ്രമാണിച്ചുള്ള പൊട്ടു ഫാലപ്രദേശത്തു വഹിച്ചുകൊണ്ടും, ഗോക്കൾ ഒരു ധനികകുടുംബത്തിന്റെ പുറയിടത്തിൽ യഥേഷ്ടം വിഹരിക്കുന്നു.

സ്രീജനങ്ങൾ വേലക്കാരികളെ ശാസിച്ചു ഓരോ കാഴ്ചക്കും നിരന്ദമിച്ചും അങ്ങോട്ടും ഇങ്ങോട്ടും ഒട്ടുന്ന ഇടയിൽ അതിഥികളെ സ്വീകരിക്കുക, കുട്ടികളെ നോക്കുക എന്നീ ജോലികൾ കൂടി അവരുടെമേൽ ചുമത്തിയിരിക്കുന്നു. തിരുവോണസദ്യയുടെ വിഭവസമൃദ്ധി ഓരോ കുട്ടികളുടെ കളിയിൽ ഉൾജ്ജ്വിതം വഹിക്കുന്നു.

ഏകദേശം പതിനൊന്നു മണിയോടുകൂടി വേലക്കാരുടെ സാഹസം ഒട്ടു നിലച്ചു. സ്രീജനങ്ങൾ, കുട്ടികൾ, വേലക്കാർ മുതലായവരുടെ തലയിൽ എണ്ണ വെച്ചു സുഖമായി കളിച്ചു തങ്ങളുടെ ഭവനത്തിലേക്കു മടങ്ങി എത്തിയിരിക്കുന്നു. മേല്പാഞ്ഞ സകലരും ചതുർവിഭവങ്ങളോടുകൂടിയ ഉറുണു കഴിച്ചു. കുട്ടികൾ തമ്മിൽ ഓരോന്നു പറഞ്ഞും, ചിരിച്ചും, രസിച്ച്, പിന്നെയും കളികളിൽ ഏപ്പെടാൻ തിടുക്കപ്പെട്ടും, തങ്ങൾക്കു നല്കിയ ഭോജ്യങ്ങളിൽ അവരവർ കൂടുതൽ ഇഷ്ടമുള്ളതായ പദാർത്ഥങ്ങളെ കൈക്കളിൽ ആക്കിയും കൊണ്ടു പുറത്തു ചാടി.

സ്രീജനങ്ങൾ ഓരോ മുറികളിലും വേലക്കാർ ഓരോ മുക്കിലും മൂലയിലും ഒതുങ്ങി. പുരുഷന്മാർ മാതൃപ്രവേശനമുള്ള തിണ്ണകളിൽ കവളപ്പാറ പുല്ലായിൽ കിടന്നു സ്വപ്നലോകത്തിൽ വിഹരിക്കുകയായി.

ആദിത്യന്റെ ചൂടു ഒട്ടും കുറഞ്ഞിട്ടില്ല. കൂലി വേലക്കാർപോലും ചൂടുപഴുത്തു കിടക്കുന്ന മെയിൻറോഡിലെ രൂപി തങ്ങളുടെ പാദങ്ങളെ അറിയിക്കാതെ മാവിൻതണലുകളേയും, മറുതണലുകളേയും അഭയംപ്രാപിച്ചിരുന്നു. അ

പ്പോൾ അതാ ഒരു തള്ള തന്റെ കൊച്ചുക്കുഞ്ഞിനെ താങ്ങി-എടുത്തുംകൊണ്ടു പടിപ്പുരവായുക്കൽ കൂടി അകത്തു പ്രവേശിക്കുന്നു.

ഇവളുടെ മുടി എണ്ണയുടെ തണുപ്പു ഏറെനാളായി അനുഭവിക്കാത്തതുപോലെ പാറിപ്പറന്നു കിടന്നു. തന്റെ കുഞ്ഞിനെ ഒരു പൂമാലപോലെ കഴുത്തോടു ചേർത്തു പിടിച്ചുകൊണ്ടു ആ മനോഹരമായ കെട്ടിടത്തിന്റെ വടക്കുഭാഗത്തു ചെന്നു നിന്നു. കുട്ടികൾ ഇവളെക്കണ്ടു കൂക്കുവിളിക്കുവാൻ തുടങ്ങി.

ആ ചൊടിയ വയറു കണ്ടു പുസന്നാക്രാന്തകളായതുപോലെ പൂക്കുങ്ങൾ തങ്ങളുടെ നൃത്തങ്ങളെ വെടിഞ്ഞു. കീറിപ്പറിഞ്ഞ വസ്ത്രം, വസ്ത്രധാരണത്തിന്റെ ഉദ്ദേശം നിറവേറുന്നില്ലെങ്കിലും അവർ അതിനെ ശരിക്കു ഉടുത്തിരുന്നു. ആ മതിൽക്കെട്ടിനുള്ളിൽ അപ്പോൾ “അമ്മാ! വല്ലതും തരണമേ!” എന്ന ആർത്തനാദംകൊണ്ടു അവിടം പ്രതിധ്വനിച്ചു! ഉത്തരം കിട്ടുന്നില്ല. ഈ വിളി രണ്ടുമൂന്നു പ്രാവശ്യം ആവർത്തിച്ചപ്പോൾ അകത്തുനിന്നു ഒരു തരുണിമാണിക്യം വേലക്കാർ പടിപ്പുര പൂട്ടാഞ്ഞതിനാലും പട്ടിയെ തുറന്നു വിടാഞ്ഞതിനാലും അവരെ ശകാരിച്ചു തുടങ്ങി.

ആ സാധു ഭിക്ഷുകി ഒന്നുകൂടി താണപേക്ഷിച്ചതിനു ഒരു വേലക്കാരന്റെ ചൂരൽ ഓങ്ങലായിരുന്നു മറുപടി. സ്രീജനങ്ങൾ പിന്നെയും നിദ്രയിൽ ലയിച്ചു. ആരും അവളുടെ ദുഃഖത്തിൽ പങ്കുകൊള്ളാനില്ല.

ആ പിഞ്ചുക്കുഞ്ഞും തള്ളയും നിഷ്കരുണം പുറത്താക്കപ്പെട്ടു വാതിൽ അടയ്ക്കപ്പെട്ടപ്പോൾ ആ കൃത്യത്തിന്റെ കഠിനം ഓരോ മനം ചൂടുപൊട്ടി ആ ഗേഹവാതിലിന്റെ ചൂഴ്ന്നുററി മാത്രം വാവിട്ടു കരഞ്ഞുപോയി.

K. P. Elizabeth,
Form V,
S. C. Seminary.

കവിതാപങ്ക്തി

ഇന്നത്തെ ക്ലേശങ്ങളും പരിഹാരവും

ഒരു അഭിനയഗാനം

(ആർ. മാധവപ്പെട്ട, തുറവൂർ)

ഗാഥാരിതി

ഒന്നാമൻ :—

എന്താണിങ്ങേപ്പട്ട സത്യമോ ചൊല്ലാവിൻ
പെന്തെന്നിരുന്നിതു മാനസംമേ.
നെല്ലില്ലരിയില്ല ധാന്യങ്ങളുമെങ്ങു-
മില്ലപോൽ കപ്പയുമെന്നു കേൾപ്പൂ.

രണ്ടാമൻ :—

നാട്ടിലെക്കപ്പയും നെല്ലും ധാന്യങ്ങളും
പെട്ടെന്നു ചാടിപ്പറന്നുപോയോ?

മൂന്നാമൻ :—

ജീവനില്ലാത്തവ ചാടിപ്പറക്കുകി-
ല്ലാവശ്യമുള്ളവർ ശേഖരിക്കും.

ഒന്നാമൻ :—

കപ്പ പരിച്ചവർ നോക്കിത്തീർത്തത്രെ
കപ്പലിലേറിക്കടത്തിയത്രെ !!
നെല്ലരിയൊക്കെയും ലാഭമില്ലിക്കുപോർ
കല്ലറയ്ക്കുള്ളിലൊതുക്കിയത്രെ !!

രണ്ടാമൻ :—

നാട്ടു നശിക്കുമ്പോൾ ലാഭമെടുപ്പോരെ
കാടുകയറേണമില്ല തക്കം.

മൂന്നാമൻ :—

എന്തിനായ് നാമിന്നവരെപ്പഴിക്കേണം
ചിന്തിക്കൂ നാം തന്നെയല്ലേ ഭോഷർ ?
പത്താഴം പെറുപ്പുമെന്നും നാമിങ്ങുമെ-
ന്നോത്തല്ലോ കാലം കഴിഞ്ഞു നാം.
തുമ്പയെടുപ്പതും ചോറിൽ നടപ്പതും
കമ്പമെന്നോതിയ നമ്മളിപ്പോൾ
ചോറിൽക്കിടന്നു പയറി ജയിച്ചോരെ-
ക്കുറപ്പെടുത്തുവാൻ ന്യായമില്ല.

ഒന്നാമൻ :—

പട്ടിണിയായിത്തുലയുമ്പോഴാണാം
കെട്ടിയൊരുക്കുമോ ന്യായഭാഷണം ?
സന്താപം തീരുവാ നാഹാരം കിട്ടുവാ-
നെന്നാണു വേണ്ടതെന്നാലോചിച്ചിൻ !

രണ്ടാമൻ :—

പാപങ്ങൾക്കുശ്രായമായ സങ്കാരിൽ നി-
ന്നിവിപത്തെല്ലാമകറ്റിടേണം
ഒന്നായിച്ചേർന്നു നാം സങ്കടം ബോധിപ്പി-
ച്ചിന്നത്തെ ക്ലേശങ്ങൾ തീർത്തിടേണം.

മൂന്നാമൻ :—

ഒന്നിച്ചെല്ലാവരും കേഴുകമാത്രമാ-
ണെന്നായാലെന്തോന്നു ചെയ്യും സങ്കാർ ?
വേണ്ടപോൽ യത്നങ്ങൾ ചെയ്യേണം നാം
പിന്നെ

വേണ്ടതവരോടുകൂടിയതുകേണം.

ഒത്തൊരുമിച്ചു നാം യത്നിക്കിലായതാ-
ണത്തമമത്തലൊഴിച്ചുകൊൾവാൻ
പാഴായ് കിടക്കുന്ന വസ്തുക്കളൊക്കെയും
പാഴായ് പോക്കിയൊരുക്കുക നാം.
മണ്ണുമായ് മല്ലിട്ടു മേടിനീദേവിയെ
വെണ്ണാക്കിത്തീർക്കുവാൻ യത്നിച്ചിടാം.
ആലസ്യം വിട്ടു പ്രയത്നിച്ചു സസ്യങ്ങൾ
നാലു ദിക്കികലുമുണ്ടാക്കിടാം.

തെല്ലെങ്കിലും സ്ഥലമുള്ളവരായതിൽ
നല്ലതരം കൃഷി ചെയ്യിടേണം.

അന്യോന്യം സ്നേഹിച്ചും ആർത്തരെ രക്ഷിച്ചും
മാന്യരായ് ജീവിക്കാൻ യത്നിക്കേണം.

രണ്ടാമൻ :—

അകൃമം ചെയ്തോർ തൻ നട്ടെല്ലൊടിപ്പാനും
വികൃമമുള്ളൊരെട്ടണ്ഡിപ്പാനും
സുകൃമമായ് വേണ്ടതെല്ലാം നടത്താനും
സങ്കാരം വേണ്ടതു ചെയ്യിടേണം.

ഒന്നാമൻ :—

നമ്മാൽ കഴിവതു ചെയ്യിടാം നമ്മൾക്കും
ഇമ്മഹാമാരിയെടുരെ നിന്താം
നാട്ടിനും നാട്ടാർക്കും നാടു ഭരിച്ചീടും
രാട്ടിനും നമ്മുക്കായ് പ്രാർത്ഥിച്ചിടാം.

മൂന്നാമൻ :—

ലോകരെല്ലാം സുഖം നേടട്ടേ ! ഭൂഷാരാം
ഭീകരവർഗ്ഗം തുലഞ്ഞിടട്ടേ !!
ആർത്തജനങ്ങളെ രക്ഷിക്കും ശ്രീപത്മി-
പാത്മിപൻ നിന്നാൾ ജയിച്ചിടട്ടേ !!!

മത്സരപ്പരീക്ഷ

നമ്മുടെ മത്സരപ്പരീക്ഷയുടെ കാഴ്ചയിൽ എ നിയ്ക്ക കഴിഞ്ഞു കൂടിയും അബദ്ധംപറ്റി. ഉപസ്യാസം എഴുതി അയയ്ക്കാൻ നിശ്ചയിച്ചിരുന്ന തീയതി കഴിഞ്ഞിട്ടാണ് ആ ലക്കം നിങ്ങൾക്കു കിട്ടിയത്. അതു അച്ചടിച്ചിറങ്ങാൻ ഞാൻ വിചാരിച്ചതിൽ കൂടുതൽ സമയം വേണ്ടിവന്നു. അതുകൊണ്ടാണ് അങ്ങനെ പറ്റിയത്.

ഈ ലക്കം ഡിസംബർ 25ാം തീയതിയ്ക്കു മുമ്പു നിങ്ങൾക്കു കിട്ടുമെന്നു പ്രതീക്ഷിക്കുന്നു. ജനുവരി 15ാം തീയതിയ്ക്കു മുമ്പു ഉപസ്യാസം എഴുതി അയയ്ക്കുക. വിഷയം മുമ്പു നിദ്ദേശിച്ചിരുന്നതു തന്നെ. “നമ്മുടെ പള്ളിക്കൂടത്തിൽ വരുത്തേണ്ട പരിഷ്കാരങ്ങൾ.” പള്ളിക്കൂടങ്ങളിൽ എന്തെല്ലാം പരിഷ്കാരങ്ങൾ വരുത്തണമെന്നു പഠി

ക്കുന്ന കുട്ടികൾക്കു തോന്നുന്നുണ്ടെന്നു അറിയണമെന്നുള്ളതാണ് ഈ വിഷയനിർദ്ദേശംകൊണ്ടുദ്ദേശിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഉപസ്യാസം രണ്ടുപുറത്തിൽ കവിയരുത്. ഉപസ്യാസത്തിന്റെ ഒടുവിൽ പേരു, വയസ്സു, പഠിക്കുന്ന ക്ലാസു, പള്ളിക്കൂടം ഇവ പ്രകടമായി കാണിച്ചിരിക്കണം.

പരീക്ഷയിൽ ചേരുന്നവരെ രണ്ടു കൂട്ടമായി തിരിക്കുന്നതാണ്. മൂന്നാം ഘാത്തിനും ഏഴാം ക്ലാസിനും താഴെയുള്ളവർ ഒരു കൂട്ടം; അതിനു മേൽ സ്കൂൾഘനൽ ക്ലാസുവരെയോ ഒമ്പതാം ക്ലാസുവരെയോ ഉള്ള ക്ലാസുകളിൽ പഠിക്കുന്നവർ മറ്റൊരു കൂട്ടം.

ഓരോ കൂട്ടത്തിലും ഓരോ സമ്മാനം കൊടുക്കുന്നതായിരിക്കും.

കൊച്ചുക്കുഞ്ഞിനു വായിക്കാൻ കുപ്പക്കിയും കാക്കയും

കുപ്പക്കിയും കാക്കയും കുളിക്കാൻ പോയി രണ്ടുപേരും വിഴുപ്പിച്ചു നന്നയ്ക്കുവാൻ ഉണ്ടായിരുന്നു. കുപ്പക്കിയുടേതു വെള്ളമുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ അതു വേഗം ആ ജോലി നിവൃത്തിച്ചു കുളി കഴിഞ്ഞു പോയി. കാക്കയ്ക്കു നന്നയ്ക്കുവാൻ ഉണ്ടായിരുന്നതു കരിമ്പടം ആയതിനാൽ, അടിച്ചിട്ടും അടിച്ചിട്ടും വെളുക്കാതെ ആ ജോലി തന്നെ കുറേനേരം നിവൃത്തിച്ചുപോന്നു. കുപ്പക്കി കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഒരു മഴ വന്നു. കാക്ക കുളി കഴിഞ്ഞു കൂട്ടിൽ ചെന്നപ്പോൾ അവിടെ എല്ലാം വെള്ളം ആയിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു കാക്ക കുപ്പക്കിയുടെ പിട്ടിൽ ചെന്നു, “കുപ്പക്കി! കുപ്പക്കി! കതകു തുറ” എന്നു പറഞ്ഞു കതകിനു മുട്ടി. എന്നിങ്ങു നേരമില്ല, ഞാൻ കുഞ്ഞിനെ കുളിപ്പിക്കുകയാണ് എന്നു കുപ്പക്കി മറുപടി പറഞ്ഞു. കാക്ക പോകാതെ ക്കു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ വീണ്ടും വിളിച്ചു. അപ്പോൾ കുപ്പക്കി, ഞാൻ കുഞ്ഞിനു ചോറു കൊടുക്കുകയാണെന്നു പറഞ്ഞു. കുപ്പക്കി കഴിഞ്ഞു വിളിച്ചപ്പോഴും, താൻ കുഞ്ഞിനെ ഉറക്കുകയാണെന്നു മറുപടി പറഞ്ഞു തല്ലാതെ കതകു തുറന്നില്ല. അടുത്ത തവണ ജോലി എല്ലാം തീർന്നതിനാൽ കുപ്പക്കി കാക്കയെ അകത്തു കയറ്റി. കാക്ക തന്നെക്കൂടി അവിടെ

താമസിപ്പിക്കണമെന്നു പറഞ്ഞു. കുപ്പക്കി അതു സമ്മതിച്ചു. അടുപ്പിന്റെ ചുവട്ടിൽ കിടന്നു കൊള്ളുവാൻ കുപ്പക്കി പറഞ്ഞപ്പോൾ തീ വീണു ചെറുതുപോകും എന്നു കാക്ക പറഞ്ഞു. കട്ടിലിന്റെ ചുവട്ടിൽ കിടന്നുകൊള്ളുവാൻ പറഞ്ഞപ്പോൾ കട്ടിൽ ഒടിഞ്ഞു വീണു ചെറുതുപോകും എന്നു പറഞ്ഞു കാക്ക അതു വിസമ്മതിച്ചു. ഒടുവിൽ കുപ്പക്കിയുടെ കുഞ്ഞുങ്ങളുടെ കൂടെ കിടന്നുകൊള്ളുവാൻ കാക്കയെ അനുവദിക്കേണ്ടതായി വന്നു. രാത്രിയിൽ, കറു, മൂ, ശബ്ദം കേട്ടിട്ടു കുപ്പക്കി കാക്ക! കാക്ക! എന്നു ഈ ശബ്ദം കേൾക്കുന്നത് എന്നു ചോദിച്ചു. അങ്ങനെയിതിന്നിന്നു പത്തു ചക്കക്കു വാങ്ങിയത് ഓരോന്നായി ചുട്ടുതിന്നുകയാണെന്നു കാക്ക പറഞ്ഞു രാപിഖെ കാക്ക അതിന്റെ വഴിക്കു പറഞ്ഞുപോയി. കുപ്പക്കി എണ്ണി ഒരു നോക്കിയപ്പോൾ അതിന്റെ കുഞ്ഞുങ്ങളെ പത്തിനെയും കാണ്ടില്ല. കാക്ക തന്നെ പറിച്ചതാണെന്നു അതിന്നു മനസ്സിലായി. പിറ്റേദിവസം കുപ്പക്കി, ഭൂലോകത്തിലുള്ള സകല കാക്കകളേയും വിരുന്നിനു വിളിച്ചു. കാക്കകൾ സകലതും വിരുന്നു ഉണ്ണാൻ ഇരുന്നു. കുപ്പക്കിയെ പറിച്ച ചതയൻ കാക്കയും ഉണ്ണാൻ ഇരുന്നു. കുപ്പക്കി സകല കാ

കൈകൾക്കും തണുത്ത നെയ്യും, ചതിയൻകാക്കയ്ക്കും മാത്രം തിളച്ച നെയ്യും പായിൽ ഒഴിച്ചുകൊടുത്തു. ചതിയൻകാക്ക ചത്തു നിലത്തു വിണ. കുപ്പക്കി അതിന്റെ പയറു കീറി പത്തു കുഞ്ഞുങ്ങളേയും ജീവനോടെ എടുത്തു.

കെ. കെ. ജേക്കബ്
 ഫോറം 2,
 സെൻറുമേരിസ് ഇ. എച്ച്. സ്കൂൾ,
 ആലുവാ.

അമ്മ മരുന്നു കുടിയ്ക്കാൻ അമ്പലം ഇങ്ങനെയെന്നോ പന്തിക്കേണ്ടത്?

പുതുപെണ്ണെ നിശ്ചയങ്ങൾ

ബേതലഹേമിലെ ശിശു (മഞ്ജരി)

പാപമം പാഴ്ക്കടൽ തന്നിലങ്ങാത്തരായ്
പാരം കുഴങ്ങിട്ടും മർത്യരെ താൻ
അന്യശരണവിഹീനരായ് കണ്ടതാൽ
അസ്മനഭിന്നനായ് തീൻ ദേവൻ
ഉൾപ്പൂവാം ചെപ്പിൽനിന്നുൾഗതമായിട്ടും
ഉന്നതാമൃതമാം നൽ കൃപയാൽ
താതാജനകൈക്കൊണ്ടു വിണ്ഡലം വിട്ടുടൻ
ഭൂതലം തന്നിലവതീർന്നായ്.

പട്ടിണികൊണ്ടു വാവിട്ടു കരയുന്ന
കുട്ടികൾ തൂകുന്ന കണ്ണീരിനോ,
ആത്മസോദരർ തൻ വീഴ്ചമുട്ടലിനോ,
എത്തിനോക്കാവതല്ലാത്തതായി
അംബര ചുംബിയായ് മിന്നുന്ന സൗധത്തി
അല്ല; വെറും പുൽക്കൂടൊന്നിലത്രേ; (ൽ
വാരുരൊരുന്നത്തിൻ തൂവൽ പടുത്തുള്ള
ചാരുക്കിടക്കയില്ലക്കുടിയിൽ,
ചിത്രമെഴുന്ന വിചിത്രമാം പട്ടില്ലാ,
തത്രസുഗന്ധദ്രവ്യമില്ലാ,
ഭക്തപരിജന പൂന്ദമില്ല തെല്ലം
പുത്തൻപരിഷ്ക്കാര വായ്മില്ലാ
അല്ലയോ രമ്യതയാൻമുള്ള മാളികെ!
ഇല്ലിടമീശൻ നിന്നിലയ്യോ!

ബേതലേം പട്ടണപീഥിയിലുള്ളോരു
കാലിത്തൊഴുത്തിലീ രാജരാജൻ,
ദാരിദ്ര്യദേവത പാഴായ്ക്കുളങ്ങരതാം
കീറപ്പഴുത്തുണിമുററി ഭക്ഷായ്,
വയ്ക്കോൽ വിരിച്ചുള്ള മെത്തയിൽ സസ്മിതം

കൈകാൽ കുടഞ്ഞു കളിച്ചിടുന്നു.
തങ്കപ്പൂപോലുള്ള തൻ തിരുമേനിയിൽ
തൻകര ചന്ദനം പുശി ചന്ദ്രൻ,
രാത്രിയാം ദേവി പനിനീർ കുടയുന്നു
ധാത്രി കണക്കെ തുമഞ്ഞതിനാൽ,

സൗരഭ്യവാഹിയാം ശീതളമാരുതൻ
സല്ലീലം വിശുന്ന് മന്ദമന്ദം.
ആതിഥേയമാകും ഗോക്കൾ കുമ്പിടുന്നു
സാദരം ദേവന്റെ കാൽത്തളിരിൽ,
സപ്തജഗത്തിനും കാരണപുരുഷൻ
ഉച്ചിയിലീവിധം പന്നതെന്തെ!

അജ്ഞാനമാകുന്ന ഘോരതമസ്സിന്നു
വിജ്ഞാനമോഹന ബാലസൂയൻ
പാപഭൂമത്തിൻ കരാളകരപാളം
പാരിന്നു പാവന പാരിജാതം
അഞ്ചിത യുദകലമാകും സിന്ധുവിൽ
അഞ്ചാതുളപായ ചിന്താരത്നം
കാരണ്യമന്ദിരം കല്യാണവിഗ്രഹം
ചാരുതപമേറിയ പൂണ്ണചന്ദ്രൻ
മന്നിടമാകുന്ന പൂവാടി തന്നിലെ
സൗന്ദര്യക്കാരതലാം ദേവദേവൻ
അമ്മയാം മേരി തന്നങ്കത്തിൽ മേവിനാൻ
ചെമ്മെ നൽപ്പുഞ്ചിരി തൂകിത്തൂകി.

സ്വപ്നകപാടം തൂന്നിതാ മർത്യകായ്
മാറ്റമിതൊന്നെയുള്ളിധരയിൽ.

റവി. ചാണി, മല്ലപ്പള്ളി.